

ရွှေဘဝင်

မာယာမင်းသမီးအချစ်

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ ပထမအကြိမ်
- အုပ်စု - ၅၀၀
- စာနိဂုံး - (၁၀၀) တျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးသက်လွင် (သစ္စာမွန်စာပေ) (၀၀၇၇၃)၊
အမှတ် (၃၀)၊ မလ္လာတန်းလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ စာပေ။
- အတွင်းနှင့်ပျက်နှာပုံနှိပ်သူ - ဦးသက်လွင် (၀၀၆၅၁)
သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊
စာပေလမ်း၊ စာပေတိုက် (က+၀) ရပ်ကွက်၊
စာပေဗဟိုဌာန၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ပျက်နှာပုံနှိပ်ပေးသူ - L လင်း
- ကွန်ပျူတာ - ပန်းအိမ်
- ပြန်ဆိုရေး - တူးတူး (သစ္စာမွန်)
- အတွင်းဝေလင် - ကိုအောင်ကျော်
- စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre မှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

၀၉၅-၈၃

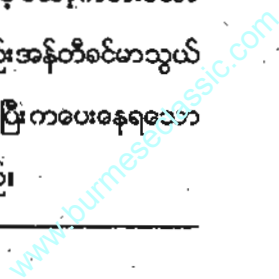
ရွှေဘဝင်
မာယာမင်းသမီးအချစ်/ရွှေဘဝင် - ရန်ကုန်
သစ္စာမွန်စာပေ၊ ၂၀၁၅။
၂၀၈ - ၈၁၊ ၂ x ၁၈ စင်တီမီ။
(၁) မာယာမင်းသမီးအချစ်

အဖွင့်

ညအိတ်ခါးပေါက်တွေကို ဖွင့်ခဲ့ရသော သူမ၏လက်ရောင်း
တွေကိုကြည့်ရင်း ဘဝခါးခါးကြီးကို သူမစိတ်ပျက်နေလေပြီ။

ဘဝင်... ညရင်ခွင်ထဲမှာ မာယာတွေနှင့် ဆော့ကစားသော
ဘဝကိုငြိုးငွေနေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သော်လည်း အန်တီရင်မာသွယ်
၏မပြီးပြတ်သော ညအိတ်ခါးပေါက်တွေကို သူမဆက်ပြီး ကပေးနေရသော
ကြောင့် မလုပ်ရင်လည်း လုပ်ကိုင်ပေးနေရသည်။

“ဘဝင် ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ လာလေ လက်ဖက်သုပ်
စားရအောင်၊ ဒီနေ့အပြင်ထွက်ရမယ့် ကိစ္စ မရှိဘူးမဟုတ်လား”

“မရှိပါဘူး၊ အန်တီသွယ်၊ ရှိလည်း မထွက်ချင်တော့ဘူး”

“သမီး...ဘဝင်”

“ပြောပါ အန်တီသွယ်”

အန်တီသွယ် သူမဖျက်နာကို သေချာစွာစိုက်ကြည့်ပြီးနောက်

“သမီးစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ အန်တီသွယ်
သိပါတယ်၊ သမီးညမာယာဘဝကြီးကို စိတ်ပျက်နေပြီမဟုတ်လား”

“သမီးမညာချင်ဘူး၊ အန်တီသွယ်...၊ ရမ္မက်နွဲ့ထဲကလူတွေနဲ့
ကစား၊ ရတဲ့ဇာတ်လမ်းတွေကို ဆက်ပြီးမကချင်တော့ဘူး...၊ သမီး
တို့မှာစုမိဆောင်းမိတဲ့ငွေလေးနဲ့ တစ်ခုခုလုပ်ကိုင်စားသောက် ချင်ပြီ”

“သမီးသိပ်ပြီးဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေပြည့်စေရမှာပါ၊ အန်တီသွယ်
လည်း စဉ်းစားထားပြီးသားပါ”

“ဟင်...တကယ်ပြောတာလားအန်တီသွယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ စုတော့မဟုတ်သေးဘူးသမီး၊ စုတစ်ပွဲနဲ့ပြီးရင်
အန်တီသွယ်ရောသမီးပါကောင်းမွန်တဲ့ဘဝလေးတစ်ခုမှာ နေကြတော့

အယ်၊ ဒါနောက်ဆုံးပွဲလို့ သမီးသတ်မှတ်လိုက်ပါ...”

အန်တီသွယ်တစ်ယောက် ဘယ်လိုသားကောင်တွေကိုထပ်

ပြီးတွေ့ပြန်ပြီလဲဆိုသည်ကိုမသိ...၊

“သမီး ဒီခါတ်ပုံကိုကြည့်”

“ဟယ်”

သူမဘဝတွင် တကယ်ရင်ဖိုစရာကောင်းသော အမျိုးသား
တစ်ဦးဟု ဆိုရမလား၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ ပါးစပ်နှင့် ထူးကဲလှသောမျက်နှာ
ကြီးတွေကြောင့် ယောက်ျားအားမာန်အပြည့်ရှိနေသူ တစ်ဦးပင်၊

“သူ့အမည်က မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်”

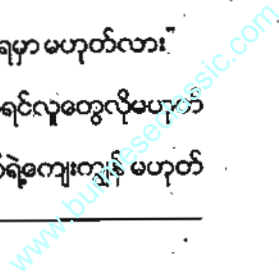
အမည်နှင့်လူက လွန်စွာလိုက်ဖက်လှသည်၊

မြန်မာပြည်မှာ ထိပ်တန်းကြွယ်ဝသူတစ်ဦးပဲ”

ဘဝင်...ထိုလူကို လူတွေလို မာယာတွေနှင့်လှည့်စားရမည်
ဆိုစိတ်ထဲမှာ အားနာနေမိ သလို... ခံစားမိ၏။

“သမီးက ထုံးစံအတိုင်း သရုပ်ဆောင်ရမှာ မဟုတ်လား”

“သမီး...ခုသမီးလုပ်ရမယ့်ကိစ္စဟာ အရင်လူတွေလိုမဟုတ်
ဘူး ပြီးတော့မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ဆိုတဲ့လူဟာ ရမ္မက်ရဲ့ကျေးကျွန် မဟုတ်

သူး

“ရှင်”

ဘဝဝေဆာ့ကစားခဲ့တဲ့သူတွေက ရွက်ဖိသားကောင်တွေ

ရမလှိုင်မြင့်မြတ်ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဆိုတော့...။

“အရမ်းပိပိရိရိနဲ့ သူ့ဘဝထဲကိုဝင်ရမှာ...”

“အန်တီသွယ်... ဖြစ်ပါ့မလား...”

“ဖြစ်အောင်စီစဉ်ရမှာပဲ သမီး။ သူ့ရဲ့လိုအပ်နေတဲ့ နေရာက အဝင်ရမှာဆိုတော့... သမီးဘက်က ပြင်ဆင်စရာတွေကို ကြိုပြီး ပြင်ဆင်မယ်”

“သူ့ရဲ့လိုအပ်ချက်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“သူမိခင်ကြီးအတွက် စိတ်ချရတဲ့ သူ့နာပြုဆရာမတစ်ယောက် လိုအပ်နေတယ်”

“သမီးသူ့နာပြုအတတ်မှတတ်တာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သမီးဘဝင်ရယ် သင်ယူရမှာပေါ့...။ ဒါတွေအန်တီသွယ်စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

“အန်တီသွယ်”

“သမီးဘာမေးချင်လဲမေးလေ”

“သမီးလုပ်ကိုင်ရမယ့်၊ နောက်ဆုံးပစ်မှတ်က ဘာလဲ”

“မလှိုင်မြင့်မြတ်နဲ့ ဇနီးသည်ဘဝထိ ရောက်အောင် သွားရမယ်”

“ရှင်”

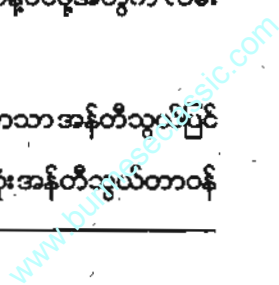
“တရားဝင်ဇနီးအဆင့်ထိ မရောက်ခဲ့ရင် တောင် မလှိုင်မြင့်မြတ် တစ်ယောက် ငြင်းလို့မရတဲ့ ဇနီးအဖြစ်ကို ရောက်မှ ငွေကြေးနဲ့ အပေးအယူလုပ်ရမယ်။ သမီးဘဝင်... အန်တီသွယ်ပြောတာကို သဘောပေါက်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ပေါက်ပါတယ်”

ဘဝင်ရင်တစ်ခုလုံး လေးလံသွားသလိုပင်၊ ဘာကြောင့်များ အန်တီသွယ်... မလှိုင်မြင့်မြတ်ကို သားကောင်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ရတာလဲမသိ...။

“အန်တီသွယ် သူ့နားကို သမီး ဒီဘဝနဲ့ ဝင်ဖို့အတွက် လမ်းကြောင်းက ကောင်းပါ့မလား”

“ဘာမှမပူနဲ့ သမီးဘဝင်၊ သမီးဘက်ကသာ အန်တီသွယ်ပြင်ဆင်နိုင်သလိုသာလုပ်...။ ကျန်တာတွေအားလုံး အန်တီသွယ်တာဝန်”

ထား..."

အန်တီသွယ်၏စိမ့်မှုတွေပေါ်မှာတော့ ဘဝင်ယုံကြည်ပြီးသား အန်တီသွယ်က စီစဉ်ပြီဆိုရင် မပြုပိုင်တာမရှိပေ...။

"ပထမဦးဆုံး သမီးဘဝင်သင်တန်းပြီးတာနဲ့ ဆေးရုံတစ်ခု မှာအလုပ်ဝင်ပြီး လုပ်ရမယ်၊ ဒီဆေးရုံက ဆရာဝန်ဟာ မဏ္ဍိုင်မိခင်ကြီး ရဲ့မိသားစုဆရာဝန်တစ်ဦး၊ စုသူ့ဆေးခန်းက သူ့မှာပြုတစ်ယောက်ကို ပိုထားတာ သိပ်ပြီးအဆင်မပြေဘူး...။ အဆင်မပြေခြင်းအကြောင်း က မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်မိခင်ကြီးက လူသိပ်ပြီးရွေးတာလေ၊ သူ့ဆီမှာ တစ်လထက်ပိုပြီးမြဲတဲ့သူ မရှိဘူး"

"သမီးနဲ့ရော အဆင်ပြေပါ့မလား"

"ဒီအပိုင်းက သမီးဘဝင်ရဲ့အားစိုက်မှုပေါ်မှာ မူတည်တယ်"

"ဟူး..."

ဘဝင်အတွက်ရင်ခိုဖွယ်ကောင်းသော ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်နေလေပြီ။

"အန်တီသွယ်ယုံကြည်ပါတယ်၊ သမီးဘဝင်မှာ ပဉ္စလက်

မာယာတွေဟာသူများတွေထက် ထူးချွန်တဲ့ ပါရမီပါတယ်လေ..."

အန်တီသွယ်ကိုဘဝင်မငြင်းချင်ပါ။ တခြားသူတွေရည်းကပ်

ရွံ့မရသော ရမှတ်မှဆိုကြီးတွေကို ဘဝင်ကသားကောင်အသွင်လုပ်ခဲ့ သည်မှာ မနည်းတော့ပေ။ ဒါပေမယ့် စုပွဲမှာတော့ ဘဝင်ကိုယ်တိုင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိနေသည်မှာ အမှန်ဆိုရမည်။

"ကြီးစားလိုက်ပါ သမီးဘဝင်"

အန်တီသွယ် ဘဝင်ပန်းလေးကိုပုတ်ပြီး အားပေးစကားပြော သည်ကိုအပြုံးလေးနှင့်ခေါင်းညိတ်လိုက်ပေမယ့် အပြုံးလေးတို့သည် ဝတ်ရည်ခမ်းခြောက်သည့် ပန်းကလေးလိုပင်... ဖြစ်နေမလားမသိ...။

www.burmeseclassic.com

သည်။

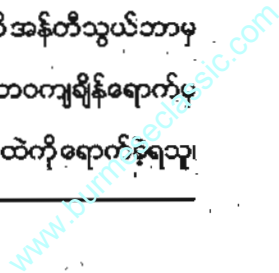
အန်တီသွယ်ဆိုသည်မှာဘဝနှင့်ဘာမှတွေ့မျိုးတော်စပ်သူ
ဟုတ်၊ ဘဝင်အမေ၏ ညီမအိမ်မှာနေပြီး အနိမ်ခံ အပါယ်ခံဘဝကို
ခံခါးသီးသီးရင်ဆိုင်ရင်း အန်တီသွယ်နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။
အမေညီမ၏စာနာမှုကင်းမဲ့သည့်အောက်မှာဘဝသည်နာကျင်ခြင်းနှင့်
ပြည့်နှက်ခဲ့သဖြင့် ဘဝင်စို့တံနာခဲ့သည်။ ဒါကြောင့် အန်တီသွယ်ဘဝ
ထဲကို ခုန်ကူးပြီးမာယာဘဝနှင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ရခြင်းပင်။

ထိုပညာရပ်တွေကိုဘဝင်အန်တီသွယ်စီမှ သင်ယူခဲ့သူဖြစ်
ရာ အန်တီသွယ်က အသက်(၂၅)နှစ်တွင်အိမ်ထောင်ယျက်ပြီး တစ်ကိုယ်
တည်းကျင်လည်နေသူ... ဘဝင်နှင့်ဆုံမှ နှစ်ယောက်ဘဝတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သူ
ဘဝင်အန်တီသွယ်စီကိုရောက်စက အသက်(၁၆)နှစ်အမျိုးဘော်ဝင်စ
အရွယ်ပင်ရှိသေးသည်။ အန်တီသွယ်က အသက်(၃၀)ဝန်ကျင်နား
သို့ရောက်ပေမယ့် အန်တီသွယ်အလှက ရှိနေတုန်းပင်။

ဘဝင်ကို တက္ကသိုလ်မှဘွဲ့ရသည်အထိ အန်တီသွယ်ဘာမှ
မင်းမေခြင်းမရှိဘဲ၊ ဘွဲ့ရပြီးချိန်တွင် အန်တီသွယ်ဘဝကျချိန်ရောက်မှ
အန်တီသွယ် အမွေကိုဆက်ခံပြီး မာယာလောကထဲကို ရောက်ခဲ့ရသူ။

ဘဝင်နဲ့သာတစ်ယောက်သူမလုံးဝဝါသနာမပါသော သူနာပြု
ပညာအတွက် သင်တန်းတက်နေရခြင်းကြောင့် စိတ်ပျက်ခြင်းများစွာ
ကိုခံစားနေရသည်။

ဒါပေမယ့် ယခုပွဲသည်ဘဝင်အတွက် ဘဝတစ်ခုကိုပြောင်း
လဲနိုင်ရေး အတွက် နောက်ဆုံးဖြစ်သဖြင့် ကြိတ်မှိတ်ပြီးကြိုးစားနေရ
သည်။ ဘဝင်မာယာဖြင့်စားသောက်နေရသည့် ဘဝကိုပြီးငွေနေခဲ့စေ
မယ့်သူမဘဝအတွက် တတ်ကျွမ်းသည်မှာ ဒါပဲရှိသည်။ ဘဝင်အတွက်
မိဘနှစ်ပါးမှာ သူမငယ်စဉ်ကတည်းက ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်

ဘဝင်လှပကြော့ရှင်းသည့် ကိုယ်ခန္ဓာလေးဖြစ်အောင် အန်တီသွယ်၏
လေ့ကျင့်ပုံစံထောင်ပေးမှုဆိုရင် မများပေးယောက်ျား တစ်ယောက်ကို
ညွတ်ကွင်းထဲသို့ ရောက်ရှိနိုင်သည့် အလှတရားတို့ကို ဘဝင်ပိုင်ဆိုင်
ထားသဖြင့် အန်တီသွယ် လေ့ကျင့်ပေးသော အကွက်ထဲမှာ လှလှပပ
လေးကရန်ပြီး ဘဝင်တို့နှစ်ယောက်မှာ ခုလို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး
နေနိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟယ်တော့သွားပြီ”

“ကျီ”

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

ဘဝင်စတိုးဆိုင်တစ်ခုရှေ့တွင် ဝယ်ယူစရာလေးနဲ့၍ ကားကို
ရပ် လိုက်စဉ် ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော သိန်းထောင်ချီပြီးတီနီသည်
() ကားကို နောက်မှ ဝင်ပြီးတိုက်လေတော့သည်။ ဒီကားလေးဟာ
အန်တီသွယ်နှင့်သူ့ခြစ်ကုတ်ဝွေစပြီး ဝယ်ထားရခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘုရားမရ...”

ဘဝင် ကားအောက်ကိုဆင်းပြီး ကားနောက်တွင် ကွဲကြောနေ
သော မီးလုံးတွေကိုကြည့်ကာ ဘုရားပင်တ၊ မိတော့သည်။ ဒီလိုကား
မျိုးဆီက ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပြီးလျော်ကြေးပေးရရင် ငွေကသိန်းနဲ့ရီ
ပေးရမှာ ခုလောလောဆယ်ဘဝင်နှင့် အန်တီသွယ်ဆီမှာ ငွေကသိပ်ပြီး
မရှိကြတော့ပေ...။ အန်တီသွယ်လုပ်ငန်းရုံးသည်ကြောင့် ငွေကြေး
အခက်အခဲနှင့် ကြုံနေရသည့်အချိန် ကားပိုင်ရှင်နှင့် လျော်ကြေးကိုစွ
ပြောရင် ဘဝင်ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်းမသိပေ။

“မင်းဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟင်”

အသက်ကြီးကြီးနှင့် အသားညိုညိုလူတစ်ယောက် ဘဝင်ကို
မျက်စောင့်နီကြီးဖြင့်ကြည့်ကာ မေးလေသည်။

“ဟို...ဟို... ကျွန်မကားက ဘရိတ်သိပ်ပြီး မကောင်းလို့”

“မင်းကား ဘရိတ်မကောင်းတာကို ငါက လိုက်ပြီးပြင်ပေးရ

ဦးမှာလား”

“မ...မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားတာပါဦးလား”

“မင်းဒီမီးလုံးတန်ဖိုး ဘယ်လောက်ရှိတယ် သိလား”

“မသိပါဘူး”

ဘဝင့်ဘက်က မှားနေသောကြောင့် ထိုလူကြီးစကားကို
တော်တော်လေးသည်းခံပြီး မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြောနေရပေမယ့်
စိတ်ထဲမှာ အမှုန်တောင်ခြေချင်နေမိသည်။

“မင်း လျော်ပေးဖို့ပြင်ထား”

“ရှင်...ဘယ်လောက် လျော်ပေးရမှာလဲ ဦးလေး”

“အနည်းဆုံး (၁၀) သိန်းဝန်းကျင်ပဲ”

“ရှင်...ဆယ်သိန်း”

“ဟုတ်တယ်”

ဘဝင် လျော်ပေးနိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာမလွယ်။ စုစီးနေသည့်
အားကို ရောင်းရင်ရောင်း၊ မရောင်းရင် ပေါင်ပြီး လျော်ဖို့ပဲရှိသည်။

“မများဘူးလား ဦးလေးရယ်”

“မင်း ဈေးမဆစ်နဲ့၊ မလျော်နိုင်ရင် ဆိုင်ရာကရှင်း”

“ကျွန်မ ခုလျော်ဖို့ မပါပါဘူး”

“မင်းကားကို ထားခွဲလေ”

“ဒီလောက်ကြီးတော့ မလိုအပ်တာပဲ၊ ကားလိုင်စင်နဲ့ လိပ်စာ
ကို ယူထားပါ၊ ကျွန်မ လာပြီးလျော်ပေးမယ်”

“မင်းလိုင်စင်နဲ့ လိပ်စာလောက်က ခုခေတ်မှာ ယုံကြည်ရတဲ့
အဆင့်မရှိဘူး”

“ဦးလေးဘက်က သိပ်ပြီး အမွေမဆန်ပါနဲ့”

ဘဝင်သည်းခံပြီးပြောနေခြင်းပေါ်မှာ စိတ်မရှည်တော့ပေ၊

ဘဝင်ဘက်မှ ဒေါသသံလေးပါလာသည့် အခြေအနေကို

ရောက်နေလေပြီ။

“မင်းအသံက မာလှရှည်လား၊ မင်းမှားတဲ့ဟာနော်”

“ကျွန်မဘက်က မှားလို့ ဒီလောက်ထိ သည်းခံပြီးပြောနေ
တာ ပေါ့...”

“မင်းကို သက်ဆိုင်ရာကပဲ စကားပြောမယ်”

“ဦးလေးကြိုက်သလိုလုပ်၊ သွားမယ်” -

“မင်း... မသွားနဲ့”

“ဦးလေး... လက်ကိုလွှတ်ပါ၊ နောက်မှကျွန်မ အဆိုးမဆိုနဲ့
နော်”

ဘဝင်လက်မောင်းဆွဲကိုင်ထားသဖြင့် ပုံတံရှုရင်းပြောလိုက်

သည်း

“မင်းခေါင်... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟာ... ဆရာ”

“ဟင်...”

ဘဝင် နောက်မှထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် ကြည့်မိ

တော့ ဘဝင် မဟန်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

အသံရှင်မှာ မလှိုင်မြင့်မြတ်ကြောင့်ပင်

ဘဝင်ဓာတ်ပုံထဲတွင် တွေ့ဘူးတဲ့ပေမယ့် အပြင်တွင်လူတွေ

ထိတ်တော့တကယ် ရောမောလှသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့မျက်

ဆိုင်ရှင်ဖြစ်နေလေသည်။

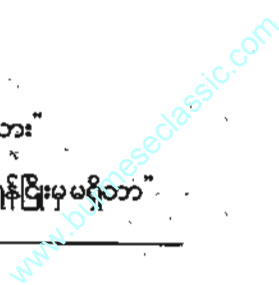
“ဆရာတားကို ဒီမိန်းကလေး ဝင်တိုက်လို့”

“ဟုတ်လား... ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ”

“နောက်မီးလုံးတွေ ကွဲသွားတယ်”

“မိန်းကလေးမင်းတမင် ဝင်တိုက်တာလား”

“တမင်ဝင်တိုက်ရအောင် ကျွန်မနဲ့ ဘာရန်ငြိုးမှ မရှိဘာ”

“မင်းလျော်ကြေးပေးနိုင်လား”

“ကျွန်မအရိုးဆုံးပြောရရင် ဦးလေးကြီးပြောတဲ့ ငွေလောက်ထိ မလျော်နိုင်ပါဘူး။ ရုစီးလာတဲ့ ကားက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီက ခဏယူပြီး စီးလာတာပါ။ မဖြစ်မနေ လျော်ရမယ်ဆိုရင်တော့ အဖမ်းခံဖို့ပဲရှိပါတယ်”

“မင်းတမင်ဝင်တိုက်တာ မဟုတ်ရင် လျော်မနေနဲ့”

“ရှင်..”

“ဆရာ...”

“မင်းခေါင်...မင်းပါးစပ်ပိတ်ပြီး ကားကို မီးလုံးဝယ်တပ် လိုက်မိန်းကလေး မင်းသွားနိုင်ပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်၏ ရှမ်းသာမူကို ဘဝင် လက်တွေ့တွေ့မြင်လိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

အလွန်ကိုတိုက်ဆိုင်သည့် ဆုံစည်းမှုလေးတစ်ခုပင်ဆိုမည်။ အန်တီသွယ်ကိုသာ ပြောပြရင် ယုံမည်မဟုတ်။ မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ဆိုသူကို ဘဝင် မာယာပန်းရနံ့လေးတစ်ခုကိုစတင် ပေးလိုက်လေပြီ။

ဟုတ်လား။

ဘဝင်စတိုးဆိုင်ထဲကို မဝင်တော့ဘဲ ကားပေါ်သို့ပြန်တက်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့ပေမယ့် ရင်တွေဘာကြောင့်တုန်ယင်နေတယ်ဆိုသည်တို့ အခြေရှာမရ။

ဘဝင်...ခေးကြီး၏...အထွေထွေကုလုနာခေတင်ဘက်သို့
ဝင်လာရင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နနကိုရှာဖွေလေသည်။

“ဟေ့...ဘဝင်”

“နန”

ခုတင်ခဏားတွင် ထိုင်နေသော နနလှမ်းပြီးခေါ်လိုက်သော
ကြောင့် ဘဝင်အနားတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ခုတင်မပျံ့မှ နနမိခင်ကို
ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဘာရောဂါလည်းနန”

“အစာအိမ်ဖြစ်တာပါ... ခွဲရမယ်လို့တော့ ဆရာဝန်ကြီးက
ပြောတယ် ဘဝင်ရာ”

“ဟင်”

နနမျက်နှာလေးမှာ ညှိုးရော်သန်းပြီး နှမ်းနေသော မျက်နှာ
အသွင်အပြင် လေးကြောင့် ဘဝင်ရင်ထဲမှာမကောင်းခဲ့ပေ။

ဘဝင်နှင့်နနကအထက်တန်းကျောင်းသူတွေဘဝမှတက္ကသိုလ်
ဆီဘာသာတူတက်ခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြသည်။

တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက်သံယောဇဉ်ကြီးကြသည်။

ကျောင်းပြီး၍ အပြင်ကိုရောက်ခဲ့တာတောင် အတွဲကမပျက်
ခဲ့ပေ။ နနကတော့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ပေမယ့် တစ်ပတ်
တစ်ခါတော့ နှစ်ယောက်သားဆုံဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့နနမသိသော ကိစ္စ
ဘတော့ ဘဝင်၏နောက်ကွယ်ပုံရိပ်တွေပင်ဖြစ်သည်။

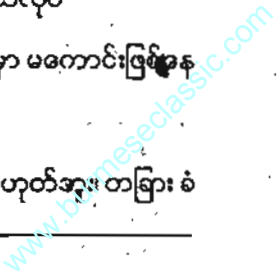
“နန”

“ဘာလဲဘဝင်”

“နင့်ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုခံစားနေရသလိုပဲ”

“အမေခွဲစိတ်ရမယ်ဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ မကောင်းဖြစ်နေ
တာပါ။ ဘဝင်ရာ”

“နင့်မျက်နှာမှာက ဒီလိုခံစားချက်မျိုးမဟုတ်ဘူး တခြား ခံ

စားချက်တစ်ခု ငါတွေ့နေရတယ်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွဲခဲ့ကြသော နှစ်တွေတ
မနည်းတော့ တစ်ယောက်ခံစားချက်ကို တစ်ယောက်က သိနေခဲ့သည်
မှာ မဆန်းမပါ။

“မမ..”

“ဪ... အငယ်ကောင်လား..”

ထမင်းချိုင့်လေးတွေ ပြီးဝင်လာသော နနမောင်လေးရောက်
လာပြီဖြစ်သဖြင့်

“နန... နှစ်နဲ့ငါအောက်မှာ စကားသွားပြီးပြောကြရအောင်”

“အင်း... အငယ်ကောင် မမတို့အောက်က ခေါင်းမယ်အစေ
ကြီးရင်လာပြီးခေါ်ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

“ဘဝင်နဲ့နနဆေးရုံအောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြလော့ဘုန်း
အောက်ထပ်ဆိုင်လေးတွင် ထိုင်ကြရင်း

“နနနှစ်နဲ့ငါကြားမှာ ဖုံးကွယ်စရာဘာမှမရှိဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘဝင်ရာ ငါ့အမေရောက်အပွက် ခွဲစိတ်ဖို့ရော”

အခက်အခဲဖြစ်နေတယ်ဟာ”

“နှင့်ကုမ္ပဏီက အကူအညီမရဘူးလား”

“ငါကုမ္ပဏီက အထုတ်ခံလိုက်ရပြီဘဝင်”

“ဟယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အပြစ်က သိပ်ပြီးကြီးကျယ်တဲ့ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကုမ္ပဏီ
ထက်ချိန်လေးနာရီဝက်လောက်နောက်ကျသွားတာကို ရိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး
ထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ”

“ဒါတော့ သိပ်ကို လွန်လွန်းပါတယ်”

“လွန်ပေမယ့်သူက မန်နေဂျာဆိုတော့ ငါ့ဘက်က ဘာတတ်
နိုင်မှာလဲ ဘဝင်ရယ်၊ နောက်ကျရတဲ့နေ့က အမေ ဝိုက်အောင်နေတာ
ကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့လို့နောက်ကျခဲ့တာ”

“ဒါကို နှစ်မပြောပြဘူးလား”

“ပြောပြပါတယ်၊ မရပါဘူး၊ စည်းကမ်းပိုင်းကို ဘယ်လို
အကြောင်းပြချက်နဲ့မှ အလျှော့မပေးဘူးဆိုတဲ့ လေသံနဲ့ငါ့ကို အလှုပ်
ထုတ်ပစ်ခဲ့တာပဲဘဝင်”

“လူလူချင်း စာနာစိတ်ကင်းခဲ့လိုက်တာ၊ မန်နေဂျာက

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်လား”

“မဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့်နောက်တစ်ချိန်တော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ် နိုင်တယ်”

“နင့်စကားက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးနဲ့ ချစ်သူတွေလေ”

“ဧကန်...”

“ဒါကြောင့် ကုမ္ပဏီမှာ သူက ထင်တိုင်း ခြယ်လှယ်နေတာပဲ။ သူဌေးက ကုမ္ပဏီကို တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ခါတောင် မလာဘူး။ အလုပ် သမားတွေ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်၊ ကြိုနေရတယ်ဆိုတာ သူဌေး မသိနိုင်တော့ သူက ထင်တိုင်း ကြံနေတာပဲ။ ရုပ်ကလေး ချောသ လောက် စိတ်ဓာတ်ကညံ့တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ပကာသန မင်းသမီးလို သတ်မှတ်ထားတာ။ ငါတို့အလုပ်သမားတွေကို မတူမတန်သလိုပဲ ဆက်ဆံတာ”

“အင်း...လောကကြီးမှာ စာနာမှုကင်းမဲ့တဲ့ လူတွေချမ်းသာ နေသရွေ့နှမ်းပါးတဲ့လူတန်းစားတွေရဲ့ဘဝကတော့ အနိုင်ကျင့်ခံနေရ မှာပဲဟာ။ ဒါတွေဆက်ပြီး ပြောမနေနဲ့၊ နန... နားထဲကြားရတာ အော်

တလီ ဆန်တယ်၊ ရော့... ငွေ (၂) သိန်း”

“ဟင်...ဘဝင်”

“နင်ဘာစကားမှပြောမနေနဲ့တော့၊ ငါတတ်နိုင်တာကို ကူညီတာ”

“ဘဝင်ရယ်၊ နင်က ငါ့အပေါ်မှာ ကျောင်းတက်ကတည်းက

ကောင်းခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းပါဟာ”

“နင့်ရင်ထဲမှာ သူငယ်ချင်း သံသောဇဉ်လေး ခိုင်မာနေရင်ပဲ

ငါကျေနပ်ပါပြီ”

“နင့်လို သူငယ်ချင်းမျိုးကို တန်ဖိုးမထားရင် ငါ့လောက် မိုက်

တဲ့သူ ရှိပါဦးမလား၊ ဒါနဲ့ နင့် သူနာပြုသင်တန်းကရော”

“ရှေ့အပတ်ဆိုရင် ပြီးပါပြီ”

“နင်မို့ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး တက်ရတာလဲဟာ”

“အန်တီ သွယ်က တခြားအလုပ်တွေ လုပ်မယ့်အတူတူ

သူနာပြု လုပ်ရမယ်တဲ့လေ”

“အန်တီ သွယ်ရော... ကျန်းမာရေးကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းတာမှ ဒေါင်ဒေါင်ကို ပြည့်နေတာပဲ၊ နင့်ဆီကို လာ

လိမ့်မယ်၊ ငါနဲ့အတူတူ လာဖို့ အပြင်ကိစ္စလေးပေါ်လာပြီး သွက်သွား

တယ်”

နနအိမ်ကိုဘဝင် .ဝင်ထွက်စားသောက်သလို ဘဝင်အိမ်ကို
လည်း နန ဝင်ထွက်စားသောက်ခဲ့ကြသဖြင့် အန်တီသွယ်နှင့်ခင်မင်
နေသည်။

“ငါနောက်မှတစ်ခေါက်လာခဲ့မယ်နန”

“အေးပါဟာ”

“ကိစ္စပေါ်ရင်လည်း ဝန်းဆက်လိုက်နော်”

နနနှင့်အတူ ဆိုင်ထဲမှထွက်လာကာ ရပ်ထားသည့်ကားဆီ

သို့သွားမည်အပြု။

“နန... ဧနဦး”

“ဘာလဲဘဝင်...”

“မင်းမန်နေဂျာနာမည်က ဘယ်သူလဲဟာ”

“မဟာနွယ်ဧကရီ”

“ဘာ...”

လောကကြီးသည်တိုက်ဆိုင်မှုတွေနှင့်ဖွဲ့စည်းထားသည်လို
တောင်ထင်မှတ်လိုက်သည်။

မလ္လာရှင်မြင့်မြတ်၏ ရျစ်သူဟာမဟာနွယ်ဧကရီ ဖြစ်နေခြင်း

ကြောင့် ဘဝင်နှင့်အားပြိုင်ရမည့်ယှဉ်ဘက်တစ်ဦးပင်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဘဝင်”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး နာမည်လေးကစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်း

နေလို့ပါ။ သွားပြီ”

ကားကိုစေးရုံထဲက မောင်းထွက်လာသည်အထိ ဘဝင်ရင်
ထဲတွင် မဟာနွယ်ဧကရီသည် အကြီးမားဆုံးရန်သူတစ်ဦးဟု သတ်
မှတ်မိခဲ့သည်။

မဟာနွယ်ဧကရီလက်ထဲမှ မလ္လာရှင်မြင့်မြတ်ကို လုယူရမည်
တိစ္စဟာ ဘဝင်အတွက် အချိန်နှင့်ဆုံးသစ်သီးတစ်လုံးကို စားသောက်ရ
သလိုပင် ထင်မိလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနန၏ ခံစားမှုဒဏ်ရာတွေက ဘဝင်ရင်ထဲ
ဘိုရောက်ရှိလာသလိုပင်...။

www.burmeseclassic.com

အန်တီသွယ်စီးကရက်ကိုခေါ်လိပ်ခွက်ထဲမှာ ထိုးချေလိုက်
ပြီးကျေနပ်ပုံနှင့်လက်ဖျောက်တီးလိုက်သည်။

“သမီးဒါဟာသမီးအတွက် အကြီးမားဆုံးအခွင့်အရေးတစ်
ခုပဲ”

“အန်တီသွယ်ပြောတာကို သမီးသဘောမပေါက်ဘူး။”

“မဟာနွယ်ဟာ ရုပ်ရည်ပိုင်းသာ သမီးထက်သာပေမယ့်စိတ်
အိတ်ပိုင်းမှာ သူ့ရဲ့ဦးကြောင့်နောက်ကောက်ကျမှုမှာပေးချာတယ်။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ မကျိုင်းဟာ စိတ်ရင်းစေတနာဖြူစင်တဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်၊ သူ့ဘဝကို မြင့်မြတ်အောင်နေထိုင်တတ်တယ်”

“ဒီလိုကွာဟတဲ့လူနှစ်ယောက်က ဘာလို့ချစ်သူတွေဖြစ်ရ
တာလဲ အန်တီသွယ်”

“သူတို့နှစ်ယောက်ချစ်သူတွေဖြစ်ရတဲ့အဓိကအကြောင်းရင်း
က နှစ်ဦးကမိဘတွေရဲ့ ရင်းနှီးမှုကြောင့်ပဲဆိုရမှာပေါ့...၊ ပြီးတော့
မဟာနွယ်ဟာ မကျိုင်းမြင့်မြတ်ရမှုမှာ သိပ်နူးညံ့တဲ့သိုးမလေးအသွင်
အောင်ပြီး နေပြတတ်တာ၊ အန်တီနဲ့သဝင်တို့က အလုပ်နှစ်ခုကို
တစ်ပြိုင်တည်းလုပ်ရမှာ”

“သမီးက မကျိုင်းမြင့်မြတ်ကို ဆုံခဲ့ပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အန်တီသွယ်၊ မကျိုင်းမြင့်မြတ်တင်မဟုတ်ဘူး
သူ့ရဲ့ချစ်သူချောလေး မဟာနွယ်ကေရီရဲ့သတင်းကိုတောင် ကြားခဲ့ရ
တယ်”

“သမီးဘဝင် ဘာတွေသိခဲ့လို့လဲ”

“မဟာနွယ်ဆိုတဲ့မိန်းမ နေဂုဏ်မောက်ပြီး အခြေကြီးတယ်
လူလူချင်းစာနာမှုမရှိဘူးဆိုတဲ့ သတင်းပါ”

“ဈေးက”

“ဘယ်လိုအလုပ်တွေလဲ”

“ပထမအလုပ်က မလ္လာရင်မြင့်မြတ်စီက တွယ်တာမှုကို သမီး
ဘဝင်ကရအောင်ယူရင်း ဒုတိယအလုပ်ကတော့ မဟာနွယ်ရဲ့ဇာတိ
ရုပ်ကို ဖော်ရမှာ”

“ဘဝင်မလ္လာရင်နားကိုရောက်ဖို့ကိုရော အန်တီသွယ်စီစဉ်ပြီး
ပြီလား”

“ဒီအတွက်ဘာမှမပူနဲ့ သမီးဘက်ကကိစ္စလေးတွေပြတ်
တာနဲ့ အဝင်တံခါးတွေကို အန်တီခွင့်ထားပြီးသားပဲ”

“သမီးအပြင်ကို ခဏသွားဦးမယ်၊ အန်တီမှာစရာရှိသေး
လား”

“မရှိဘူး... ဒီနေ့တော့ အဖမ်းအစီးရှိလို့ ပွဲစဉ်တွေ ခဏ ရပ်
ဆိုင်းထားတယ်”

“သမီး ကားယူသွားမယ်နော်”

အန်တီကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဘဝင်အပြင်သို့ထွက်လာသည်။

နနအမေကြီးအတွက် အစားအသောက်တွေကို သွားပြီး

ချင်သောကြောင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘဝင်အကြိုက်ဆုံးကော်ဖီဆိုင်တွင် ကော်ဖီဝင်သောက်ပြီး

သွားမှာမို့ ကော်ဖီဆိုင်သို့အ ရင်လာခဲ့သည်။

ကော်ဖီဆိုင်ကဈေးကြီးပေမယ့် ဒီဆိုင်ကော်ဖီလေးကို
အရမ်းကြိုက်သဖြင့် တစ်ပတ်တစ်ရက်လောက်တော့ သွားသောက်
လေ့ရှိသည်။ တက္ကသိုလ်တက်စဉ်ကနနနှင့်မကြာခင် လာပြီးသောက်
သော ဆိုင်ကလေးပင် ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရှေ့ကားပါကင်နေရာတွင် ကားတွေကပြည့်နေသော
ကြောင့် ရပ်၍ရသည့်နေရာတွင် ကားကိုရပ်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့
တယ်။ ကော်ဖီသောက်ပြီး၍ နနမိခင်အတွက် စားစရာကိုပါဆယ်
သယ်ယူပြီး အပြင်သို့ပြန်အထွက်။

“တီ...တီ...”

“ဟင်”

ဘဝင်ကားကို အမျိုးသမီးတစ်ဦးဟွန်းတီးနေသည်ကို တွေ့
တတ်ရသည်။

“ရှင်ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဒါမင်းကားလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းနားမလည်ဘူးလား”

“ကျွန်မက ဘာကိုနားလည်ရမှာလဲ”

“စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ရပ်ထားတာကိုပြောတာ”

“ဘာ... ဒါကားရပ်တဲ့နေရာပဲ”

“မင်းကားရပ်တဲ့နေရာတ ငါ့ကားရှေ့မှာ”

ဘဝင်ထိုအမျိုးသမီးမျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ ရုပ်ရည်ပိုင်းမှာ အထက်တန်းလွှာက ဆိုသည်ကို သူမကိုယ်တူဝတ်စားထားသည်ကို မြင်တာနဲ့ သိနိုင်ပေသည်။ ထို့အပြင် ဂုဏ်မောက်မှာမည့်အနေအထား။

ဘဝင်တို့အတွက် ခုလိုမျက်နှာပေါက်မျိုးဆိုရင် ခြေစာပင်ဖြစ်နေပါစေနည်းနည်းလေးမှအလျှော့ပေးမှာ မဟုတ်။

“တမင်ရပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရပ်စရာနေရာမရှိလို့ရပ်ထားတာကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောရင် ရပါတယ်”

“ဘာလဲ မင်းကိုငါကစောပြီးဆက်ဆံရမှာလား”

“ရှင့်ကားရှေ့မှာ ကားရပ်မိတာနဲ့ ရှင့်ကို ဒူးထောက်”

တောင်းပန်ရမှာလား”

“မင်းစကားသံက မာလှချည်လား”

“ဒါကတော့ တူညီတဲ့ပဲ့တင်သံပဲ”

“တောက်... ကားစုတ်စီးရလို့ပဲ”

“ရှင့်ကား ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိရှိ ဘီးလေးဘီးထက် ပိုပြီး”

မောင်းလို့မရပါဘူး။ ဘာကို အထင်ကြီးရမှာလဲ”

သူမဘက်က စစ်ကြောညာမှတော့ ဘဝင်ဘက်က စစ်ပြင်တာ

ဆန်း။

“နင်နဲ့ဇက်ပြီး စကားမပြောချင်ဘူး”

“ကျွန်မကလည်း ရှင့်လို ဘဝင်ရှူးတွေနဲ့ ပိုတောင်စကား

မပြောချင်ဘူးဆိုတာယုံ”

“တောက်...”

ဘဝင် စကားလုံးကအစ အကြောမပေးသဖြင့် ထိုမိန်းမ

မျက်နှာတွင် ဒေါသမှန်တိုင်းက အပြင်းဆုံးသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

“နင့်ကားကို ခုဖယ်ပေး”

“ဖယ်ပေးရမှာ ကျွန်မ ဝတ္တရားပဲ။ ရှင့် အမိန့်ကြောင့် မဟုတ်

ဘူး”

“ရှိုင်း...”

ဘဝင် ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး တံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေးပိတ်

လိုက်သည်။

“ဒေါက်...ဂူး...ဟီး...”

အစရေးထဲ စက်က နှိုး၍မရသဖြင့် ကားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းပြီး

“ရှင် စောင့်ဦး”

“မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ကားစုတ်စီးလာမှတော့ ဘာအသုံးဝင်မှာ

လဲ...ဟွန်း...”

“မစောင့်နိုင်ရင် ရှင် တွန်းပြီးခွေလေ”

“မင်းဘာစကားပြောတာလဲ”

“ရှင်ဘာလူမျိုးလဲ မြန်မာစကားပြောတာ”

“မင်းကွာ”

ထိုမိန်းမဘက်မှ စကားတင်မကဘဲ လက်ပါ ပါမယ့်အသွင်

စောင့်လာသဖြင့် ဘဝင်တုံ့ပြန်ရန်ပြင်တော့...

“ရှင် ဘယ်လောက်သွေးရှိသလဲဆိုတာ သိရတာပေါ့၊ မင်း

ကြည့်လိုက်လေ”

ဘဝင် အေးစက်သော အပြုံးကို ပြုံးပြီး အနားတိုးကာ ရပ်ပေး

လိုက်သည်။

ဒီလိုပွဲမျိုးကိုတော့ ဘဝင်အတွက် သိပ်ပြီး စာဖွဲ့လောက်သော

တိစ္ဆတော့မဟုတ်။

“ဧကရီ...”

“ဟယ်...မောင်”

“ဟင်...”

ဘဝင်တို့ နှစ်ယောက်နားသို့ အပြေးကလေးရောက်လာ

သော မကြိုင်မြင့်မြတ်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

“ဧကရီရယ်...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်မှလဲ ဒီမိန်းမ လူပါးဝနေတာလေ”

“ကျွန်မက လူပါးဝတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်က လူလူရင်းလူဆန်

တဲ့စကားမပြောလို့”

“ဘာပြောတယ်”

“ဧကရီ”

www.burmeseclassic.com

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ရောက်လာမှ မဟာနွယ်အစွယ်က ပိုပြီး ထုတ်ပြလာသည်။

ဘဝင်ကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲနေပြရင်း မဟာနွယ်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ဒါဟာ မာယာတစ်မျိုးပင် မဟုတ်လား။

“မိန်းကလေးကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

“မောင်ဘာလို့တောင်းပန်ရတာလဲ။ သူကမှားတာလေ”

“ကျွန်မမှားတယ်ဆိုတာ အသားလွတ်ကြီးမှားခဲ့တာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး။ ဆိုင်ထဲမှာ ကော်ဖီဝင်သောက်ချိန်လေးကားကို ခဏရပ်ထားတာ။ ဒါကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောရင် ဘာမှဖြစ်လောက်တဲ့ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ ကောင်းရိုင်းရိုင်းပြောတာကို နားဝင်ချိန်က နဲ့ဘယ်သူမှ မသိမ်းစည်းတတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်သဘောပေါက်ပါ။ နုကားတွေ ပေးဖို့ကားက ဘာဖြစ်နေလဲမသိလို့ ဆိုင်က ကောင်းလေးတွေ သွားခေါ်တာကို မရဘူးဆိုတော့ ကျွန်မဘက်က ဘယ်လို့လုပ်ပေးမလဲ”

“ကေရီကလည်းကွာ သူ လူသွားခေါ်တာကို ကားပေါ်က စောင့်ပြီး လွတ်တာနဲ့မောင်းသွားပေါ့။ ကဲကဲ.. မိန်းကလေး.. မင်းကား

တက်ပြီး ဂီယာဖြုတ်လိုက်၊ ကိုယ်တွန်းပေးမယ်”

“မောင်...”

“ကေရီကားပေါ်မှာ သွားပြီးထိုင်နေပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို..”

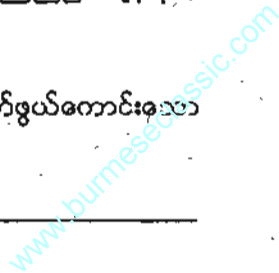
ဘဝင် ကားပေါ်တက်ပြီး မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် တွန်းပေးသည့် အခါတွင် ကားကို ကျွေးပြီး ရပ်ထားလိုက်သည်။

မဟာနွယ်ကေရီမျက်နှာတွင် မီးလျှံတွေတောက်လောင်နေလားတောင် မှတ်ရသည်။

ဘဝင်ရင်တွင် ဒါကို ကျေနပ်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်၊ မဟာနွယ်.. မဟာနွယ်.. နင်နဲ့ငါဟာ ရှေ့ဆက်ပြီး အလွန်ညှိကောင်းတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲကို နှုတ်ကြရမှာသေချာတယ်။

မဟာနွယ်.. ကားမောင်းထွက်သွားပြီး မဏ္ဍိုင် ကားလေးက မှတ်မှ လိုက်ပြီး မောင်းသွားသည်ကို ဘဝင်ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ဆိုသည် လူဟာ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော သက်ရှားတစ်ဦးပင်။

ဒီလို စိတ်ထားယုတ်ညံ့သည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ချစ်သူ ဖြစ်ရသည်မှာ နှမြောနေမိသည်။

“ရှင့်အတွက် ကံဆိုးတာပဲ၊ အင်း...ရှင်ဘာမှ စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ရှင့်အတွက် ကံကောင်းခြင်း လ ကံဆောင်ကို ကျွန်မ ရှာဖွေပေးမှာပဲ မလှိုင်မြင့်မြတ်”

ကော်ဖီဆိုင်မှ အလုပ်သမားလေးတွေ ဝိုင်းပြီးကားကို တွန်း ပေးခြင်းကြောင့် ကားစက်လေး ပြန်ပြီးနီးသွားသောကြောင့် မောင် ထွက်ခဲ့လေသည်။

မဟာနွယ်နှင့် ဘဝင်တို့၏ တိုက်ပွဲက စတင်လေပြီ မဟုတ် လား။

အန်တီသွယ်၏ အစီအမံဖြင့် အထူးကုဆေးခန်းတစ်ခုတွင် ဘဝင် အလုပ်ဝင်ရလေသည်။

ထိုဆေးခန်းမှ ဒေါက်တာတစ်ဦး၏ အနီးကပ်သူနာပြုတစ်ဦး ဘဝနှင့်ပင်၊ အန်တီသွယ် ထိုဆေးခန်းတွင် ဘဝင်ကို လုပ်ကိုင်စေခြင်း အကြောင်းကတော့ မလှိုင် မိခင်ကြီးကို ကုသပေးနေသော ဆေးခန်း ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဘဝင်နှင့် မလှိုင်မိခင်ကြီး ဒေါ်မြင့်မာလာ ရင်းနှီးမှုတစ်ခုခုရစေ အောင်ပင် အကွက်ချပြီး စီစဉ်သောကိစ္စပင်ဖြစ်၏။

ဘဝင်အနီးကပ်လုပ်ကိုင်ပေးရသော ဒေါက်တာအောင်သက်

www.burmeseclassic.com

ပိုင်မှာ ဘဝင်၏ပြောဆိုဆက်ဆံရေးနှင့် လုပ်ကိုင်မှုများပေါ်သဘောကု
နေအောင် ဘဝင်ကြီးစားပြန်ရသည်။

“ဘဝင်..”

“ရှင်..ဆရာ”

“မင်းနားချိန်ရောက်ပြီလေ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟိုမိနော်တစ်ယောက်တည်း မနိုင်တဲ့ကိစ္စလေး
ရှိလို့ လိုက်ပြီး ကူပေးနေတာပါလေရာ”

သူနာပြုဆရာမလေး မိနော်သည် ဘဝင်နှင့်အတူ အထူးကု
ဆေးခန်းတွင် လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်၏။

ဘဝင် သူနာပြုအတတ်ပညာကို သင်ကြားခဲ့စဉ်က စိတ်ထဲ
မှာ သိပ်ပြီး မပါခဲ့ပေမယ့် ဆေးခန်းကိုရောက်ပြီး လူနာတွေကို ပြုစုရင်း
သူနာပြုဆရာမဘဝလေးကို ခံမင်လာခဲ့သည်။

ရောဂါဝေဒနာခံစားရသူတွေအတွက် ကုသပေးနေရသော
ဘဝလေးသည် စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းမိသည်။

ဘဝင်၏ စေတနာကြောင့် ဆေးခန်းတွင် လပိုင်းအတွင်း မင်
မင်သူတွေ များလာခဲ့ရသည်။

ဒေါက်တာအောင်သက်ပိုင်၏ဇနီး ဒေါက်တာတင်နွယ်ဆိုရင်
ဘဝင်ကို ညီမသစ္စာပင် သံယောဇဉ်ထားခဲ့သည်။

ဘဝင်လိုအပ်သည့် ကိစ္စတွေဆေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး မသိတာ
တွေကို သင်ကြားပေးသည်။ ဒါပေမယ့် မကျိုင်မိခင်ကြီးအခြေမာလာ
ခဲ့တော့ မဆံ့ရသေးပေ။

“ဘဝင်..”

“ရှင်... မမနွယ်”

“ညနေ ဘဝင် ဂျူတီပြီးရင် မမနွယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘဝင်က ဒေါက်တာတင်နွယ်ကို မမနွယ်လို့ပဲခေါ်သည်။
မနွယ်အပြင် ဆေးကုသွားရင် ဘဝင်ကိုသာခေါ်တတ်သည်။ အပြင်
သူနာရှင်တွေမေးရင်တောင် မမနွယ်က သူညီမဟုတ်ဘဲပြောတတ်
သည်။

ဘဝင် ဂျူတီထွက်သည်နှင့် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး မမနွယ်
အနီးဘက်သို့လာခဲ့သည်။

“ဘဝင် ပြီးသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို သွားကြမယ်၊ ကိုကိုရေ... နွယ်တို့ သွားပြီ”

“အေးအေး... ညီအစ်မနှစ်ယောက် လမ်းသွားရင်း အတင်တွေ ပြောမသွားနဲ့ဦးနော်”

“အံ့မာ... လူကိုများ အတင်းပြောတတ်တဲ့သူတွေများမှတ်လား”

မမနွယ်က ဒေါက်တာအောင်သက်ပိုင်ကို ရန်ထောင်ပြီး အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

မမနွယ်က ဆရာဝန်ကြီးသာဖြစ်ပေမယ့် သူမ မျက်စိထဲ အမြင် မကြည်သည်ကိုတွေ့ရင် ဘဝင်နှင့်စကားလက်ဆုံကျပြီးပြောတတ်သည်ကို ဒေါက်တာအောင်သက်ပိုင် သိနေခြင်းကြောင့် လှမ်းပြီးပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘဝင် ကားမောင်း”

“ဟုတ်... ဘယ်ကိုလဲ မမနွယ်”

“ဟဟန်း... ရွှေတောင်ကြားဘက်ကိုကွဲ့”

မမနွယ်နှင့်ဘဝင် သွားခဲ့သည့် နေရာများမှာတွင် ခုသွားမည့်

နေရာကို တစ်ခါမှ မသွားဘူးတဲ့ပေ။

“လူနာအသစ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မမနွယ်တို့နဲ့ ကုနေတာတော့ ကြာပြီ၊ အရင်အခေါက်တွေတုန်းက မင်းဆရာက သွားတာလေ၊ ခုမမနွယ်က ကိုကို့အစား သွားပေးရတာ”

“အော်...”

“ရောဂါကတော့ သိပ်ပြီးတော့ အားမရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အေးသက်နဲ့ရအောင် ကုနေရတာပဲ ဘဝင်ရေ၊ ငွေကြေးချမ်းသာ သူတွေဆိုတော့ အသက်ကြောကို ဆက်နေကြတဲ့ သဘောပေါ့”

“ရောဂါက လက်လျှော့ရတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်နေပြီ”

“အေး”

“ယတိပြတ်တော့ ပြောလို့မရသေးဘူး။ နှလုံးနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ ရောဂါတစ်ခုဖြစ်နေတာ၊ စေးထိုးစေးစား မှန်မှန်နဲ့ ကုသနေတာပဲ အေးနောက်ပိုင်း အခြေအနေကတော့ လူနာရဲ့ ကံလို့ဆိုရမှာပေါ့”

“ဒီလောက် ပိုက်ဆံရှိနေတာ နိုင်ငံခြားမှာ သွားပြီး မကုဘူး”

“အေး”

“ကုပြီးပြီလေ၊ နလုံးတောင် အစားထိုးကုထားတာ၊ အသက် အရွယ်နဲ့ ကျန်းမာရေးက တစ်ပြေးညီဖြစ်နေပြီဆိုတော့ သိပ်ပြီး အာ မရပါဘူး၊ ဘဝင်ရယ်၊ ဟိုရှေ့လမ်းက ဝင်လိုက် ဘဝင်”

မမနွယ်ပြောတဲ့လမ်းအတိုင်းမောင်းဝင်လာပြီး

“ဟိုခြံပဲ၊ ကားဟွန်းတီးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့..”

ဘဝင် ခြံရှေ့တွင် ကားကိုရပ်ပြီး ဟွန်းတီးလိုက်သဖြင့် ခြံ စောင့်တစ်ဦးထွက်လာပြီး ခြံတံခါးတိုဖွင့်ပေးသည်။

အိမ်ကြီးရှေ့သို့ရောက်တော့ သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ဦး ထွက်ပြီးဆီးကြိုသည်။

“ဆရာမ..”

“မေရီ.. အန်တီ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“ဆရာမ.. ခုရက်ပိုင်းအတွင်း အစားကောင်းကောင်း ပြန်ပြီး မစားပြန်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“နင်က ရော့မော့ မကျွေးဘူးလား”

“ကျွန်မလည်း အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ရော့မော့ကျွေးတာ

ဆရာမ၊ ဘယ်လိုမှ မရဘူး၊ အန်တီကြီးသားက ပြောမှ ထမင်းဟင်း နည်းနည်းလေးစားတာ”

“ကဲ.. သွားကြရအောင်”

အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ဘဝင်တို့တက်လာခဲ့ကြပြီး အခန်းတစ်ခု ထဲ သို့ရောက်တော့ ရတင်ပေါ်တွင် စောင်းစောင်းလေးအိပ်နေသော အသက် (၆၀) ကျော်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့နေရသည်။

“အန်တီ”

“ဪ.. ဆရာမရောက်လာပြီလား”

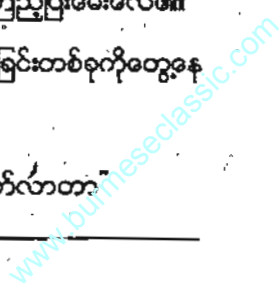
“ဟုတ်ကဲ့.. အန်တီ ထမင်းမစားဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ စားချင်စိတ် သိပ်ပြီးမရှိဘူး ဖြစ်နေ ဘယ်၊ ပြီးတော့ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ နေထိုင်ရတာ မကောင်းဘူး၊ ဘင်း.. သူက ဘယ်သူလဲ”

ဘဝင်ကို အမျိုးသမီးကြီး သေချာစွာ ကြည့်ပြီး မေးလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီး မျက်လုံးထဲတွင် အံ့သြခြင်းတစ်ခုကိုတွေ့နေ

ရသလို..

“သူက ကျွန်မညီမလေးပါ အဖော်လိုက်လာတာ”

“ဪ...”

“မေရီ... အန်တီကို အားပေးသွင်းဖို့ပြင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘဝင်က လိုအပ်သည်ကိုစွဲများကို ဝင်ပြီးလုပ်ကိုင်ပေးချိန်တွင် မေရီအောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားပြီး ဆေးပစ္စည်းတွေကို သွားယူသည်။

“ဆရာမကို ပြောရမှာတော့ အားတော့ နာတယ်”

“အန်တီ ဘာပြောချင်လို့လဲ ပြောပါ”

“ဆရာမ ငှားပေးထားတဲ့ သူနာပြုဆရာမလေးကို အန်တီ သဘောမကျဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

“အန်တီကို သူပြုစုပေးနေတာ အလုပ်သဘော သက်သက် လောက်ပဲဖြစ်နေတယ်။ စေတနာပိုင်းက အရမ်းကို အားနည်းစာယ် ပြီးတော့ အိမ်မှာ မလိုအပ်တဲ့ ကိစ္စတွေကို စပ်စုနေတယ်”

“အန်တီကို ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ”

“အင်း... ပြောရမှာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သူနဲ့အခြားတစ် သောက်လဲပေးပါလား”

“ကောင်းပြီ အန်တီ၊ ကျွန်မ စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“အန်တီ လက်ကလေးကြာနေပါ။ သွေးပေါင်ချိန်ရအောင် ဘဝင်က သွေးပေါင်ချိန်ဖို့ အမျိုးသမီးကြီးလက်မောင်းလေး နဲ့ညင်သာစွာ မပေးလိုက်သည်။

“သမီးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲကွဲ့”

“ဘဝင်နဲ့သိသိပါ အန်တီ”

“ဪ... နာမည်လေးက ရှစ်ရောပဲ။ ဘာလုပ်လဲ”

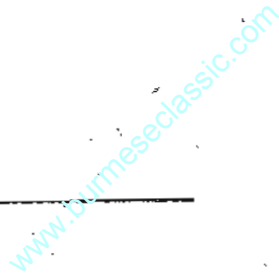
“မမနွယ်နဲ့အတူ ဆေးခန်းမှာ သူနာပြုလုပ်ပါတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ သမီးပျက်နာလေးနဲ့ဆို လူနာတွေရဲ့ ခေါ်တစ်ဝက်လောက် သက်သာနိုင်တယ်”

“ဒါတော့ အမှန်ပဲ အန်တီရေ... ဆေးခန်းမှာဆို ကျွန်မတို့လင် ဘာထက် သူ့ကိုပိုပြီး ခင်ကြတယ်”

“သမီးမိဘတွေရော ရှိကြသေးလား”

“မရှိတော့ပါဘူး”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲကွယ်၊ မွေးချင်းတွေရော”

“မရှိပါဘူး”

“ဟင်...တစ်ယောက်တည်းမွေးကြတဲ့သူတွေအတွက် ဒီလို အဖြစ်လေးတွေကြောင့် ရင်မောရတယ်၊ အန်တီလည်း သားလေး တစ်ယောက်တည်းမွေးထားပြီး တစ်ခါတစ်ခါ အန်တီတို့မျက်ကွယ်ပြ သွားရင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာကိုတွေးပြီး စိတ် မကောင်းဖြစ် ပီတယ်”

“အန်တီရယ်... မောင်နှမ သားချင်းမရှိပေမယ့် မိတ်ဆွေ ကောင်း၊ သူငယ်ချင်းကောင်းတွေနဲ့ဘဝကို အဖော်ပြုလို့ရပါတယ် သမီးဆိုရင်ဒီလိုပဲ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာပါ၊ ခုချိန်မှာ အန်တီ သားသေးမှာ အန်တီ အကြာကြီးနေချင်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သမီးရယ်၊ နေချင်တာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် စိတ်သောကဖြစ်စေမယ့် အကြောင်းတွေကို ဝေခင်း ထဲမှာ မထားနဲ့၊ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ရောဂါဝေဒနာတွေကို မောင် ထုတ် နိုင်အောင် ပထမဆုံး အရေးကြီးတာ အာဟာရလေ၊ ပြီးမှ ဆေးဝါးက လိုက်ပြီး ကုရတာ”

“ငါ့သမီးက အပြောကောင်းလေးပဲ၊ သမီးပြောတာနဲ့ ဖိုက် ထောင်တာလာပြီ”

ဘဝင်ပြောဆိုမှုကို အမျိုးသမီးကြီး သဘောကျစွာ ရယ်မော နှင်းမျက်နှာလေး ညှိုးသွားပြန်သည်။

“အင်...ငါ့သမီးလေးပြောပုံဆိုပုံတွေကို မြင်ရတာ အန်တီ လူ တစ်ယောက်ကို ပြန်ပြီး မြင်မိသလိုပဲကွယ်”

ဒေါက်တာတင်နွယ် အမျိုးသမီးကြီးအတွက် ဆေးသွင်း၊ ဆေးထိုးလုပ်ပေးပြီး အနားယူခိုင်းကာ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“ဟင်...”

အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်နေသော မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ကို တွေ့လိုက်ရ ခြင်းလွန်စွာ အံ့ဩသွားလေသည်။

“မိနွယ် ပြန်ပြီလား”

“အေး...ရောက်နေတာ ကြာပြီ မဏ္ဍိုင်”

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်က ဘဝင်ကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး

“သူတ...”

“ငါ့ ညီမဝမ်းကွဲလည်းဖြစ်၊ တပည့်မလေးလည်း ဖြစ်ပေါ့”

ဟာ”

“ဪ...မိနွယ်...နင့်ကိုမေမေ ဘာပြောသေးလဲ”

သူနာပြုဆရာမလေး မေရီနင့်ပတ်သက်ပြီး မလှိုင်မြင့်မြတ်

စကားဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို သဘောပေါက်လိုက်၏။

“တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“နင်ပဲကောင်းသလို စီစဉ်ဟာ၊ ငါကတော့ မပြောချင်ဘူး”

“အေးပါ၊ နင့်အကြောင်း ကို ငါသိပါတယ်”

“ဟိုကောင်ကြီးရော၊ နင့်ပေါ်မှာ ချစ်တုန်းလား”

“မချစ်လို့ရမလား၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ငယ်ကြောက်တယ်”

ယူထားတာလေ၊ သွားပြီဟေ့”

မလှိုင်မြင့်မြတ် အိမ်အပေါက်အထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။

ဘဝင်ကားလေးမောင်းထွက်လာရင်း သူမအတွက် ရင်ခို

ရော ကောင်းသောနေရာဆီသို့ ဘဝင် ခြေလှမ်းတွေ ဆက်ပြီး ရောက်လာခဲ့ရပြီမဟုတ်လား။

“မလှိုင်နဲ့ မမနွယ်က ငယ်ပေါင်းတွေလေ၊ သိပ်ခပ်ကြတာ”

“ဟုတ်လား မမနွယ်”

“မလှိုင်က ငွေကြေးချမ်းသာပေမယ့် မာနမရှိဘူး။ သိပ်ပြီး စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့သူ၊ လူတစ်ယောက်ပေါ်မှာ အရမ်းအားနာတတ်တယ်လေ၊ အင်း...ဒီအားနာမှုကြောင့် မလှိုင် အကျပ်အတည်းလေး တစ်ခုကြုံခဲ့ရတာပဲ”

ဒေါက်တာတင်နွယ်ပြောသည့် မလှိုင်မြင့်မြတ်၏ အကျပ်အတည်းကို ဘဝင် စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်။

မာလာ အဝတ်လမ်း

မလ္လာင်မြင့်မြတ်၏အိမ်ရှေ့ခြံအထိအန်တီသွယ်ကား
နှင့်လိုက်ပို့ပေးပြီးကားရပ်လိုက်သည်နှင့်

“သမီး...ဘဝင်”

“ဟုတ်ကို ပြောပါ အန်တီသွယ်”

“ဒီနေ့ဒီရက်စကပြီး သမီးဟာ မလ္လာင်မြင့်မြတ်ရဲ့ရုပ်သွယ်
ထဲကိုရောက်လာတဲ့သူလို့ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခါတည်းရိုက်သွင်းထား
မယ်နော်”

“ဟုတ်ကို”

“ဒီအဆင့်ကိုအရင်ဆုံး သမီးဖြတ်သန်းသွားပြီးမှ နောက်
တစ်ဆင့်ဆီကိုထပ်ပြီး ပြင်ဆင်ပါ”

“အန်တီသွယ်”

“ဘာလဲ သမီးဘဝင်”

“ဟို...ဟို...တကယ်လို့များ မလ္လာင်ကို ဘဝင်က ရှစ်မိသွားပြီ
ရင်ရောဟင်..”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

အန်တီသွယ် အားပါးတရရယ်မောလိုက်ပြီး ဘဝင်ကိုကြည့်

“သမီးရယ်...လူဆိုတာ ရှစ်ခြင်းတရားတွေနဲ့ရှင်သန်နေခဲ့ကြ
တာပါ။ ငါ့သမီးလေး ရှစ်မိတာ ဘာထူးဆန်းတာမှတ်လို့၊ ရှစ်လိုက်ပေါ့
ဘွယ်က...သွားပြီ။ အန်တီသွယ်ကတော့ သမီး မာလာကဝေအတတ်
နဲ့ပြုစားနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေမှာပါ”

အန်တီသွယ် စကားလေးကို ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးပြောပြီး ကား
ဆင်းထွက်သွားသည့်နောက်တွင် ဘဝင် ရင်မှာ ပင်လယ်ပြင်တစ်ခု
ပေါ်သို့ရောက်ခဲ့နေသလို ခံစားနေရ၏။

ခရီးဆောင်အိတ်ကလေးကို ဘယ်လက်နဲ့ဆွဲပြီး ခြံတံခါးဝ
လေးမှာရပ်ကာလူခေါ်ဘဲ(လ်)လေးကိုနှိပ်လိုက်သည်။

ခြံစောင့်ကြီးတစ်ဦးထွက်လာပြီး

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ရင်လို့လဲ ကလေးမ”

“ကျွန်မ... ဒီအိမ်မှာ အလုပ်လာပြီးလုပ်တဲ့ သူနာပြုဆရာ
အသစ်ပါ”

“ဪ... ဟုတ်တယ်၊ လူလေးက မှာထားတယ်၊ ဝင်ခဲ့တယ်”

ဘဝင် ခြေလှမ်းတွေ ခြုံငုံကြီးထဲသို့ စတင်ပြီးလှမ်းစဉ်
နလုံးသားပန်းရနံ့သစ်တွေကို ရှုရှိုက်မိသလိုပင်၊

“ကိုမလှိုင်မြင့်မြတ် မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူးကွဲ့၊ မန္တလေးကို အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ သွား
...ယ်၊ သမီးလေးလာမယ်ဆိုတာကိုတော့ ပြောထားခဲ့ပါတယ်”

အိမ်ကြီးထဲသို့ဝင်တော့ ဧည့်ခန်းတွင် ဒရင်းဘက်နှင့်အိမ်

နေသော ဒေါ်မြတ်မာလာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“မမကြီး”

“ဟေ... ကိုလှိုင်ဘာလဲ”

J' EN r B D w G E & n u v n w h b r i j / k & r a i a v n

J a b l n a x h f s G E l w a v n u a ' g r f w n v i E G E l

v n a v h D q w n n g e

“ဟုတ်ကို မေမေကြီး”

ဘဝင်နှုတ်ဖျားမှ အရင်နီးဆုံးစကားလေးဖြင့်ခေါ်လိုက်မိ၏။

“အင်း... မေမေကြီးရောဂါတွေကို ထုတ်ယူပေးမယ့် လူတစ်

...သောက်ရောက်လာတယ်လို့ခံစားရပါတယ်”

“စိတ်ချပါ မေမေကြီး ရောဂါကို ထုတ်ယူပေးမှာပါ”

“ကိုလှိုင်... သမီးလေးနေဖို့အခန်းကို ပြင်ဆင်ပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ မမကြီး”

“ဒါဆို သမီးလေးကို နေရာအရင်လုပ်ပေးလိုက်ပါ၊ ပြီးမှ
...စကားပြောကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကို”

ဘဝင်... ဦးလှိုင်နှင့်နေရမည့်အခန်းဆီသို့လိုက်လာခဲ့သည်။

ဘဝင် ဘဝတွင် မာယာတိုက်ပွဲများစွာကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ဘူးသူ

ဖြစ်ပေမယ့် ခု မာယာပွဲလေးကတော့ ရင်ကိုလှုပ်ရှားစေဆုံး တိုက်ပွဲ
လေးပင်... ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

ဘဝင် အိမ်ကြီးတွင် ရောက်ရှိနေသည်မှာ (၃)ရက်မြောက်
နေ့ကို ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။

မလ္လာင်မြင့်မြတ် မန္တလေးမှ ပြန်ပြီးမရောက်သေးပေမည်
ဘဝင်ရောက်သည့်ညက မလ္လာင်မြင့်မြတ်ဆီက ဝန်းဝင်လာပြီး အထူး
အကြောင်းကို မေမေကြီးပြောပြလိုက်၍ ဘဝင်ရောက်နေသည်
မလ္လာင် သိနေလေပြီ။

- “မေမေကြီး”
- “ပြော...ကွယ်”
- “ဆေးသောက်ရအောင်နော်...”

“မသောက်ရင် မရဘူးလား”

“မရဘူးလေ၊ မေမေကြီးရောက်အံ့ပြန်ဆုံးပျောက်ကင်းဖို့က
ဆေးကို မှန်မှန်သောက်ရမယ်”

“ဆေးတွေသောက်ရ၊ ဆေးတွေထိုးရနဲ့ ပြီးစေ့လှပါပြီ”

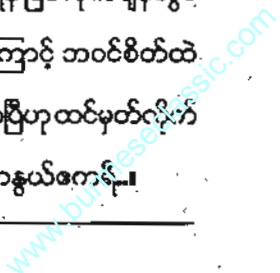
“နောက်တော့ မသောက်ရတော့ပါဘူး၊ မေမေကြီး ဒီနေ့
နက်ပိုင်းထမင်းစားနည်းတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်သမီးရယ်၊ ခံတွင်းထဲမှာ ဟင်းတွေစားရတာ
အစပ်အဟပ်မတည့်သလိုဖြစ်နေတယ်”

“ညနေကျရင် သမီးကိုယ်တိုင် ချက်ကျွေးမယ်၊ ဘာစားချင်
ထဲပြော”

“သမီးစိတ်ကြိုက်ချက်လေးစားကြည့်တာပေါ့”

မေမေကြီးကို ဆေးတိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းဆိုတာတွင် ထိုင်ခိုင်းကာ
ထက်သည်။ ခြေသည်းတွေကို ဘဝင် ညှပ်ပေးရန် ပြင်လိုက်ချိန်တွင်
ခြေခန်းထဲသို့ တားတစ်စီးမောင်းဝင်လာသောကြောင့် ဘဝင်စိတ်ထဲ
တွင် မလ္လာင်မြင့်မြတ်တစ်ယောက်ပြန်ရောက်လာပြီဟု ထင်မှတ်လိုက်
သည်။ ဒါပေမယ့် တားရပ်ပြီး ဝင်လာသူက မဟာနွယ်ဇော်နော်။

“အန်တီမြတ်နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

ဒေါ်မြတ်မာလာရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ဘဝင်ကို မျက်ထောင့်

ကြီးဖြင့်ကြည့်လေ၏။

“သူက ဘယ်သူလဲ အိမ်ဖော်လား”

“ဟင်...”

ဘဝင့်ဒေါ်သကို ဆွပေးနေပြန်သည်။

“ဟာ...ကေရီဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ အားနာစရာကွယ်

သူက အန်တီမြတ်ကို ဆေးကုပေးဖို့ရောက်လာတဲ့ သူနာပြုဆရာ
လေးပါ”

“မသိပါဘူး၊ ကေရီက ခိုင်းဖို့ခေါ်ထားတယ်မှတ်လို့”

မဟာနွယ်စကားကို ဘဝင် ဘာတစ်ခုမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ဒေါ်မြတ်

မာလာ၏ လက်ချောင်းလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ပေးနေ၏။

“မောင် ဘယ်နေပြန်ရောက်မှာလဲ အန်တီမြတ်”

“သားက တိတိကျကျတော့ မပြောသွားဘူး”

“ဟင်...အဲဒါကြောင့် ကေရီပြောနေတာ၊ မန္တလေးက ဘာ

ဆုတ်တဲ့ ရက်ကန်းစက်ရုံကြီးကို မက်မက်မောမော ဆက်ပြီးလုပ်ကိုင်
အသက်၊ အမြတ်အစွန်းက ဘာမှ ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ရောင်းပစ်လိုက်ပါ
ဘာကို မရောင်းဘူး”

“ကေရီ...သမီးစကားကို ပြင်ပါ၊ နောင် ဒီစကားမျိုး ဘယ်တော့

မပြောပါနဲ့ကွယ်၊ ဒီရက်ကန်းစက်ရုံလေးဟာ အန်တီမြတ်အဖို့ ဘဝ

လေးပါ၊ အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ရေး၊ မဖြစ်ရေးထက် ဒီရက်ကန်းစက်ရုံ

အဖို့ကို ပိုင်ဆိုင်ထားတာကို ရိုင်းရိုင်းတုံ့ကုမ္ပဏီကြီးတွေ နိုင်ငံခြားက

အန်တီမြတ်နဲ့ မတွေ့ထက်ပိုပြီး ခင်တွယ်တယ်ဆိုတာ ကေရီယုံပါ”

မဟာနွယ်ကေရီဘာစကားမှ ဆက်ပြီး မပြောတော့ပေ။

“ဒါ အန်တီမြတ်စားဖို့နော်၊ မြန်မာပြည်က အစားအစာတွေ

ဆုတ်ဘူး၊ ကိုရီးယား မိတ်ဆွေဆီက မှာယူတာ”

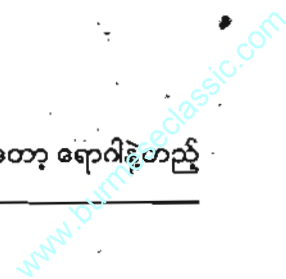
မဟာနွယ်ကေရီစကားသည် ဘဝင်ကို ခွဲခြားမှုတစ်ခုကို ပြော

ပြင်းပြ၏။

“ကေရီ...နောက်ဒါမျိုးတွေ မမှာပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီမြတ်”

“အန်တီမြတ်မကြိုက်ဘူးကွယ်၊ ပြီးတော့ ရောဂါနဲ့ ဟည်

မတည့်ဆိုတာရှိသေးတယ်၊ သမီးဘဝင်..”

“ရှင်...မေမေကြီး”

“ဒီစားစရာတွေရော စားလို့ဖြစ်ရဲ့လား”

“အန်တီမြတ်ကလည်း သူက ဘာသိမှာမို့လို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ဘာမှမသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မေမေကြီး
ရောဂါအတွက် ရလို အဆီဓာတ်ကိုအားပေးတဲ့အစားအသောက်က
တော့ လုံးဝ စားခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး”

“ဘာပြောတယ်၊ မင်းက သက်သက်ပညာပြတာပေါ့”

မဟာနွယ်ကေရီ သူ့စိတ်နှင့်နှိုင်းပြီးပြောသောစကား

“ကျွန်မ ဘာပညာမှပြရောမရှိပါဘူး၊ ကိုယ့်တာဝန် ယူထား

တဲ့ လူနာအတွက် ဘေးဖြစ်စေမှာကိုတော့ တားရမှာပါ”

“ကေရီအန်တီမြတ်မစားလည်း သားလေးပြန်လာရင် စားလို့

ရပါတယ်ကွယ်”

“အန်တီမြတ်သမီးသွားမယ်”

“အေး..အေး..”

ကေရီမကျေနပ်သော မျက်နှာနှင့်ထပြီး ပြန်ချိန်မှာ ခြံထဲသို့

မကြိုက်မြင့်မြတ် ကားလေးဝင်လာသဖြင့်

“မောင်...”

“ဪ...ကေရီရောက်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် မောင်က မန္တလေးကိုသွားမယ်ဆိုတာ ဘာလို့

ပြောသွားတာလဲ”

“မောင် သိပ်အရေးကြီးတာနဲ့ထွက်သွားတာပါ”

“ဖုန်းလေးတောင် ဆက်ချိန်မရဘူးလား”

“ဖုန်းဆက်ပါသေးတယ်၊ မောင့်ဟန်းဖုန်းက အလောတကြီး

သွားတာဆိုတော့ ဘက်ထရီအောက်နေတာကို သတိမပြုမိလိုက်

“မောင် ဆင်ခြေပေးနေတာလား”

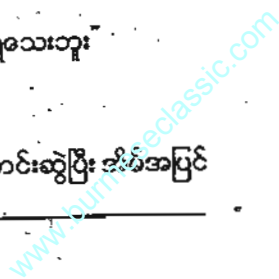
“မဟုတ်ရပါဘူး၊ တကယ်ပါ”

“မောင် ကေရီနဲ့ကေလီကိုခွဲဦး”

“ဟာ..မေမေကိုတောင် ဝင်ပြီးမတွေ့ရသေးဘူး”

“ကေလေးပါ”

ကေရီ.. မကြိုက်မြင့်မြတ်လက်ကိုအတင်းဆွဲပြီး အိမ်အပြင်

သို့ခေါ်ထုတ်သွားလေသည်။

“ဘာလဲပြော...ဧကရီ”

“ဟိုမိန်းမကိုသယ်သွားတာလဲ”

“မေမေက ခေါ်ခိုင်းတာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြန်ပြီး လွှတ်လိုက်”

“ဟာ...သယ်ဖြစ်မလဲဧကရီ၊ သူ့ဘက်က ဘာမှ အမှားမရှိ...
ပြန်ပြီး လွှတ်ရင် မိနွယ်နဲ့ ဖျက်နာဖျက်စရာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဧကရီ... နောက်တစ်ယောက် ရှာပေးမယ်”

“ဧကရီ... ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဧကရီဘာမှ ခေါင်းထဲ
မထည့်ပါနဲ့၊ သူ့ဆရာဝန်နဲ့ သူ့သူနာပြုဆိုတာ မေမေအတွက် အရာ
ကြီးအဆင်ပြေတယ်၊ တခြားတစ်ယောက်ဆိုရင် မဖြစ်ဘူး”

“မောင်က ပြန်မလွှတ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“မေမေခေါ်ထားတဲ့ လူကို မောင်ပြန်ပြီး လွှတ်နိုင်လောက်သလား”

လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

“ကောင်းပြီ... သွားမယ်”

“ဂျိုင်း...”

မဟာနွယ်ဧကရီကားတံခါးကို ခေါ်သန့်ပိတ်ပြီး ခြံဝန်းထဲမှ
အမင်းထွက်သွားသည်ကို မကြိုက်လှမ်းပြီး မတားတော့ဘဲ အိမ်ထဲ
ရောက်ခဲ့သည်။

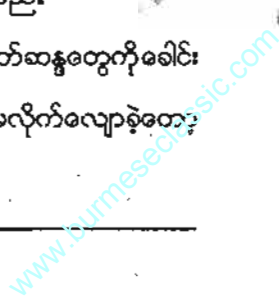
“ဟူး...”

မကြိုက်မြင့်မြတ်... ဧကရီနှင့် ပတ်သက်ပြီး သက်ပြင်းပူတွေကို
ခံရပေါင်း မနည်းတော့ပါ။ ဧကရီသည် ရုပ်ကလေးက ကြော့ရုပ်
လေးလောက်ချောမောလှပသလောက် စိတ်ဓာတ်ပိုင်းမှာ အတော်
တိုအားနည်းနေလေသည်။

မကြိုက် ကုမ္ပဏီကြီးတွင် ဧကရီနှင့် ပတ်သက်ပြီး မိတ်ဆွေ
အိမ်က သတင်းတွေကို မကြိုက်ပြန်ပြီး ကြားနေရသည်။ ဒီအတွက်
မကြိုက်ထွေးစေခဲ့ရသည်မှာ အမှန်။

ခုလည်း သူနာပြုဆရာမလေးကို သူမ ဖျက်စီးနှင့်ဘဝ ဝင်မကျ
နှင့် အကြောင်းမှ ပြန်ပြီး လွှတ်ပိုင်းနေပြန်သည်။

မကြိုက် တစ်ချိန်က မဟာနွယ်ဧကရီခွဲစိတ်ဆန္ဒတွေကို ခေါင်း
ထဲ လိုက်လျော့ခဲ့ပေမယ့် ခုနောက်ပိုင်းတော့ မလိုက်လျော့ခဲ့တော့

“သားလေးပြန်ရောက်တာနဲ့ အမောမပြေဘူးနဲ့ထူတယ်”

“မပြောချင်တော့ဘူးမေမေရေ၊ မေမေဘယ်လိုနေလဲ”

“အင်း... သမီးလေးရောက်ပြီးမှ စိတ်ထဲမှာ လန်းလန်းဆေး

ဆန်းပဲဟေ့”

“မင်းနာမည်က ဘဝင်နဲ့သာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေမေ့အတွက် အလုပ်တစ်ခုရယ်လို့ သဘောမထားဘဲ

မိသားစုလိုသဘောထားပြီး ကူညီပေးပါ”

“ကျွန်မလည်း အစ်ကိုပြောသလိုမေမေကြီးကို မိခင်ထက်

ယောက်လိုသဘောထားပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ နေထိုင်ရတာရော အဆင်ပြေ

လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြေပါတယ်”

“လိုအပ်တာရှိရင်ပြောပါ”

“ကျွန်မအတွက် ဘာမှ မလိုအပ်ပါဘူး”

“မေမေ...သားနားဦးမယ်”

“အေး...သွားပြီးနားကွယ်၊ ဓရီးပန်းလာတာကိုး”

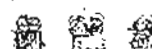
“ခွင့်ပြုဦး ဘဝင်၊ ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြ

တာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီအစ်ကို”

မကူညီခြင်းဖြင့် ထွက်သွားပြီးနောက် ဒေါ်မြတ်မာလာကို

ဆင်ခြေသည်းလေးတွေကိုဆက်ပြီး ညှပ်ပေးနေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဒိုင်

ကြည့်ခါးလကေးထဲ

ဘဝင် အိပ်ရာမှ အစောဆုံးထပြီး ဒေါ်မြတ်မာလာကို နှိုးနှိုး

မြဲကြီးထဲတွင် လမ်းလျှောက်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ

သောကြောင့် စုဆို ဒေါ်မြတ်မာလာကို နှိုးစရာပင်မလိုတော့ပေ။

“သမီးရေ... သွားကြရအောင်”

“မေမေကြီး အပေါ်အကျီ ထူထူလေးဝတ်ခဲ့ဦး”

“မဝတ်ချင်ပါဘူးကွယ်”

“မရဘူး... မဝတ်ရင်နေ၊ ဘဝင်ယူခဲ့မယ်”

ဘဝင်... ဒေါ်မြတ်မာလာ အနွေးအကျီလေးကိုလည်ပင်း

သိုင်းချည်ပြီး မြဲဝင်းထဲသို့ထွက်ခဲ့သည်။

“သမီး...”

“ပြောလေ မေမေကြီး”

“မြဲထဲမှာလျှောက်နေရတာ သိပ်ပြီးမဟန်ဘူး၊ အပြင်ထွက်

အိပ်ဝေးဝေးလျှောက်ကြရအောင်”

“မေမေကြီးသဘောပဲ”

ဒေါ်မြတ်မာလာတစ်ယောက် ခေါင်းခါးခြေလက်တွေကိုလှေ

နှင့်ခန်းပြုလုပ်ပြီး ဘဝင်နှင့်အတူ မြဲဝင်းအပြင်သို့ထွက်သွားသည်ကို

အိုင်မြင့်မြတ်ကြည့်ပြီး ကျေနပ်စွာပြုံးလေသည်။

ဘဝင်နဲ့သာဆိုသည့် သူနာပြုဆရာမလေးနှင့်ကျမှ မေမေမှ

အခြေအနေတွေ ယုံကြည်နိုင်အောင် တိုးတက်လာသည်ကိုတွေ့

ရနေရသည်။

ဒါပေမယ့် ရှစ်သူဖြစ်သည့် မဟာနွယ်နှင့်တွေ့တိုင်း ကဝင်ကို

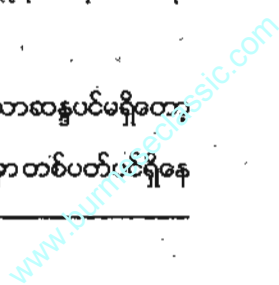
အလုပ်ဆက်ပြီး မခိုင်းဖို့ ပြောသောစကားတွေက နားတွင် မဆုံတော့

ဒီအတွက်ကြောင့် မဟာနွယ်ကေရီး... မဏ္ဍိုင်ပေါ်မှာစိတ်ဆိုး

ထဲကောက်ခဲ့သည်မှာလည်း များလေပြီ။

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်တစ်ယောက် ရော့လိုသောဆန္ဒပင်မရှိတော့

အခုလဲ စိတ်ကောက်ပြီး စကားမပြောကြသည်မှာ တစ်ပတ်... ဝင်ရှိနေ

ပြီးမကိုင်ခေါ်ချင်စိတ်တကယ်ပင် မရှိသောကြောင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပြီး နေလိုက်သည်။

ချစ်သူဘဝလေးကို သာယာလှပအောင် မကိုင်ကြီးစားတတ်စောက်ခဲ့ပေမယ့် မရခဲ့ပေ။

မဟာနွယ်ကေရီသည် အတ္တတစ်ဖက်စွန်းကျပြီး သူမပေးပေါ်မှာသာ ဦးစားပေးတတ်ခြင်းကြောင့် မကိုင် ရေရှည်တွင် စံနိုင်းအားနည်းပါးလာခဲ့ရသည်။

ထို့အပြင် မဟာနွယ်ကေရီ မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သည့် ဦးဟန်ကြီး ဒေါ်မိမိသူတို့က ပကာသနဂုဏ်ပိုပြီး မောက်သောကြောင့် မကိုင်ကေရီကို ထိန်း၍ မရနိုင်ခဲ့ပေ။

“ဟိ...”

“ဟာ...အောင်သက်”

အိမ်ရှေ့မှ ကားဟွန်းသံကြောင့် မကိုင်ကြည့်လိုက်သော်လည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာအောင်သက်ပိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“လာကွာ...ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီးစောစောစီးစီးရောက်တာလဲ အောင်သက်”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီ အခြေအနေကိုလည်း လာည့်ရင်း မင်းနဲ့မတွေ့ရတာကြာလို့ထွက်လာတာပါ”

“မသိပါဘူးကွာ၊ မိနွယ်က အိမ်ကနေ မောင်းချလိုက်ပြီလား...ဟား...ဟား...ဟား...”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပရုံးချင်းဖက်ပြီး အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းပိုင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“မေမေ့အခြေအနေက တော်တော်လေးဟုတ်နေပြီကွာ၊ စွမ်းထက် လူကပိုပြီး စွမ်းနေသလားပဲ အောင်သက်”

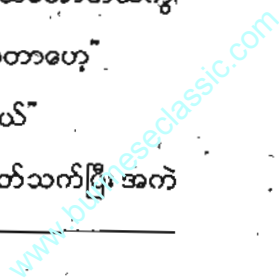
“မင်းကေးက ဘာလဲဟ”

“မင်းတို့ ပို့ပေးလိုက်တဲ့ ဘဝင်နဲ့သာနဲ့ မေမေက အတော်တော်ပဲ နှစ်သက်တာက မယုံနိုင်စရာဘဲ”

“မိနွယ်က အန်တီအတွက် သီးသန့်ရွေးချယ်ပြီး လွှတ်လိုက်သလားလေးက သူနာပြုဆရာမထဲမှာ တကယ်တော်တယ်ကွာ... ယှဉ်ပိုင်းရော၊ လူမှုဆက်ဆံရေးပိုင်းပါ တော်တာဟေ့”

“စိတ်ထားလေးလည်း ဖြူစင်ပုံပေါက်တယ်”

“ငါ့ကောင်ကြီးတောင် မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကဲ

ဖြတ်တော်နေပြီပဲ၊ တိုးတက်နေပြီဆိုရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းနဲ့ ဧကရီစတာ
မပြောဘူးဆို၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မဏ္ဍိုင်”

“သူ့အကြောင်းက မပြောချင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း
အလကားနေရင်း စိတ်ကောက်ဖို့စဉ်းစားနေတာ၊ သူ့အတွက် ဒါကြီး
အလုပ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေတာ၊ အရင်ကတော့ ငါ့ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး
လိုက်လျောပေးတာပဲ၊ စုတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးကွာ”

“ငါ့ကောင်အတွက် ကံကောင်းတဲ့ အလှပိုင်ရှင်လေးကို ရာ
ငါတို့က ဝမ်းသာနေကြတာ၊ စုနောက်ပိုင်း ကြားရတဲ့ သတင်း
ကြောင့် မင်းအစား ငါတောင် မွန်းကျပ်တယ် မဏ္ဍိုင်”

“ရကျမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး”

“မင်းတို့ မင်္ဂလာပွဲနီးလာပြီနော်”

“အောင်သက်စေ့ မင်္ဂလာပွဲအကြောင်းကို ပြောရင် ထင်
စားချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ဘူး”

“ဟ...ဘယ်ဖြစ်ရတာလဲ”

“ဧကရီ ဒီပုံစံနဲ့သာ ရှေ့ဆက်ပြီး သွားနေရင် ငါမလွယ်ဘူး”

“ကြိုးစားပြီး ပြုပြင်ယူပေါ့ မဏ္ဍိုင်ရယ်”

“ဒီထက်ပိုပြီး ငါ မကြိုးစားနိုင်တော့ဘူး”

“ဟူး...”

အောင်သက်...မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ကိုယ်စား သက်ပြင်းချလိုက်
တော့သည်။

“မင်းဘက်က မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စကို သွေးအေးနေတာ၊ မင်း
သာကွမလောင်းကြီးတွေကတော့ မင်္ဂလာပွဲကြီးကို ဘယ်လို
ဆောင်လိုက်မှာ ဘယ်လောက်ကုန်ကျမယ်ဆိုပြီး ပြောနေတာတွေက
ဘူးနားနဲ့တောင် မဆိုလှဘူးစတု”

“အောင်သက်...ငါ့အတွက် ဒုတိယပြဿနာက ဧကရီ
ဘားရနဲ့အသိုင်းအပိုင်းတွေရဲ့ ပကာသနဂုဏ် အထက်တန်းလွှာ ဆို
ရင် စိတ်ဓာတ်တွေပဲကွာ၊ ငါနဲ့ကလုံးလုံးကြီးကို ဆန့်ကျင်နေတာပဲ”

“မင်းအမေမကရော...ဧကရီပေါ်မှာ ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“မေမေမလည်း ငါ့လိုပဲထင်တယ်၊ ဧကရီပေါ်မှာ ဆက်ဆံရေး
ပြင်းလဲနေတယ်၊ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ဘဝနဲ့သာရောက်လာပြီး
ဆက်ပိုင်း အရင်ထက်ပိုပြီး ဆက်ဆံရေးပြောင်းလဲသွားတာကို သတိ
မထားဘယ်”

“မကုန်...မင်းကိုတစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ”

“ပြောလေ”

“ငါ့တာပည့်မလေးဘဝင်ကိုတော့ မင်းတို့ပြဿနာကြားထဲမှာ မပါပါစေနဲ့ကွာ”

“မပါစေရပါဘူး၊ ဆိုပေမယ့် ခုငါနဲ့ကေရီပဋိပက္ခဖြစ်နေရတာ ဘဝင်နဲ့သာကြောင့်ပဲကွ”

“ဟင်..”

“ကေရီက ဘဝင်ကို မုန်းတီးနေတယ်၊ မေမေမှန်းကဲနေနဲ့ ထုတ်ခိုင်းနေတယ်လေ”

“ဟာကွာ..မင်းဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ မကုန်”

“ဘာဆုံးဖြတ်စရာလိုလို့လဲ အောင်သက်ရာ၊ မိဘထံ အရေးကြီးတာ ဘာရှိလို့လဲ၊ ပြီးတော့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ကိစ္စကို ငါလည်း ပြီးစဉ်းစားစရာမလိုဘူးလေ”

“မင်းနဲ့သဝန်တို့တာလား”

“ဒါတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝင်ကို မုန်းတီးနေတာ၊ ငါ့စဉ်းစား မရဘူး၊ တစ်ခါက ဘဝင်နဲ့ကေရီ တော်တော်ဆိုင်ရေမှာ ကားပိတ်ရင်”

“တစ်ခုနဲ့ စကားများဘူးတယ်၊ ဒီအပြုံးအတေးကြောင့်ဖြစ်မယ်”

“ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးကို ပုံကြီးချဲ့တာမျိုးကတော့”

“ကောင်းပါဘူး၊ ကဲ ဒါတွေထား၊ မင်းဒီနေ့ဘာကိစ္စတွေရှိလဲ”

“မရှိဘူး”

“ဒါဆို ငါနဲ့ဂေါက်ကွင်းသွားမယ်၊ လိုက်မလား”

“ကောင်းသားပဲ၊ မေမေတို့ပြန်ရောက်ရင် သွားကြတာပေါ့၊

...တို့မှာ လာနေကြပြီ”

ဘဝင်နှင့်အခြေတ်မာလာ အိမ်ကြီးထဲသို့ဝင်သည်နှင့်

“ဟင်..ဆရာရောက်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်ဘဝင် အန်တီကိုလာကြည့်ရင်း ဒီကောင်ကြီးနဲ့

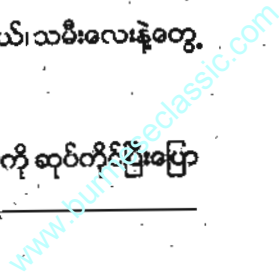
...ပြန်သွားကြမလို့ လာပြီးခေါ်တာ၊ အန်တီ ဘယ်လိုလဲ လန်းဆန်းရဲ့

“လန်းဆန်းတာတော့ မပြောနဲ့ဟေ့၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ

...တော်တော်ပြန်ပြီးဝယ်သွားသလားမှတ်တယ်၊ သမီးလေးနဲ့တွေ့

...ရောက်ကျသွားတယ်”

အခြေတ်မာလာမှ ဘဝင်လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးပြော

နေ့စဉ်

“မေမေ...သားတို့အပြင်သွားဦးမယ်”

“သား...မသွားခင် သားကိုမေမေစကားပြောရဦးမယ်၊ ဧက
ထိုင်ပါဦး”

“မေမေကြီး သမီး စေားသွားယူဦးမယ်”

“အေး...အေး...”

သားအမိနှစ်ယောက်စကားပြောပြီးဆိုရင် ဘဝင်အလိုက်
စွာဖြင့် ရှောင်ပေးခြင်းပင်၊

“မောင်သက်လဲ ထိုင်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာများလဲမေမေ”

“မနေ့ညနေက မေမေ့ဆီကို မင်းယောက်ျားမလောင်းနဲ့
ယောက်ျားရောက်လာတယ်”

“ဟင်...”

“သူတို့ရောက်လာတာ မေမေ့ကိုလူနာလာပြီး မေးတာတော့
မဟုတ်ဘူး၊ သားနဲ့ကေရီကိစ္စကိုစကားလာပြီးပြောတာ”

“ဘာတွေပြောကြလဲမေမေ၊ သားနဲ့စိတ်ကောက်တဲ့ကိစ္စကို
ပြောတာလား”

“မဟုတ်ဘူးသား၊ မေမေ သတ်မှတ်ထားတဲ့မင်္ဂလာရက်
သတ်စောပြီးမင်္ဂလာပွဲကို ပြုလုပ်ချင်တယ်တဲ့”

“ဗျာ...မေမေ ဘယ်လိုအခြေပေးလိုက်လဲ”

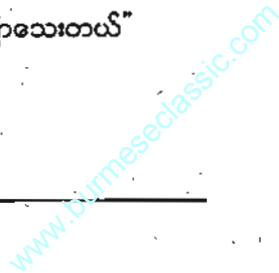
“သားစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နဲ့နော်၊ မေမေက သား
အဖေအတွက် ရည်စူးပြီးဆောက်နေတဲ့ကျောင်းဆောင်ကြီး မပြီး
ခင်မင်္ဂလာပွဲကို မပြုလုပ်ချင်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် သတ်မှတ်ထားတဲ့
ရက်ကိုပဲ လုပ်ချင်တယ်လို့ပြောလိုက်တယ်”

“ဟူ...တော်သေးတာပေါ့၊ သားက မေမေ သူတို့တောင်းဆို
တာကို လက်ခံလိုက်ပြီထင်နေတာ”

“သားရယ် လက်ခံချင်ရင်တောင် ငါ့သားဆီက အခြေရမှ
သတ်ခံမှာပေါ့၊ သူတို့ သိပ်ပြီးကျေနပ်ပုံတော့ မပေါက်ဘူး၊ အင်း... ဆက်
ပြောရဦးမယ်၊ ဘဝင်လေးနဲ့ပတ်သက်ပြီးပြောသေးတယ်”

“ဟင်...”

“ဘာပြောကြတာလဲမေမေ”

“သူတို့ဆီမှာ အရမ်းကိုတော်တဲ့ သူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက်ကိုတွေ့ထားတယ်တဲ့၊ ဘဝင်လေးတို့ အလုပ်ထုတ်ပြီး သူ့ပြောတဲ့ သူနာပြုဆရာမလေးကို အလုပ်ခန့်ဖို့ပါ”

“ကေရီလက်ချက်ပဲဖြစ်မယ်”

“မေမေကတော့ သူတို့နောက်ထပ် ဒီလိုစကားမျိုးမပြောနဲ့ အောင်တစ်ခါတည်းပြောလိုက်တယ်၊ ဘဝင်နေရာမှာ နတ်ဆေးဆေးလာပြီး အစားထိုးရင်တောင် လက်မခံဘူးလို့”

“အယ်...”

ဘဝင်ထိုစကားလေးကြောင့်ပီတိလေးတွေဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်

“ဘယ်လိုလဲ သမီးဘဝင်”

အန်တီသွယ်က စီးကရက်ပြာကို သပ်ချရင်းမေးလိုက်သည်။

“ဘာကိုလဲ”

“သမီးဘဝင်ရဲ့ မာယာခြေလှမ်း”

“တစ်လှမ်းမှတောင် မလှမ်းရသေးဘူး”

“ဟေ...”

အန်တီသွယ် ရွှေအိုရောင်ပါဝါမျက်မှန်လေးကိုဖြုတ်ပြီး

ဘဝင်ကိုသေရာစွာကြည့်လေသည်။

“မလှမ်းရသေးဘူးဆိုတာ လှမ်းလို့ မရလောက်အောင်

အဆင်ပြေနေတယ်လေ၊ ခုဆို မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် မိခင်ကြီးက ဘဝင်က သမီးအရင်းလို တော်ချင်နေတယ်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ သတင်းပဲ၊ မဏ္ဍိုင်အခြေအနေကရော”

“သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဧကရီနဲ့ မပြေလည်တဲ့ ကိစ္စတွေကြောင့် စိတ်ညစ်နေရတယ်”

“ဒါလည်း ကောင်းတဲ့ သတင်းပဲ”

ဘဝင်... ဧကရီကြောင့် မဏ္ဍိုင် ခံစားနေရသည့် အပေါ်မှာ တော့ စိတ်ထဲ မကောင်းခဲ့ပေ။

“ဧကရီဆိုတဲ့ သူက ဘဝင်ကို ရန်သူပစ်မှတ်ကြီးလုပ်စေတယ်”

“သဝန်တို့တဲ့ သဘောပေါ့”

“ဒီလိုမသက်ရောက်ဘူး အန်တီသွယ်... ဧကရီက သူတို့သူ အလှူငြိုငြင်ဘက်ကင်းပြီး မဏ္ဍိုင်ဟာ သူ့အလှူအောက်မှာ ရန်မထွက်နိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည်နေတာ”

“ဒါဆိုရင်”

“မဏ္ဍိုင်ရဲ့ မိခင်နဲ့ ဘဝင်တို့ရဲ့ သံယောဇဉ်ပေါ်မှာ ပျက်မှန်း”

“ဟာ... သြော်... အန်တီသွယ်”

“ဘာလဲ သမီးဘဝင်”

“ဧကရီတို့ဘက်က အပြီးသတ်ပွဲသိမ်းတစ်ခုကို လုပ်နေပြီ”

“ဟင်... ဘာလုပ်တာလဲ”

“မဏ္ဍိုင်နဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို အမြန်ဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေကြ

သွယ်”

“အင်း... ဒါဟာ မရိုးသားတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ဒီကိစ္စကို ဒီအတိုင်း တော့

မလို့ မရဘူး၊ တစ်ခုခု အန်တီသွယ် လုပ်ရမယ်”

“ဘာလုပ်မှာလဲ ဟင်”

“မင်္ဂလာပွဲ နောင်နှေးသွားအောင် ရယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ပျက်စီး

တဲ့ အထိ ကြံရမယ်၊ ဧကရီ မိခင် ဒေါ်မိမိ သူဟာ ခေတ်မိန်းမ တစ်ဦး

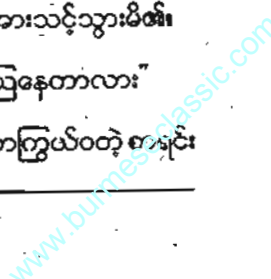
တော့ ဟုတ်ဘူး သမီးဘဝင်၊ သူလည်း အကြံကြီးတယ်”

“ဟင်...”

အန်တီသွယ် စကားကြောင့် ဘဝင် အံ့အားသင့်သွားမိ၏။

“ဘာလဲ သမီးက အန်တီစကားကို အံ့ဩနေတာလား”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ သူလည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ စားနင်း

ဝင်တစ်ဦးပဲမဟုတ်လား”

“တစ်ချိန်ကတော့ ဟုတ်တယ်သမီး၊ ခုတော့ ဒီချမ်းသာတွေဟာ ဟန်ရေးပြရုံလောက်ပဲရှိတော့တယ်”

“အန်တီသွယ် ပြောတာကို သမီးသိပ်ပြီး နားမရှင်းဘူး”

“ဒီလို သမီးချွေဒေါ်မိသုဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ (၂)နှစ်လောက်က ခုလုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ နိုင်ငံခြားစေ့ပစ္စည်းတင်သွင်းတဲ့ ကုမ္ပဏီဟာ တခြားသူလက်ကို အပ်ရမယ့်အဆင့်ကို ရောက်လုလုဖြစ်ခဲ့ရတယ် ဒါကို မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်က ကြားဝင်ပြီး ကူညီပေးထားလို့ အခြေအနေ မယိုင်သွားခဲ့တာပဲ။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ဒေါ်မိသုပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီဟာ မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် အပိုင်ဖြစ်နေပြီ။ ပြီးတော့ ဒေါ်မိသုက သူ့ဘဝဆုံးရှုံးသွားတဲ့ ငွေတွေအတွက် တစ်ဖက်လမ်းကနေ ပြန်ရှာခဲ့တယ်”

“တစ်ဖက်လမ်းကဆိုတာ”

“မှောင်ခိုနဲ့ ဥပဒေမကင်းတဲ့ ရောင်းဝယ်မှုတွေပေါ့။ မအေးမြင်စွဲပါဘူး။ ရုံးသထက်ရုံးပြီး အခြေအနေဟာ လုံးလုံးကျဆင်းသွားအထိပဲ။ စုဆိုရင် ဒေါ်မိသုမှာ အကြွေးတွေက သိန်းထောင်ချီရှိနေပြီ။ ဒါတွေကို ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ဆိုတာ မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ကို သမက်အောင်

ပြန်ဆုံးရအောင် လုပ်ပြီး ဖြေရှင်းမှပဲ ရတော့မှာ”

“ဪ... အန်တီသွယ် ပြောတာကို ဘဝင်သဘောပေါက်ပြီ။

ဘဝင် မရှင်းတာတစ်ခုရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ သမီးဘဝင်”

“မဟာနွယ်ကေရီက သူ့အမေကုမ္ပဏီမှာ မလုပ်ဘဲ ဘာလို့

မလုပ်ဘဲ မြင့်မြတ်ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်ပြီးလုပ်တာလဲဟင်”

“ဒါကတော့ အရှင်မကြီးပဲကွယ်၊ မဏ္ဍိုင် စီးပွားရေးတွေကို

အခြေခံတည်း အပိုင်စီးနိုင်အောင်လို့ပေါ့”

“ဒေါ်မိသုအကြံက မဟာအကြံအစည်ပဲနော် အန်တီ

မသိ”

“သမီးဘဝင်ရေး၊ ရပွဲကသိပ်ကိုအရေးကြီးတဲ့ပွဲတစ်ခုဆိုတာ

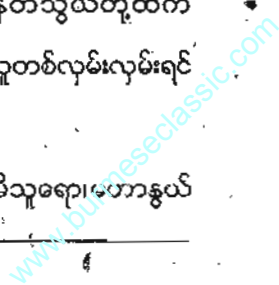
သိပြီပါ။ ကိုယ့်လိုပဲ သေးမှားမာယာသခင်တစ်ယောက်က ရောက်

အရှင်းဆုံးပြောရရင် ဒေါ်မိသုဟာ အန်တီသွယ်တို့ထက်

ပိုမို ခြေလှမ်းက ဦးနေတာ။ ကိုယ့်ဘက်က သူတစ်လှမ်းလှမ်းရင်

လှမ်းလောက်ကိုလှမ်းနိုင်မှ တော်ရုံကျမှာ”

“ဘဝင်အပိုင်းကို စိတ်ချပြီးနေပါ။ ဒေါ်မိသုရော၊ မဟာနွယ်

ကေရီပါ ရုံးစေရမယ်”

ဘဝင် နှုတ်ဖျားမှထွက်ပေါ်လာသော ထိုစကားလေးသည် အင်အားအပြည့်ဆုံးထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

ဘဝင်နှလုံးသားလေးထဲ မလှိုင်မြင့်မြတ်တစ်ယောက်နေထိုင်လျက်ရှိသော အဖြေရှာမရသော ပုစ္ဆာတစ်ခုပဲ။

အန်တီသွယ် ပြောဆိုစရာ စကားတွေကို ပြောဆိုပြီး ဘဝင် ပြန်ခဲ့လေသည်။ အပြန်တွင် အငှားလေးကားကို ငှားကာ ပြန်ခဲ့၏။

“ဖောင်း..”

“ဟင်..”

မလှိုင်မြင့်မြတ်တို့ လမ်းအဝင်ဝတွင် အငှားကားသီးပေါ်သွားသဖြင့် ဘဝင် ကားရှင်းပေးပြီး ခြေလျင်ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ဒေါ်မြတ်မာလာ စေးတိုက်ချိန်နောက်ကျမှာစိုးသဖြင့် သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဂူး...”

“အမေ့...အား...”

ဘဝင်အရှေ့မှမောင်းလာသောကားမှာ အရှိန်ပြင်းစွာမောင်း

လာသောကြောင့် ဘေးသို့ရှောင်ပေးလိုက်ပေမယ့် ကားနှင့် ပွတ်ကာ ညီတာလေးမောင်းသွားသဖြင့် ဘဝင်ဘေးဘက်သို့ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ထဲကျသွားတော့သည်။

မောင်းထွက်သွားသည့်ကားက လှည့်ပင်မကြည့်။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်..”

ဘဝင်မှာခြေထောက်အဆစ်ပိုင်းသည် အရမ်းကို နာကျင်နေသဖြင့် အားပြုပြီး လျှောက်ပေမယ့် မရဘေးမှ ကုက္ကိုပင်ကြီးကို ဝိုင်းရံနေလိုက်သည်။ ဒဏ်ရာအနည်းငယ်သက်သာမှ လျှောက်လိုက်သည်။

“အား..”

ဘဝင်ခြေထောက် မြေပြင်တွင်ထိ၍ တောင်မရတော့ပေ။

“ဂျီ...”

“ဘဝင်နဲ့သာ”

“ဟင်...ကိုမလှိုင်မြင့်မြတ်”

ဘဝင်ဘေးတွင် ကားလေးထိုးရပ်ပြီး မလှိုင်မြင့်မြတ်အောင် နှင်းလာကာ တွဲလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဘဝင်နံသာ”

“ဟိုကားတစ်စီးအရှိန်နဲ့မောင်းလာပြီး ကပ်ပွတ်သွားတာ”

“ဘာ...”

ဘဝင်စကားကြောင့် မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်မျက်ဝန်းတွင် တစ်
တစ်ရက်တွေ့မိလေသည်။

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် လမ်းထဲမှ ထွက်လာသည့် ကားဆီ
မဟာနွယ်ကေရိကားတစ်စီးသာရှိသည်။

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ကို ကေရိတွေ့တော့ ကားရပ်ပြီး စကားပြော
ခဲ့ပေမယ့် ဘဝင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်စွန်းမှမပြောခဲ့ပေ။

ဘဝင်ကတော့ သူမကို ဘယ်သူ့ကားက ရမ်းကားသွားထား
ဆိုသည်ကိုတော့ မသိပေ။

“ဆေးခန်းကိုသွားမလား”

“သွားချင်တယ်၊ ခြေထောက်ကလုံးလုံးကို မခံသာနဲ့”

ဟိုဟို မေမေကြီးကို ဆေးတိုက်ဖို့ရှိသေးတယ် ဒါမကို

“ဒါဆို အိမ်ကိုသွားပြီး မေမေသောက်ရမယ့်ဝေးထွေး

ကိုယ့်ကိုပြုလေ၊ မေမေဆေးတိုက်ပြီးမှ သွားကြဟာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် အိမ်ဆီမောင်းဝင်လာတော့သည်။

အိမ်ကိုရောက်တော့ ဒေါ်မြတ်မာလာကို အကြောင်းစုံပြော

လိုက်သည်နှင့်

“ဘာ... ဘယ်ကကားလဲ”

“မသိဘူး မေမေကြီး”

“နေဦး... သမီးကို ပွတ်ဆွဲသွားတာကြာပြီလား”

“အများဆုံး မိနစ် (၂၀) လောက်တော့ရှိပြီ”

“ကားအမျိုးအစားကရော”

“(x x x) အမျိုးအစား အနက်ရောင်လေးပါ”

“ဟင်...”

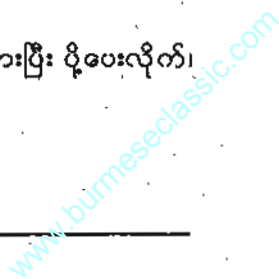
ဒေါ်မြတ်မာလာ မျက်နှာညှိုးသွားပြီး မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ကို

ညှိလေသည်။ ဘာမှတော့မပြော။

“သား... သမီးလေးကို ဆေးခန်းကိုသွားပြီး ပို့ပေးလိုက်၊

မသောက်ရမယ့်ဆေးကိုထားခဲ့... ရတယ်”

“ဘဝင်နံသာ... သွားကြရအောင်”

၈၈ ဧည့်လာဝင်

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို”

မလှိုင်မြင့်မြတ်... ဘဝင့်လက်မောင်းလေးကိုဖေးကူ၍
ရိုက်မှာတော့ အတိုင်းအဆမဲ့ ကြည်နူးမှုလေးတွေက ရင်မှာအပြည့်

“သားဇေ...ကေ”

ဒေါ်မြတ်မာလာ...အပြင်သွားရန်ပြင်ဆင်ပြီးအောက်သို့ဆင်း

ဘဝသာမလှိုင်မြင့်မြတ်ကို ဧည့်ခန်းထဲမှလှမ်းပြီးခေါ်လိုက်သည်။

“မေမေ...သားကိုပြောစရာရှိလို့လား”

“ရှိတယ်သား...အချိန်ရတယ်မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်...ကေရီ အတင်းပုတာနေလို့ သမ္မတရုံမှာ ရှင်ရှင်

ပြီး ပြမလို့ပါ၊ စောပါသေးတယ်”

“အဖြင့် ကေထိုင်ဦး”

ဒေါ်မြတ်မာလာ...မလှိုင်ကို စကားမစင်ဘဝင်ကိုလှမ်းပြီး

ကြည့်တော့ ဘဝင်မြဲထဲတွင် ဘုရားပန်းအိုးလဲရန် ပန်းရူးနေလေသည်

“မင်းနဲ့ ဧကရီအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“သားတို့အခြေအနေက အရင်တိုင်းပါပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ

မေမေ”

“မင်း မေမေ့ကို ဖုံးဖိထားလား”

“ဟာ... မဟုတ်ရပါဘူး မေမေ”

“အင်းလေ... ထားလိုက်ပါတော့၊ ငါ့သားရင်ထဲမှာ ဧကရီပတ် သက်ပြီး ဘဝင်မတွေ့စရာတွေများ ရှိနေမလားလို့ပါ”

မလ္လာင်မြင့်မြတ် အမေဖြစ်သူ၏ စကားကို ဝန်ခံချင်ပေမယ့် သူ့ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာကို မလိုလားသောကြောင့် မပြောခဲ့ပေ။ ဧကရီနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ပျက်စရာတွေ ရှိနေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

“မရှိပါဘူး မေမေ”

“ဟိုတစ်နေ့က သမီးဘဝင်ကို ကားနဲ့ပွတ်ပြီး တိုက်သွားတာ

ဧကရီဆိုတာတော့ သားသိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

“ဒါဟာ ဧကရီရဲ့ မကောင်းသောစိတ်ဓာတ်တစ်ခုပဲသား၊

ဒါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မေမေဘာမှဝင်ပြီး မပြောချင်ဘူးဆိုပေမယ့် မေမေ့ဘက်က စကားတစ်ခွန်းတော့ ရှင်းအောင်ပြောထားမယ်”

“ပြောပါမေမေ”

“သမီးဘဝင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဧကရီရဲ့အပြုအမူတွေကို ပြင်

ပေးပါ။ မပြင်ဘူးဆိုရင်တော့ မေမေတစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မယ်”

မလ္လာင်မြင့်မြတ်လည်း ဧကရီ၏ ဘဝင်အပေါ်ဆက်ဆံရေးကို

အကြိမ်ကြိမ်ပြောဆိုခဲ့ပေမယ့် မရခဲ့သောကြောင့် စိတ်ညစ်နေသည်။

ရလို့ မေမေ့ဘက်က သဘောထားကို ပြတ်ပြတ်သားသား

ပြောလာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဧကရီအတွက် မလ္လာင်မြင့်မြတ် နောက်

ထဲသတိပေးစကားကို ပြောရတော့မည်ဖြစ်သည်။

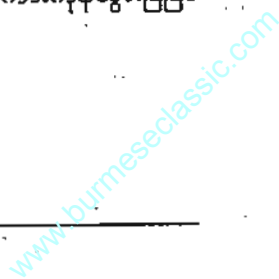
“ဟူး...”

မေမေ ဒေါ်မြတ်မာလာနှင့် ပြောစရာစကားကုန်သွားပြီဖြစ်

သောကြောင့် အိမ်အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

“အစ်ကို...”

“ဘဝင်နဲ့သာ”

ဗုဒ္ဓဘာဝဏီ

ဆိုလည်း မလိုလားပေ။

ဘဝင်ခြေထောက်ဒဏ်ရာက အရှင်ကြီးပျောက်သေးတာ
မဟုတ်သောကြောင့် ခြေတစ်ဖက်ကို အားပြုပြီး လျှောက်နေရ၏။

အိမ်မှာ သူကြိုက်သည့် ချဉ်ပေါင်ကြော်လေးနှင့် ထမင်းက

တူစားရမှာဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုညစာ ပြန်စားမှာလား”

“ပြောမရဘူး ဘဝင်နဲ့သာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်ကိုကြိုက်တတ်တဲ့ ချဉ်ပေါင်ကြော်လေးလုပ်ထား
လို့ပါ”

“ဪ... အေးအေး... ကိုယ်ပြန်စားမယ်၊ ခြေထောက်ဒဏ်ရာ
အကင်းမသေသေးဘဲ လမ်းသိပ်ပြီး မလျှောက်နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သုရားပန်းအိုးကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်စူးပြီး တင်
လို့ပါ”

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် ကားပေါ်သို့ တက်ပြီး မောင်းထွက်လာ
သည်။ မနေ့ညနေထမင်းစားချိန်က ချဉ်ပေါင်ကြော်လေးနှင့် ပတ်သက်
ပြီး မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် တောင်းဆိုခဲ့သဖြင့် ဘဝင် စီမံထားခြင်းဖြစ်၏။

ဧကန်နှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ခြူးထဲတွင် တစ်ခုခုစားမှာက
ရာသောကြောင့် အိမ်မှာမစားဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် သူ့အတွက်
ပြင်ဆင်ထားသည့် ဘဝင်စေတနာလေးကို မသိကျိုးကျွန်ပြုသလို

သစ္စာမွန်စာပေ

သစ္စာမွန်စာပေ

“မောင့်မေမေကောားက သိပ်ပြီးမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ ထ
သက်လုံး နေရမယ့် ဧည့်မထက် ဘာမဟုတ်တဲ့ သူနာပြုဆရာမ
ကောင်းနေတာတော့ သိပ်ပြီးအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ဘာလဲ ဒီဟာ
ဧည့်မတော်ချင်နေလို့လား”

“ဧကရီးမင်းကောားကိုပြင်ကွာ”

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် ဒေါသသံလေးပါသွားသည်။

နှစ်ယောက်အတူတူ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ထွက်လာပေမယ့်
ပေါ်မှာတင် အခြေအနေကတင်းမာပြီး ရုပ်ရှင်ရုံဘက်သို့မရောက်
ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ပဋိပက္ခကိုဖြေရှင်းရင်း

ထွေးလာသည်။

“ဧကရီးကောားက ဘာမှမလွန်ဘူး”

“ဧည့်မဖြစ်တာနဲ့ မဟုတ်တာ လုပ်တာကို မျက်လုံးမှိတ်ပြီး

မှမပြောရတော့ဘူးလား”

“ဧကရီးက ဘာမဟုတ်တာတွေ လုပ်လို့လဲ”

“ဘဝင်ကို ကာနဲ့ပွတ်ပြီးဆွဲသွားတဲ့ကိစ္စလေ”

“ဒါက တမင်လုပ်တာမှမဟုတ်တာပဲ၊ သူက လွတ်လွတ်

ထည်ကျွတ်မှမရှောင်တာ”

“ဧကရီးရယ်...ဘယ်သူမှ ကိုယ့်ကိုသေမင်းဆီပို့မယ့်ကားကို

နာချင်းဆိုင်ပြီးတော့ ဝင်ပြီးမတိုးကြပါဘူး”

“ဘာလဲ...မောင်က ဧကရီးတမင်လုပ်တယ်လို့ဆိုလိုတာလား”

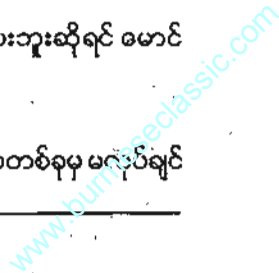
“မောင် ဆက်ပြီးမပြောချင်တော့ဘူးဧကရီးရ မေမေပြောတဲ့

ပေါ်မှာ ဧကရီးနားလည်မယ်လို့ပဲယုံကြည်တယ်”

“တကယ်လို့ ဧကရီးက နားလည်မှုပေးဘူးဆိုရင် မောင်

ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ”

“မောင့်ဘဝမှာမိခင်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ချင်

ဘူး၊ ဧကရီ”

“ဘာ...”

“မောင့် မေမေက နှလုံးရောဂါသည် တစ်ဦးလေ၊ မောင့်
ကြောင့်မေမေတစ်ခုရပြန်သွားမှာကို မလိုလားဘူး၊ မောင်မေမေက
ကိုဘယ်လောက်ထိ နားထောင်တတ်သလဲဆိုတာ ဧကရီသိမှာပါ”

“မောင်...”

ဧကရီထံမှ စကားလေးတွေ ဆက်ပြီး ထွက်မလာတော့
ဒေါ်မြတ်မာလာကြောင့် စေ့စပ်သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည် အထိ
ကလေး ရှိခဲ့တာကို မဟာနွယ်ဧကရီ သိနေခြင်းကြောင့်ပင်။

“မောင့်ကို ဧကရီတစ်ခုမေးချင်တယ်”

“မေးပါ ဧကရီ”

“မောင်... ဧကရီကို ချစ်သူတစ်ယောက်လို့ ရောသဘော
မိရဲ့လား”

“ဧကရီ... ချစ်သူတစ်ယောက်ပေါ့မှာ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့
လုံးထက်အရေးကြီးတာက ကိုယ်ကျင့်တရားအပြည့်နဲ့ နေထိုင်ခြင်း
ခုကိုယ့်ဘေးမှာ ဧကရီကလွဲပြီး တခြားဘယ်မိန်းကလေးတစ်ဦး

ဘက်နဲ့မှ မတွေ့ခဲ့ဘူး”

မဟာနွယ်ဧကရီကြားရင် သောစကားလုံးက ထိုသို့မဟုတ်။

“မောင်မြင့်မြတ် နှုတ်ဈားမှ ချစ်တယ်ဆိုသော စကားလုံးပင်ဖြစ်၏။

မလှိုင်မြင့်မြတ်နှင့် မဟာနွယ်ဧကရီ ချစ်သူလို့ သတ်မှတ်ခဲ့

အောင်မယ့် မလှိုင်မြင့်မြတ်နှုတ်ဈားမှ ချစ်တယ်လို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ

မတွေ့ရဘူး၊ မရှိပေ။

“ဟေ့... နွယ်”

“ဟင်... ကိုကိုလတ်”

ကော်ဖီဆိုင်ထဲသို့ တီရုပ်လက်ပြတ်အနက်နှင့် ဝင်လာသော

အေးချမ်းတစ်ယောက်က လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်ပြီး မလှိုင်မြင့်မြတ်တို့

အနီးတွင် ဝင်ပြီး ထိုင်လေသည်။

“နွယ်... သူက မင်းပြောတဲ့ မလှိုင်မြင့်မြတ်ဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုလတ်”

“လူက လူချောပဲဟေ့၊ ခြောက်... နွယ် ငါပြောထားတဲ့ ကိစ္စဘယ်

အခြေပေးဦးလေ”

“နေပါဦး... နွယ် မာမိနဲ့ မပြောရသေးဘူး”

“ဒါတော့ နင်ညာပြန်ပြီ”

“ဘာလို့”

“နင့်မာမိနဲ့ငါမနေ့ကတောင်တွေ့ခဲ့လို့မေးတော့ နင့်သေ
တဲ့၊ ဘာလဲ နင်က ခွင့်ပြုချက်မရလို့လား”

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်...ကေရီနှင့်ကိုကိုလတ်ဆိုသူ စကားစိုင်း
စိတ်မဝင်စားသလိုသာ နေလိုက်သည်။

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်လည်း ခေတ်နောက်ကျသူမဟုတ်ပေ။
ကိုကိုလတ်ဆိုသူ၏ ပြောဆိုမှုဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေက မျက်စိနှော
စရာပေ။

နားရွက်၊ လက်တွေ၊ လည်ပင်းတွေမှာ ဆွဲထားသည့် အ
တွေ့က ဘာတွေမှန်းပင် မသိပေ။

“နင့်လူက ဘော့ (စ်) ပဲဟာ၊ နင်ဖြစ်ချင်တာကို ငွေ
တစ်ရာလောက်မကုန်ပါဘူး။ အမြင့်ဆုံးကိုရောက်သွားမယ်”

ကိုကိုလတ်...မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် ဘက်ကိုကြည့်ပြီးပြော
ပေမယ့် မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် မသိဟန်ဆောင်ကာပဲနေလေသည်။
ဘာတွေကိုလုပ်ဖို့ပြောထားသလဲဆိုတာမသိ။

“မောင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်၊ သူက ဒါရိုက်တာ နောင်ဦး
တာလေ၊ သူရိုက်တဲ့ကားတွေက အရမ်းတိုပေါက်တာ”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်ဗီဒီယို သိပ်ပြီး
ကြည့်တော့ မသိဘူးဗျာ”

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် အမှန်တိုင်းပင်ပြောလိုက်သောစကားဖြစ်

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် အနုပညာခံစားမှုနဲ့အတူ ကင်းကွာသူ
တတ်ပေ၊ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုထက် သီချင်းဘက်ကို ပိုပြီးနှစ်သက်သည်။

“မာစန္ဒရားကို တီးနေသူဖြစ်သည်။”

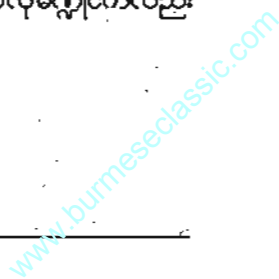
“နွယ်...ငါသွားဦးမယ်၊ ချိန်းထားတာလေးရှိလို့၊ မနက်ဖြန်
အင်တစ်ခုရှိတယ် လာခဲ့ပါလား”

“အင်း...အချိန်ရရင် လာခဲ့ပါမယ်”

ကိုကိုလတ်က မဏ္ဍိုင်ကိုနှုတ်မဆက်သလို မဏ္ဍိုင်ကလည်း
ကိုကိုလတ်ကိုနှုတ်မဆက်ပေ။

“မောင်”

“ဘာလဲ ကေရီ”

“မောင်ဆက်ဆံရေးကည့်နေသလိုပဲ”

“မင်းဧည့်သည်ရဲ့ဆက်ဆံရေးကပိုပြီးညံ့တယ်ဧကရီ... ကကမ္ဘာပတ်ပြီးလူမျိုးပေါင်းစုံနဲ့ဆက်ဆံခဲ့ဘူးသူပါ။ ခုလို ယဉ်ကျေး ဝါရဝတရားမဲ့တဲ့ ဆက်ဆံရေးကို သွားဖြဲပြီး မဆက်ဆံနိုင်ဘူး။ သူ့ကိုယ်က တစ်ခါမှ သိကျွမ်းဘူးတာမဟုတ်ဘဲ။ သူပြောဆိုမှုတွေ စည်းကမ်းမဲ့တယ်လေ”

“ဒါကတော့ဧကရီပေါ်မှာ ရင်းနှီးတဲ့အတိုင်းအတာနဲ့ဆက်ဆံတာပဲဟာ”

“ဧကရီနဲ့ရင်းနှီးတာ မောင်နဲ့ရင်းနှီးတာမဟုတ်ဘူး”

“မောင်..”

ဧကရီမျက်နှာပေါ်တွင်မကျေနပ်မှုတွေ ထွက်ပေါ်လာစေရန် ရက်ချင်းရက်သိမ်းပြီးနေလိုက်သည်။ ဒါကလည်းဧကရီ... မကျင့်မြတ်မှုကို အလျော့ပေးပြီး သူ့ရုပ်ကိုရှင်သော ဗီဒီယိုသရုပ်ဆောင်မင်းအတွက်ပင်။

ဒေါ်မြတ်မာလာ၏အသက် (၆၀)ပြည့်မွေးနေ့ကို ကျွေးမွေးဆုတောင်းပေးမလုပ်ဘဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် သံဃာတော်များကို ချီးမွမ်းတပ်၊ ရွှေတိဂုံဘုရားတွင် ကုသိုလ်ဒါနပြုမှုတစ်ခုကိုပဲ ပြုလုပ်မည် ဆိုသည်။

“သမီးရေ... ဆွမ်းကိစ္စတွေပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ မေမေကြီး”

ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် သံဃာတော်များကို ဆွမ်းသွားပြီး နှစ်ရက်အတွက် ဘဝင်ကိုယ်ဘိုင် ရက်ပြုတ်ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြစ်၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဒေါ်မြတ်မာလာ၊ မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်
ဘဝနှင့်အိမ်တွင် လုပ်ကိုင်နေသော ဒေါ်ချိုတို့သာ သွားကြမည်ဖြစ်
သည်။

ဒေါ်ချိုနှင့်ဘဝင်တို့ ချိုင့်တွေကိုဆွဲပြီးအပြင်သို့ထွက်လာ
ကြသည်။

“မေမေဟိုရယ်၊ အပင်ပန်းခံလို့ အပြင်ကနေမှာယူပြီးဝယ်
ကပ်လိုက်လည်းရတာပဲဟာ”

“ဟဲ့သား... ကပ်တာချင်းတူပေမယ့် မတူတာရှိသေးတယ်
ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ကပ်လှူတော့ စိတ်တိုင်းကျတဲ့ စားစွဲ
သောက်စွဲကိုလျှော့ရတယ်၊ အပြင်ကဘယ်လောက်ပဲကောင်းကောင်း
ကိုယ်တိုင်ချက်တဲ့ ဟင်းထမင်းလောက် စေတနာမပါနိုင်ဘူး သား”

ဒေါ်မြတ်မာလာ စကားကြောင့် မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် ဝေး
မောက်နိုင်တော့ဘဲ ကားကိုသာ အာရုံစိုက်ပြီးမောင်းနေလေသည်။

“ဪ... သားမနေ့က မန္တလေးက ငန်းခင်တယ်”

“ရက်ကန်းရုံကလား”

“မဟုတ်ဘူးသား... သားတာဝန်ထူထားတဲ့ ဒီဘဲခွဲက...”

သာအထောက်အညီက ပြီးသွားပြီတဲ့၊ ဖွင့်ပွဲလုပ်ဖို့ရက်ကို သား
အိတ်ကပေးဖို့ လှမ်းပြီးပြောတာ”

“သားက မေမေမှေးနေမှာ အပြီးသတ်ရင် ဖွင့်ပွဲတစ်ခုကိုလုပ်
ဖို့ပါ၊ မစိတော့ဘူး”

“သားရယ်... မေမေထက် ဒီလောကကြီးမှာ မရှိတော့တဲ့ မင်း
အဖေအတွက် အဓိကထားပါ၊ မေမေက မေသေသေးသရွေ့ လှူချင်
တာတွေ၊ စိတ်ကြိုက်ကုသိုလ်ပြုနိုင်ပါတယ်ကွယ်”

“ဒါဆို ဇေဇေ နှစ်ပတ်လည်နေ့ကိုပဲ သတ်မှတ်လိုက်မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ သားရယ်”

“မေမေပါ လိုက်နိုင်ပါ့မလား”

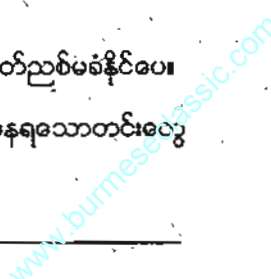
“လိုက်ရမှာပေါ့၊ ဒီက သမီးဘဝင်ပါ ဝေါ်သွားရမယ်”

မေမေက ဘဝင်ကိုဝေါ်သွားရမယ်ဆိုခြင်းကြောင့် ဧကရီကို
အပြင်သတ်ရပေမယ့် ဝေါ်သွား၍ မဖြစ်ပေ။

ဧကရီနှင့်မေမေ၊ ဘဝင်တို့ကြားမှာ သူ့စိတ်ညစ်မခံနိုင်ပေ။

ဧကရီနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်လောကြားနေရသောတင်းလွေ

အပြင်စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းနေသည်။

ကုမ္ပဏီကို ပုံမှန်လာရောက်ခြင်းမရှိဘဲ ဧကရီမောင်ဝင်း
တော်စပ်သည့်ကျော်သက်ကို မလှိုင်ကိုသာမှ အသိပေးဘဲ မန်နေဂျာ
ခန့်ထားပြီး သူ့က ကိုကိုလတ်ရိုက်ကူးသော ရှုတင်တွေ့ဆီကိုသာ
နေသည်။

တစ်လတစ်ကြိမ် ကုမ္ပဏီငွေကြေးရှင်းတမ်းကိုလည်း ရ
လုပ်သည်မှာ (၃)လကျော်နေလေပြီဖြစ်သည်။

ကုမ္ပဏီမှ မလှိုင်မြင့်မြတ် စိတ်ချရဆုံး လူဆီက ကြားရသည့်
နောက်ဆုံးသတင်းအရ ကုမ္ပဏီအမြတ်ငွေတွေ့ရှိနေပေမယ့် ဘဏ်
သို့ အကုန်မရောက်သောကိစ္စပင်။

မလှိုင် ငွေကြေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဧကရီကို မပြော
ပေ။ ဒါပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လုပ်ရပ်ပေါ်မှာတော့ သည်းခံ၍ မဖြစ်

ဧကရီတို့ စုလို လူကုထံကြားတွင် ဟန်မဖျက် ရပ်တည်
အောင် မလှိုင် များစွာထောက်ပံ့ကူညီပေးထားသူဖြစ်လျက်နှင့်
ဘက်မှ စုလိုစည်းကမ်းမဲ့လာသည်ကိုတော့ မလှိုင်လက်ထဲရှိ ပြီး
နေ၍ မရတော့ပေ။

မေမေ ဒေါ်မြတ်မာလာသာ သိခဲ့လျှင် အခြေအနေက

အိုးသီးသွားနိုင်သည်။

မေမေက ဧကရီကို ကုမ္ပဏီတွင် မန်နေဂျာအဖြစ်ထားသည်
ကို သိပ်ပြီး သဘောတွေ့ခဲ့သည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မလှိုင်သည် ဧကရီ
ဘက်မှ ကာကွယ်ပေးပြီးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

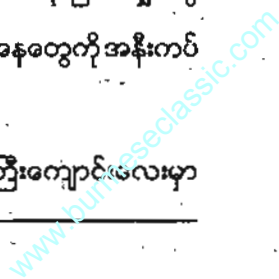
ကုမ္ပဏီတွင် ဧဖေလက်ထက်ကတည်းက လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြ
သော သူများရှိသလို မေမေနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူများလည်း ရှိ၏။

ကုမ္ပဏီ၏ သတင်းကို မေမေမှနားထဲ အချိန်အခါမရွေးရောက်
နိုင်သည်။

မလှိုင်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် အချိန်ပြည့်နေရသူမဟုတ်ပေ။
နိုင်ငံခြားမှာ လုပ်ကိုင်နေရသော ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေနှင့် သွားလာနေရ
သောကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီတာဝန်တွေကို ဖိဖိစီးစီးမလုပ်နိုင်ပေ
သည့်ပစ်တော့မထားပေ။

မလှိုင်မြင့်မြတ် ကုမ္ပဏီကို ရောက်ရင် ဧကရီပြောသမျှတွေ
အားသာပြန်ခဲ့ရပြီး အလုပ်သမားများ၏ အခြေအနေတွေကို အနီးကပ်
အသိပေးခဲ့ပေ။

မလှိုင်မြင့်မြတ်တို့ လာသော ဘုန်းကြီးကျောင်းမလားမှာ

ငွေကြေးချမ်းသာသူတွေကိုးကွယ်သော ဘုန်းကြီးကျောင်းလေးတစ်
မဟုတ်ဘဲ လွန်စွာဝေးသော လှည်းကူးဘက်မှ ဘုန်းကြီး ကျောင်း
လေးတစ်ခုပင်ဖြစ်၏။

လှည်းကူးမြို့ကလေးသည် မေမေ ဒေါ်မြတ်မာလာ၏ ဇာတိ
ချက်မြှုပ်ဒေသလေးပင်ဖြစ်သည်။

ဖေဖေနှင့်အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ မန္တလေးသို့ရောက်ခဲ့ခြင်းပင်
ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းလေးထဲသို့ ကားလေးမောင်းဝင်လာ
သည်နှင့် နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်ကြီးဆောက်လုပ်နေဆဲကိုတွေ့
ရလေသည်။

“သမီး”

“ရှင်..မေမေကြီး”

“ဟိုကျောင်းဆောင်ကြီးကမဏ္ဍိုင်ဖေဖေအတွက် ရည်ရွယ်
ဆောက်လုပ်နေတာလေ၊ ပြီးခါနီးပါပြီ”

ကားပေါ်မှအောက်သို့ဆင်းသည်နှင့် ကျောင်းထဲရှိ ကျောင်း
သားလေးတွေနှင့် ကပ္ပိယကြီးက ဆွမ်းချိုင့်တွေကို ဝိုင်းပြီးသယ်ကြ
သည်။

ဘဝင်က ဒေါ်မြတ်မာလာကိုတွဲပြီးကျောင်းထဲသို့လျှောက်
ဆွဲခဲ့ကြ၏။

“အရင်က ဒီကျောင်းလေးက အရမ်းကိုဆင်းရဲတယ်ကွယ်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

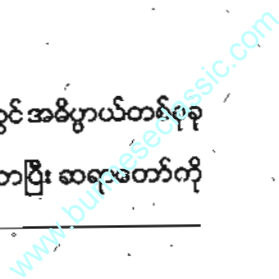
“မေမေကြီးဘဝလေး ပြောင်းလဲခဲ့မှ ကျောင်းကြီးကို ခုလို
အခြေအနေမျိုးထိရောက်အောင် ဆောက်ခဲ့ရတာ၊ ဒီကျောင်းထိုင်
ဆရာတော်ကြီးဟာ မေမေကြီးတို့ ကျေးဇူးရှင်ပါကွယ်”

ဘဝင်ကို ဒေါ်မြတ်မာလာ ရှင်းပြရင်း မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်း
ညှိုးပူဆွေးမှုလေးတစ်ခုကို ဘဝင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“သမီးလေးနဲ့ ဒီနေရာကို အတူလာရတာ မေမေကြီးစိတ်ထဲ
အရမ်းကို ကြည်နူးစရာလေးဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်ကွယ်၊ မေမေကြီးဘဝ
သယ်သော်အခါမှ ပြန်ပြီးမဆုံရတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့အတူ
အနေရသလိုပါပဲ”

“ဟင်...”

မေမေကြီးဒေါ်မြတ်မာလာစကားထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု
နုနုသလို ကျောင်းကြီးအပေါ်ထပ်သို့တက်လာပြီး ဆရာမတော်ကို

ဝင်ပြီး ဖူးရုံနဲ့တွင်

“မာလာ...သူ...သူ...သိတာ”

ဘဝင်ကိုကြည့်ပြီး ဆရာတော်မှာ အံ့အားသင့်နေလေသည်

“ဆရာတော်ဘုရား...ဒီသမီးလေးဟာ သိတာနဲ့ခွဲမရအောင် တူနေတာကိုအံ့သြနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်ကွယ်၊ သိတာတစ်ယောက် လူ့လောကကြီးမှာ ပြန်ပြီးရောက်နေသလိုပဲ။ အင်း...အင်း... မင်းတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းကို ဘုန်းဘုန်းတွေ့မိရင် စိတ်ထဲမကောင်းဘူးကွယ်၊ ကံလေး ပြီးခဲ့တဲ့အတိတ်ကို သောကရောက်နေလို့ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး ကံကြမ္မာဆုံးဖြတ်ပေးတဲ့အတိုင်း ပုထုဇဉ်အားလုံး ရင်ဆိုင်ကြ တွေ့မှာပဲ”

ဘဝင်ဘေးမှာထိုင်ပြီး ပြောနေသောစကားတွေကို ဘာမှ မှလည်နိုင်ပေ။

“မာလာ...ရောက်လာပြီလားဟေ့”

“တင်ဖျါ ဦးပဉ္စင်းစံ”

ဒေါ်မြတ်မာလာထက် အသက် (၁၀) နှစ်လောက်ကြီး

ဦးပဉ္စင်းကြီးတစ်ပါးကျောင်းပေါ်သို့တက်လာရင်းရှေ့တွင် ဝင်ပြီးထိုင် နိုင်သည်။

“ဦးပဉ္စင်းစံ”

“ဘုရား...”

“ဒီအကာမလေးကိုကြည့်စမ်း”

“ဟာ...”

ဦးပဉ္စင်းစံ တပ်ထားသော ပါဝါဖျက်မှန်ကြီးကို ခွဲတံပြီး ဘဝင်

သို့သော်ရာစွာ ကြည့်လေတော့သည်။

“သိတာ ငယ်ငယ်ကရုပ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းပါလားကွယ်၊

အင်း... တကယ်အံ့သြစရာပါလားကွယ်”

မကျိုင့်မြင့်မြတ်ကတော့ မေမေဒေါ်မြတ်မာလာ အကြောင်း

သိထားသူဖြစ်သောကြောင့် သိပ်ပြီး အံ့အားမသင့်တော့ပေ။ ဘဝင်

မင်းမေမေသူငယ်ချင်း ခွဲမရအောင် တူသည်ကို ကား ခုမှပင် သိရသည်။

ဒါကြောင့်လဲ မေမေ ဘဝင်ပေါ်မှာ အရမ်းကို သံယောဇဉ်

ထင်ခြင်းပင်။

“ဆွမ်းကပ်ဖို့ ပြင်ခိုင်းထား ဦးပဉ္စင်းစံ”

“တင်ပျံ”

ဦးပဉ္စင်းစံ... ဆရာတော်အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း အောက်ခြံ
ပြန်ဆင်းသွားပြီးဆွမ်းကပ်ရန်ပြင်ဆင်လေတော့သည်။

“သမီးဘဝင်”

“ရှင်...မေမေကြီး”

“မေမေကြီးနဲ့အတူ သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းကပ်ရမယ်
နော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ကျောင်းအောက်ရှိ ဆွမ်းစားဆောင်သို့ ဆင်းလာကြပြီး
အသင့်ပြင်ထားသော ဆွမ်းပိုင်းများကို ရောက်ရာ ဒေါ်မြတ်မာလာ
မလှိုင်မြင့်မြတ်၊ ဘဝင်တို့က စားပွဲပိုင်းကို မ.ပြီး သံဃာတော်တွေကို
ဆွမ်းကပ်သည်။

“သီတာရေ...မင်းနဲ့အတူ ငါ့ဆရာတော်ကိုဆွမ်းကပ်နေပြီ
လို့ငိုရင်ထဲမှာ ရောက်နေပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ...”

ဒေါ်မြတ်မာလာ မျက်ဝန်းအိမ်တွင် မျက်ရည်ဥတွေ ရီဝေသွား
ခဲ့နေလေတော့သည်။

သံဃာတော်များကိုဆွမ်းကပ် ရောက်ချုတ်တရားနာပြီးနောက်
အကြိုင်မြင့်မြတ်ကတော့ ဆောက်လုပ်ဆဲ ကျောင်းဆောင်ဘက်ကို
သို့အပ်တာတွေကြည့်ရန် ထွက်သွားပြီး ဒေါ်မြတ်မာလာနှင့်ဘဝင်က
ကျောင်းကြီး၏အနောက်ဘက် သုသာန်လေးဘက်သို့ ဦးပဉ္စင်းစံနှင့်
အောက်လာခဲ့သည်။

“ဦးပဉ္စင်းစံ”

“ဘာများလဲဒကာမကြီး”

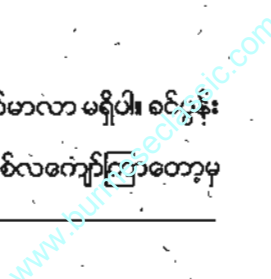
“သီတာအုတ်ဂူလေးကို ပြုပြင်ကြရဲ့လား”

“ပြုပြင်ပါတယ်။ ဆရာတော်လည်း ကပ္ပိယတွေကိုအမြဲ
သတိပေးပါတယ်။ မင်းသူငယ်ချင်းအတွက် ဘာမှမပူနဲ့”

“သီတာက အလှအပသိပ်ကြိုက်တာ ဦးပဉ္စင်းရဲ့ သူပြော
ပြောနေတဲ့ စကားလေးကိုတောင် ခုထိ ကြားမိတယ်။ ငါ့သေရင် ငါ့ကို
အုတ်ဂူလှလှလေးနဲ့ မြှုပ်ပေးပါတဲ့”

“ဧကန်...”

သီတာဆုံးပါးတုန်းကတော့ ဒေါ်မြတ်မာလာ မရှိပါ။ ခင်ပွန်း
အိမ်သူနှင့်မန္တလေးသို့ရောက်နေပြီ။ ဆုံးပြီး၍ တစ်လကျော်ကြာတော့မှ

သတိရပြီးလာခဲ့စဉ်က သီတာကို မြှုပ်ကလေးနှင့်သာ မြှုပ်နှံခဲ့သေးကြောင်း အရိုးကောက်ပြီး အုတ်ဂူလေးဖြင့် ပြန်ပြီး မြှုပ်နှံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သီတာအုတ်ဂူလှလှလေးကို တံတိုင်းလေးတွေနှင့် ဖြစ်စဉ် ရိုးလုပ်ပြီး စကြာပင်လေးကို စိုက်ထားသည်။

“သီတာဆိုတဲ့ကောင်မက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အသက်ဘာမှမရှိတဲ့ စကြာပန်းလေးကို သိပ်ပြုမတ်နိုးတာလေ။ ငါ့တို့အထိ ဘယ်သူ့ဘာပြောပြောပန်တာပဲ။ သီတာရေ... မင်းသိပ်မြတ်နိုးတဲ့ စကြာပန်းတွေ ပွင့်နေတယ်ကွာ”

ဒေါ်မြတ်မာလာ အုတ်ဂူလေးပေါ်တင်နေသော သစ်ရွတ်ခြောက်တွေ၊ အမှိုက်တွေကို ရှင်းလင်းပြီး ဘဝင်လက်ထဲမှ ပန်းစဉ်လေးနှင့် ပန်းအသစ်များကို လဲပြီးထားလိုက်လေသည်။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူပေါ်မှာ ဒေါ်မြတ်မာလာ ဘယ်လောက်သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုသည်ကို ဘဝင်တွေ မြင်နေရလေသည်။

“ဒကာမကြီးမာလာ ရွာလေးထဲသွားဦးမလား”

“မသွားတော့ပါဘူးဘုရား၊ နောက်တော့မှ သမီးလေးဘဝ

အေးအေးဆေးဆေးလာခဲ့တော့မယ်။ သီတာ... ငါပြန်မယ်ဟာ၊ နင့်အိမ်ထဲမှာ သတိရနေသလို ငါ့ကို နင်သတိရနေပါစေ..”

သူသာန်ကြီးကို ကျောခိုင်းပြီး ဘဝင်တို့ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

“သမီးဘဝင်.. ဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့ ရွာလေးကို တွေ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီရွာလေးဟာ မေမေကြီးရဲ့ မွေးရပ်ရွာကလေးလေ”

“ဪ...”

“သိပ်ပြီး ကြေကွဲဖို့ကောင်းတဲ့ ဘဝလေးနစ်ဘဝ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့

ရွာလေးပေါ့သမီးရယ်”

“မေမေကြီး”

“ဘာလဲ သမီး”

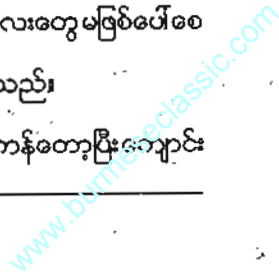
“သမီးကို ဒီအကြောင်းလေးတွေ ပြောပြပါလားဟင်”

“မေမေကြီး တစ်နေ့တော့ ပြောပြပါမယ်”

ဒေါ်မြတ်မာလာ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းမှုလေးတွေ မဖြစ်ပေါ်စေ

အသံဖြင့် ဘဝင် ဆက်ပြီး မမေးဘဲ တွဲပြီးလာခဲ့သည်။

ကျောင်းရောက်တော့ ဆရာတော်ကို ကန်တော့ပြီး ကျောင်း

ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းချိန်တွင်

“ဒကာမလေးမာလာ”

“တင့်ပါဦးပဉ္စင်း၊ ဘာပြောရင်လို့လဲ”

“ဦးပဉ္စင်းစံ.. ဒကာမလေးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ သိမ်းထား

ရတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟင်...ဘာစကားလဲ ဘုရား”

“သီတာမှာ သူ့ရင်နဲ့လွယ်ပြီး ဖွေးခဲ့တဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်

ရှိခဲ့တယ်ကွယ်”

“ရှင်.. သီတာမှာ ရင်ခွေးလေးရှိခဲ့ဘူးတယ်..”

“ဟုတ်တယ် ဒကာမလေး..”

ဒေါ်မြတ်မာလာ မျက်လုံးစုံသည် ဘဝင်ဆီသို့ ရောက်ရှိ

ခဲ့လေသည်။

“မောင်...မောင်လေး ကျော်သက်ကို ကုမ္ပဏီက ထုတ်လိုက်

တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါ..မောင်..မောင်..ကေရီမျက်နှာကို ဖျက်တဲ့ သဘောပေါ့၊

မောင်လေးက ဘာအပြစ်တွေ လုပ်လို့လဲ”

“ကေရီမောင်လေး သိပ်ပြီး လိမ္မာလို့ ကုမ္ပဏီပေါ်မှာ အရမ်းကို

ပြောစားလို့ ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်လို့ ထင်နေလား ကေရီ..ကေရီမောင်

ကျော်သက် ဘာတွေလုပ်နေလဲဆိုတာ မင်းတကယ်မသိဘူးလား”

ကေရီထိုစကားကို ဖြေဆိုရန် အလွန်ပင်ခက်ခဲနေလေပြီ။

ကေရီကိုယ်တိုင်က ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေကို လျစ်လျူရှုထား

ခဲ့မှာ ကြာပြီဖြစ်နေပြန်ပါ။

ကိုကိုလတ်နှင့် သရုပ်ဆောင်အလုပ်တွင် လူရောငွေကြေး
အကုန်ခံပြီး လုပ်ကိုင်နေချိန်တွင် ကုမ္ပဏီတွင် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ
သည်ကို မလေ့လာအားပေ။

ကျော်သက်နှင့် နေ့စဉ်တွေ့ပေမယ့်လည်း မမေးမြန်းဖြေ
ပေ။ သူမ၏ ကိစ္စတွေနှင့် အလုပ်များ နေသည်။

“ပြောလေ... ဧကရီ”

“မောင်လေး၊ ဘာလုပ်ခဲ့လဲ”

“မင်းမောင် ဘာလုပ်ခဲ့လဲ ဆိုတာကို မင်းဘာမှ မသိဘူး
တာတကယ်ကို အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ် ဧကရီ”

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် ဘဝတွင် အရာရာကို စိတ်ချယုံကြည်စွာ
အပ်နှံဖို့မှာ မတွေ့မှုံစရာပင်ဖြစ်နေလေပြီ။

“ဧကရီ မြင်တာကတော့ မောင်လေးဟာ ကုမ္ပဏီ
အများဘာမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးလို့ပဲ မြင်တယ်၊ ဘယ်သူတွေက ဈေးကွက်
သလဲမှ မသိတာ”

“ဧကရီ.. မင်းတခြားသူတွေကို အပြစ်ရှာတဲ့ စကား
မပြောနဲ့၊ မင်းမောင် ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မြေ

တတ်ဘူး၊ မောင်ကိုယ်တိုင် သိခဲ့ရတာ၊ ကုမ္ပဏီကနေ ဆောက်လုပ်
လုပ်ငန်းအတွက် တင်သွင်းလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သူ့ကိုယ်ပိုင်
ပစ္စည်းလိုမှတ်ပြီး တခြားမှာ အောက်ဈေးနဲ့ပြန်ပြီး ရောင်းစားခဲ့တာပဲ၊
“ဆိုးချင်တော့ ဝယ်တဲ့သူက မောင့်မိတ်ဆွေဖြစ်နေတယ်လေ”

“ဟင်...”

တကယ်တော့ ထိုကိစ္စကို ဧကရီ မသိတာမဟုတ် သိနေသူ

ဧကရီ ဦးယိုကားရိုက်ကူးရေးအတွက် ငွေလိုအပ်နေသဖြင့်
အစီအမံဖြင့် လုပ်ခဲ့သောကိစ္စ။

“ဦးဘက်က အမှုမလုပ်ချင်လို့ သက်သက်ညာညာနဲ့ အလုပ်

မလုပ်လိုက်တာပဲ ခိုတယ် ဧကရီ”

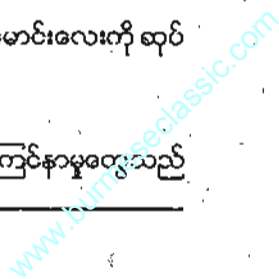
“မောင်... ဧကရီ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဧကရီ အသံကို လျော့ပြီး မဏ္ဍိုင် လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်

ထားထားလိုက်လေတော့သည်။

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် ရင်ထဲမှာတော့ ဧကရီ၏ ကြင်နာမှုတွေသည်

သာယာနိုင်ခြင်းမရှိတော့ပေ။

“မောင်...ကေရီကို စိတ်ဆိုးသွားလားဟင်”

“စိတ်ဆိုးတဲ့အလုပ်မျိုးကို မောင်မလုပ်တတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်

စိတ်ထဲမှာတော့ မကောင်းဘူး”

“နောင်... ဒါမျိုးမဖြစ်စေရပါဘူး”

“ဖြစ်စရာလည်း မလိုအပ်တော့ပါဘူး”

“ဟင်...ဘာလို့လဲမောင်”

“ကေရီလည်း ကိုယ့်အပြင်အလုပ်ကို အာရုံစိုက်ပြီးလုပ်နဲ့

အောင် ကုမ္ပဏီတာဝန်ကို မောင်ပဲယူတော့မယ်”

“ရှင်...”

မလှိုင် မသိဘူးဟုထင်နေသော ကေရီ၏ အပြင်ပီဒီယိုခပ်

သမီးကိစ္စကို ထည့်ပြီးပြောလိုက်သဖြင့် ကေရီမျက်နှာလေးကွင်အနု

တွေ ထပ်ဆင့်သွားသော ပုံရိပ်လေးက ထင်ဟပ်နေလေတော့သည်။

ထိုအလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကေရီနှင့်မလှိုင်ဟဲ့ ရုတ်သူအ

မျိုး ဖြစ်စဉ်က စကားစသောပေမယ့် မလှိုင်က လုံးလုံး ခွင့်ပြုခဲ့စေ

သို့သော် မလှိုင် အနုပညာပေါ်မှာ စံစားမဲ့မဲ့သည် မဟုတ်

ဘဝလေးတစ်ခုကို ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ချင်သောဆန္ဒကြောင့်

အိမ်၊ မလှိုင်ဘဝတွင် ငွေကြေးဥစ္စာ၊ နေဂုဏ်ပိုင်းမှာ ဒီဘဝတင်မက

နုနိုင်သူ မဟုတ်လား။

ကေရီကိုလည်း အေးချမ်းသောဘဝမျိုးပဲ ပိုင်ဆိုင်စေချင်သူ

သည်။

“မောင်ရယ်... ကေရီလေး... ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ အနုပညာပေါ်

အရမ်းကို လျှောက်လှမ်းချင်လို့ပါ”

“မောင့်ဘက်က တားမြစ်နေတာတစ်ခုမှမရှိပါဘူး။ ကေရီ

နာပါတဲ့လမ်းပေါ်မှာ စိတ်တိုင်းကျရွေးချယ်ခွင့်ပေးပါတယ်”

“မောင် သဘောတူတယ်ပေါ့”

“သဘောတူတာမဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒနဲ့

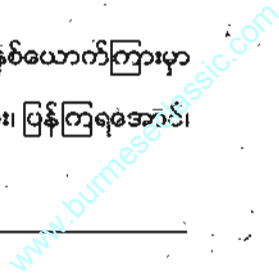
စိတ်ညီတဲ့ပေါ်မှာ အတင်းအဓမ္မညီအောင်မလုပ်ချင်တော့လို့ပါ”

“မောင်...”

“ကေရီဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ

အလုံးတွေနဲ့ အပြင်းအခုန်မပြုချင်တော့ဘူး။ ပြန်ကြရအောင်၊

အတွက် စေးတွေဝင်ပြီးဝယ်ရဦးမယ်”

“မောင်...ကေရီပေါ်မှာ အရမ်းကိုပြောင်းလဲနေတယ်နော်”

“ကေရီ စိတ်ထင်လို့ဖြစ်မှာပါ။ မောင်ကတော့ ပုံမှန်စီးဆင်း

နေတဲ့မြစ်ငယ်လေးတစ်ခုပါပဲကွာ”

ကန်တော်ကြီးဝန်းထဲမှ ကားလေးကိုမောင်းပြီးပြန်ထွက်လာ
သည်အထိ နှစ်ယောက်သား စကားမဆိုဖြစ်ခဲ့ကြပေ။

မဏ္ဍိုင် နုလုံးသားထဲတွင် ကေရီနှင့်ဝေကွာခြင်းတစ်ဖက်
သို့ စတင်ပြီးလျှောက်နေရပြီလို့ ထင်မှတ်နေမိတော့သည်။

“ဟေ့...နွယ်...”

“ဟာ...ကိုကိုလတ်”

မီးပွိုင့်တွင် ကားတစ်စီးဘေးရှင်းယှဉ်ရပ်ပြီးခေါ်လိုက်သူ
ကိုကိုလတ်ဖြစ်နေသဖြင့် မဏ္ဍိုင် လှမ်းပင် မကြည့်တော့ပေ။

“ဒီနေ့ကိုယ့်ပါတီပွဲလေ... မလာဘူးလား”

“လာရမှာပေါ့”

“ဒါဆို တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဟို...ဟို...”

ကေရီ... မဏ္ဍိုင်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ကြည့်ပေမယ့် မဏ္ဍိုင်

ထိချင်ယောင်ဆောင်ကာ မီးစိမ်းသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ကားကို
မောင်းထွက်လာပြီး ပလက်ဖောင်းဘေးတွင် ကားထိုးရပ်လိုက်သည်။

“မောင်...ကားဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကားက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကေရီ လိုက်သွားလို့ရအောင်
ဘေးရပ်ပေးတာပါ”

“ကျေးဇူးပဲမောင်”

ကေရီ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကိုကိုလတ်ကားပေါ်သို့တက်သွား
ထော့သည်။

မဏ္ဍိုင် ဒီပေါ်မှာတော့ စိတ်ခံစားမှု ဘာမှမရှိတော့ပေ။ ချစ်သူ
သို့သတ်မှတ်ထားသည့်သူက သူစိမ်းယောက်ျားလေးနောက်ကိုပျော်
ရွှင်စွာ လိုက်ပါသွားခြင်းကို ဝမ်းနည်းထိခိုက်စေမည့် ဝေဒနာမျိုး မဏ္ဍိုင်
ရင်မှာ မရှိခဲ့တော့ပေ။

ထို့အတွက် အဖြေကို မဏ္ဍိုင် ရှာ၍တော့ မတွေ့နိုင်တော့ပေ။

ကိုကိုလတ် မောင်းနေသောကားပေါ်မှာတော့

“နွယ်...နှင့် ဒါလင်ကြီးက ဘယ်လိုလဲဟာ”

“ကိုကိုလတ် ဘာကိုပြောတာလဲ”

ရှပ်ပါ”

“သုဒ္ဓိစိုင်းက ငါ့ကိုသိပ်ပြီး အစာမကြတဲ့ပုံပဲ”

“ဒါလား...ခေါင်းထဲထည့်မထားနဲ့ ဒီလူက ဧကရီအရုပ်တစ်

“သေချာရဲ့လား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

“ဒါဆို လိုအပ်နေတဲ့ငွေကို ညှစ်ပြီးထုတ်လေ”

“ဆန္ဒမစောစမ်းပါနဲ့ ကိုကိုလတ်ရယ်၊ မကြာခင်ရောက်လာ

စေရမယ်..”

“နွယ်..”

“ဘာလဲ”

“ငါ့ငွေလိုနေတယ်ဟာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါ့ကိုယ်တိုင် ဝီဒီယို တစ်ကားကို ရိုက်ချင်လို့ သေချာပေါက်

ငွေရမှာဟာ”

“ဟိုတစ်ခါက ယူထားတဲ့ငွေတွေက ရော့ကိုကိုလတ်”

“အယ်.. ရှိပါတယ်၊ ဒီငွေနဲ့မလုံလောက်လို့”

“ဘယ်လောက် လိုလို့လဲ”

“ငါးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်”

“ခက်တာက မောင်လေးလုပ်တဲ့ကိစ္စကို ဟိုလူကြီးက သိ

အားပြီး ခုကုမ္ပဏီမှာ ဧကရီပါမကိုင်ရတော့ သူ့ဆိုတော့ ငွေကိုလှည့်

ညှစ်ဖို့ ခက်နေတယ်”

“တစ်ခုခု ကြံပါဦး”

“ကြံစရာဆိုလို့ သူဝယ်ပေးထားတဲ့ကားကို ဂေဟလှည့်ပြီး

ဆိုင်ရင်တော့ ရမယ်”

“ဒါဆို မနက်ဖြန် ကားလာပြီးယူတော့”

“အိုတေ”

“တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်နော်၊ ဧကရီအတွက် အကောင်း

ဆုံးဖတ်ကားတစ်ကားတော့ ရိုက်ပေးဖို့ပြင်ထား”

“စိတ်ချစမ်းပါ နွယ်ရယ်..”

www.burmeseclassic.com

“မိုက်လှချည်လားသမီး၊ နင့်ကိုကုမ္ပဏီမှာနေရာယူခိုင်းတာ အကြောင်းမေ့မဟုတ်ဘူး၊ မလ္လာိုင်ရဲ့လုပ်ငန်းစီးပွားရေးတွေကို ကိုယ်က လက်ဝါးကြီးအုပ်နိုင်အောင်လို့၊ ခုတော့ လက်လွတ်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

“မာမိရယ်.. ကိုယ့်ပိုက်ကွန်ထရော့က်လာပြီဆိုရင် ကိုယ့် သဘောပေါ့၊ ခုလိုဒင်းဆီက ဒီအခွင့်အရေးရတာဟာ ကံကောင်းတာ လေ”

“ဧကရီး..နင်ဟာလေ ဘာမှ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့လူ၊ နင့်ခေါင်း ခဲမှာဘာမှ သုံးစားလို့မရတဲ့ ဟာတွေပဲရှိတယ်”

“မာမိရဲ့စိမ့်ကိန်းကြီးက သိပ်ပြီးဝေးဝါတယ်၊ သမီးကိုင်တွယ် တိုစောင့်ပြီးသာကြည့်”

“အေး...နင်ကိုင်တွယ်ပုံကို စောင့်ပြီးသာကြည့်ရင် ငါတို့ အားလုံးခွက်ဆွဲပြီးလမ်းဘေးမှာထွက်ပြီးတောင်းရမယ်၊ ခုငါတို့ပေးရ သလိုအကြေးတွေက ပေးဖို့နီးကပ်လာပြီ ဘာနဲ့ပေးမလဲ”

“ဒါများ ဘာကော်လို့၊ ခုရှိနေတဲ့အိမ်ကြီးကို ပေါင်ပြီးပေးလိုက်”

“နင့်ပါးစပ် ပိတ်စမ်း၊ နင်သိတာ ဘာရှိလဲ၊ ဒီအိမ်ကြီးကို ပေါင် ဆိုက်ရင် ငွေရတာပဲမြင်တယ်၊ မလ္လာိုင်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲယုံကြည်မှု ဖျက်

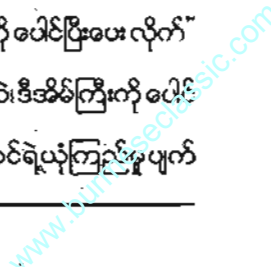
“ဧကရီး..နင်ဘာတွေလျှောက်ပြီးလုပ်နေတာလဲ”

“သမီးဘာလုပ်လို့လဲ မာမိ..”

အဲဒီမိမိသူ မျက်နှာတွင် အဲဒါသအရိပ်အယောင်တွေ ပေါ်လွင် နေလေသည်။

“ခုကုမ္ပဏီမှာမဟုတ်တော့ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မောင်က သမီး ဝီဒီယိုသရုပ်ဆောင်ကိစ္စကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်လုပ်နိုင်အောင်လို့ ကုမ္ပဏီကနေ ခွင့်ပေးလိုက် တာ”

သွားတာနဲ့ ဘာမှ ဆက်ပြီး လုပ်စားလို့မရတော့ဘူးဆိုတာရော သိလား၊ ဧကရီ၊ နင်ဒီလိုသာ ထင်တိုင်းဆက်ပြီးလုပ်နေရင်တော့ ငါသည် မခံတော့ဘူး”

“မာမိအတွက် သမီးဒီလောက်ရင်းပေးထားတာပဲဟာ၊ သမီးအတွက် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ပိုင်ခွင့်လေးတစ်ခုတော့ပေးပါဦး”

“သမီးလေးရယ်.. မာမိတို့အခြေအနေတွေ သမီးလေးအသိဆုံးပါကွယ်”

ဒေါ်မိမိသူ... ဧကရီလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်နှာညှိုးစွာ ပြောလိုက်သဖြင့် ဧကရီစိတ်တွေ ပျော့စွေသွားသည်။

“သမီး ဘာဆက်ပြီးလုပ်ပေးရမလဲ”

“မာမိစိစဉ်တာတွေကို သမီးလေးလိုက်နာပေးပါကွယ်”

“သမီးဘက်က ငြင်းဆန်ခဲ့တာမျိုး ရှိခဲ့ဘူးလို့လား မာမိ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ မာမိ သမီးလေးက မာမိစကားကို နားထောင်မယ်ဆိုတာကို ယုံပြီးသားပါ၊ မာမိ လုပ်ဆောင်နေတာတွေက သမီးဘဝ တစ်သက်လုံးအတွက် ၊ သမီးလေး ဘာတွေလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို မာမိပြောပြမယ်”

ဒေါ်မိမိသူ... မဂ္ဂဉိုင်းနှင့် ပတ်သက်သော မာယာပရိယာယ်တွေကို သင်ကြားပေးနေလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“သမီးဘဝင်ရေဒီကိုလာဦး”

စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော ဒေါ်မြတ်မာလာ လိုက်သောကြောင့် ဘဝင်ညှော်ခန်းတွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသည် ရပ်ပြီးဝင်လာခဲ့သည်။

စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် ဟောင်းနွမ်းနေသော ဓာတ်အယ်(လ်)ဘန်လေးတစ်ခုကိုချထားသည်ကိုတော့တွေ့လိုက်ရသည်။

“သမီးကို ခိုင်းစရာရှိလို့လား မေမေကြီး”

“မရှိပါဘူးကွယ်၊ သမီးကို ပြစရာရှိလို့ ထိုင်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်မြတ်မာလာဘေးတွင် ဘဝင်ဝင်ပြီးထိုင်လိုက်သည်။

ဒေါ်မြတ်မာလာက အယ်လ်ဘန်လေးကိုဖွင့်ပြီး

“ဒီဓာတ်ပုံကို ကြည့်စမ်းသမီး”

“ဟင်...”

ဘဝင်ကိုအံ့အားသင့်စေသော ဓာတ်ပုံလေးပင်။

အသက် (၁၆)နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးနှစ်ဦး တစ်ယောက်

တစ်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံလေးပင်ဖြစ်သည်။

ဘဝင်နဲ့ခွဲမရအောင် တူနေသူတစ်ဦးနှင့် ဒေါ်မြတ်မာလာ

သိရွယ်စဉ်က ပုံလေးပင်ဖြစ်၏။

“သမီး...အံ့ဩနေလား”

“ဟုတ်ကဲ့...မယုံနိုင်စရာဘဲနော် မေမေကြီး”

“သမီးလေးကို မေမေကြီးခင်တွယ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကို

သမီးလေး သိပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...သိပါပြီ မေမေကြီး”

“သူ့အမည်က မြတ်သိတာတဲ့၊ မေမေကြီး အရမ်းချစ်ရတဲ့ သူ့ငယ်ချင်းတစ်ဦးပေါ့၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိဘမဲ့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ဆိုရင် မမှားဘူးလေ၊ သမီးလေးကို မေမေကြီးပြောပြ ခေါ်လိုက်တာပဲ”

ဘဝင် အရမ်းကို သိချင်နေသော အကြောင်းကလေးဖြင့် သဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေမိတော့သည်။

“မေမေကြီး အသက် (၉) နှစ်သမီးအရွယ်မှာ ဖေဖေနဲ့မေမေဟာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားခဲ့ကြပြီး အဒေါ်တစ်ဦးရဲ့အိမ်မှာ ထိုင် ခဲ့ရတယ်၊ မေမေကြီးတို့ မိဘတွေက ရိုးရိုးလယ်သမားတွေဆို တော့ မိဘဥစ္စာအမွေရယ်လို့ ဘာမှ မကျန်ခဲ့ဘူးပေါ့၊ အဒေါ်ဆိုတာကလည်း မေမေ့ဘက်က တစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်တဲ့ အဒေါ်လေ၊ ဘယ်လို လုပ်ပြီး မေမေကြီးပေါ်မှာ ကောင်းနိုင်မှာလဲကွယ်၊ ပြီးတော့ ဦးလေး လုပ်တဲ့သူက ကစော်သမား၊ အရက်နဲ့ မိုးလင်းလိုက် မိုးရွာလို့လိုက်ပြီး နေခဲ့ကြတာ၊ အဒေါ်အိမ်မှာ ရှိတဲ့ သားကလည်း ဆိုးဝေတေလို့၊ ဒီလို မိသားစုကြားမှာ နေရတဲ့ မေမေကြီးဘဝဟာ သိပ်ကိုဒုက္ခရောက် တယ် သမီးရယ်၊ မေမေကြီးနဲ့ မိဘမဲ့ချင်းတူတဲ့သူက မြတ်သိတာဆို

သူက မေမေကြီးလို ဆင်းရဲတဲ့သူမဟုတ်ဘူး၊ မိဘနှစ်ပါးမရှိချိန်မှာ ငယ်တွေ၊ နွားတွေနဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေဖတ်တော်များများကျန်ခဲ့ သေး သူ့ကို ထိန်းသိမ်းပေးတဲ့ ဦးလေးကလည်း သစ္စာရှိပြီး ရိုးဖြောင့် ဆော့ မြတ်သိတာ ဘဝလေးက မိဘမဲ့တာကလွဲပြီး အားလုံးပြည့်စုံခဲ့ သေး၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရှေးရေစက်ကြောင့်ပဲဆိုရမလား၊ ဒီတာနဲ့ မေမေကြီးဟာ သိပ်ကိုချစ်ခဲ့ကြတာ”

ဒေါ်မြတ်မာလာ စကားကို စကားနားပြီး အဝေးဆီက အတိတ် မှု့ပြင်ဆီသို့ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ချစ်ခင်ကြသည်။

“မာလာ”

“သီတာ..”

“နင် အပြင်မထွက်ဘူးလား၊ ငါဖြင့် အတန်းထဲက စောင့်နေ
တာ၊ မလာတာနဲ့လိုက်လာတာ၊ နင့်မျက်နှာမကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်
နေတာလဲ”

“တာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟယ်”

“မာလာ နင်ငါ့ကိုမညာနဲ့ နင်တစ်ခုရဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား”
ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်

သောက်ညာ၍မရပေ။

“ငါ မပြောချင်ဘူးဟာ”

“မာလာ..နင်ငါ့ကို မခင်ရင် မပြောနဲ့”

သီတာ မျက်နှာလေးညှိုးသွားတော့လည်း မာလာ မနေ

တတ်။

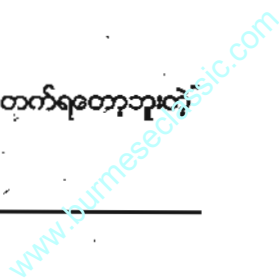
“ငါ့ကို အရိုးလေးက ကျောင်းဆက်ပြီး မတက်ရတော့ဘူးတဲ့”

“ဘာ..”

“ကလောင်...ကလောင်...ကလောင်..”

ကျောင်းမှန်စားဆင်းချိန် ခေါင်းလောင်းထိုးသော ကြေ
ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားအားလုံး မှန်စားတန်းဘက်သို့ ပြေးထွက်
သွားကြပေမယ့် မြတ်မာလာကတော့ အခန်းထဲတွင် ထိုင်လျက်

မြတ်သီတာနှင့်ကျောင်းတူပေမယ့် တက်ရသည့်အတန်း
ကွဲသဖြင့် ကျောင်းတက်ချိန်၊ ကျောင်းဆင်းချိန် လောက်သာ အတူ

“သူနဲ့အတူဈေးရောင်းရမယ်လို့ပြောတယ်”

သီတာကိုပြောပြရင်း မာလာ မျက်စည်တွေဝဲမိသည်။ မာလာ ပညာတတ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ချင်သလို သူငယ်ချင်း သီတာနှင့်လည်း ချစ် လိုပေ။ ဈေးရောင်းရပြီဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ဆုံဖို့ကမလွယ်ပေ။

“နှင့်အချီးလေးက သိပ်ပြီးမတရားဘူး၊ သူ့သားကျတော့ ဆ မှမခိုင်းဘဲရွာထဲမှာ ထန်းချည်သောက်လိုက်၊ ကြက်တိုက်လိုက်နဲ့ အခေ လုပ်တဲ့ သူကလည်း အရက်နဲ့အချိန်ကုန်ပြီးဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ သီတာရယ်၊ ငါ့ဘဝကမှမကောင်းတာ”

“နှင့်ကျောင်းမထွက်ရဘူး”

“သီတာ...”

“နှင့်က ငါ့ထက်စာတော်တယ်၊ နှင့်ကျောင်းကိုဆက်ပြီးတတ် ရအောင် ငါ့စဉ်မယ်”

“သီတာ... နှင့်ဘာလုပ်မှာလဲဟာ”

“နှင့် စောင့်ကြည့်နေ၊ ခု ဘာမှ ဒီအကြောင်းကို စိတ်ထဲမှ မထားနဲ့၊ ငါနဲ့အပြင်သွားပြီး မုန့်သွားစားမယ်”

“ငါ မစားချင်ပါဘူးဟာ၊ နေထိုင်း နှင့်ပဲ ဝယ်ကျွေးနေတာ”

“ဘယ်ငါ့ရှက်တယ်”

“မာလာ... နောက်ဒီကားမျိုးပြောရင် နှင့်ကိုမခေါ်တော့ဘူး”

မာလာဘဝတွင် မိဘနှစ်ပါးမရှိတော့ဘဲ သည် နောက်ပိုင်း အဝတ်အစားကအစ သီတာ သူတစ်ထည်ဝယ်ရင် မာလာအတွက် တစ်ထည်ဝယ်ခဲ့သည်မှာ ခုအလယ်ကန်းကျောင်းသူဘဝရောက် ညည်အထိပင်၊ အခေါ်ဖြစ်သူက ကျောင်းထားပေးရုံ၊ ထမင်းကျွေးရုံက ချီးမြှင့်ပြီး အဝတ်အစားတွေကောင် ဦးလေးလုပ်သူက အရက်နဲ့လဲပြီး သောက်သည်က ရှိသေးစွာသည်။

ခုလည်း မာလာ (၈) တန်းကျောင်းသူဘဝရောက်မှ ကျောင်း အဝတ်ပြီးမထားနိုင်ဘူးဆိုကာ ကျောင်းထုတ်ဖို့ပြင်နေပြီဖြစ်သည်။

မာလာ အိမ်မှာထမင်းစားရုံသက်သက် နေထိုင်ခဲ့သူမဟုတ် သေး။ ရွာထဲက အိမ်တွေမှာ အဝတ်လျှော်၊ ထင်းခွဲ၊ မြက်နှုတ်၊ ပဲခူး၊ အိမ်ရိတ် အလုပ်အားလုံးကို ဝင်ပြီးလုပ်ကိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ သီတာက သူ့အိမ်မှာ အလုပ်ရှိတယ်ဆိုပြီးခေါ်

လာတစ်ခါနေကုန် သူမနဲ့ စကားပြော၊ စာဖတ်ပြီး ညနေပြန်ရင် လုပ်အားခကိုပေးလိုက်သည်။

၁၃၆ ဓမ္မတာဝင်္ဂီ

သီတာ...မာလာပေါ်မှာရှိသော ကျေးဇူးတရားတို့သည်ဘယ်
လိုမှပေးဆပ်၍မကျေနိုင်ဘူးဟုတောင်ထင်မိလေသည်။

မာလာ... ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်ပေမယ့် အပြင်တွင် နေ့စား
နင်းမည့်သူမရှိရင်တောင် အိမ်မှာရှိသည့် အလုပ်တွေကိုလက်မအား
အောင်လုပ်တတ်ရသည်။

တစ်ပတ်လုံး၊ ဝတ်ပြီးပုံထားသော အဝတ်တွေကိုလျှော်ဖွပ်
ချရ၏။ မာလာ အဝတ်တွေလျှော်၍ ရေတစ်ပုံးဝင်ပြီး ခပ်ပေးမည့်သူ
မရှိပေ။

“ဟဲ့...မိမာ”

“ရှင်..ကိုကိုကြီး”

အဒေါ်ဖြစ်သူ၏သားကျော်စွာ.. သူမဘေးသို့ရောက်လာပြီး

သိုက်ကာ

“နင့်မှာပိုက်ဆံရှိလား”

“ဘယ်ကလာ ရှိမှမှာလဲ ကိုကိုကြီးရယ်၊ လုပ်အားခ ရရ အရီးလေးကိုပဲ ပေးနေရတာပဲ”

“ဟို...သိတာပေးတဲ့ပိုက်ဆံလေးဘာလေးမရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူးတကယ်ပါ”

မာလာ မုန့်တွေ ဘာတွေ ဝယ်စားချင်သည့်အခါ စားနပ်ရိက္ခာ သိတာက သူ့လွယ်အိတ်ထဲသို့ ကျောင်းဆင်းရင် ထည့်ပေးထားသည့် ပိုက်ဆံလေးတွေရှိပေမယ့် မာလာ မသုံးရက်ခဲ့ပေ။

“နင် ငါ့ကိုညာတာလား”

“မညာပါဘူး၊ ဟိုတလောက ရင်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေးတွေ တောင် ဦးလေးက အရက်ဖိုးလိုတယ်ဆိုပြီး ယူသွားပြီ”

“ဒါဆို နင့် နားကပ် ဓကရွတ်”

“ရှင်...ကိုကိုကြီးရယ်၊ ဒါလေးတော့ မလုပ်ပါနဲ့”

“နင် စကားသိပ်ရှည်တာပါ၊ ငါတွေ့ပြီး ရွတ်ရင် အသားနာတယ်”

ခနော်”

“မာလာ ရှိခိုးပြီးတောင် ပန်ပါတယ်၊ ဒီနားကပ်လေးကို မလုပ်နဲ့”

“နင့်ကိုကိုကြီးရယ်၊ မေမေတို့ရဲ့အမှတ်တရ ပစ္စည်းလေးမို့ပါ၊ ပြီးတော့ နားကပ် ဖြတ်ပေးလိုက်၊ သိတာက ပြန်ပြီးရွေးပေးလိုက်နဲ့ မာလာ အရမ်းကို အားနာလှပါပြီ”

“မာလာ နင်တော့ ဖြတ်ဆိုဖြတ်”

“ဟင့်အင်း...မာလာ...မဖြတ်ပါရစေနဲ့”

“ဒီကောင်မမှတ်တော့လားကွာ၊ ငါလုပ်လိုက်ရရင် မေမေတော့မယ်”

ကျော်စွာ...မာလာ နားကပ်ကို အတင်းဖြတ်ဖို့လုပ်ချိန်တွင်

“ဟိုကောင် ကျော်စွာ ရပ်စမ်း”

“ဟာ...ဦးလေးမောင်”

“သိတာ”

သိတာနှင့်အတူ ဦးလေးမောင် အပါအဝင် ရပ်မိရပ်ဖေတွေပါ အသံထွက်တွေ့ရသောကြောင့် မာလာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည့်

ဦးလေးမောင်ဆိုသူက ရွာလူကြီးလည်းဖြစ်၊ ဩဇာလည်း

အလွန်အလွန်သူတစ်ဦးလည်းဖြစ်သောကြောင့်

ကြသည်။

သီတာ့ အမေ၏အစ်ကိုလည်းဖြစ်သည်။

“မာလာ... ငါ့မိလား”

သီတာ့နားသို့... မာလာအပြေးကလေးကပ်သွားသည်။

“ကျော်စွာ မင်းကြပ်ကြပ် သတိထားနော်၊ ငါ့မိတ်ကို သီတာ့

မဟုတ်လား။ ခုလို အနိုင်ကျင့်တာကို နောက်တစ်ခါတွေ့ရင်ပဲ ဖြစ်ခြင်း

ကြားရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းအဖေ ဟိုငမူးသောင်းစိန်ရော”

“အိမ်... ပေါ်မှာရှိပါတယ်”

“မူးနေလား”

“နည်းနည်းတော့ သောက်ထားတယ်”

“မင်းအမေရော”

“ဟို... ဟိုမှာလားနေပါပြီ”

အိမ်ဝန်းထဲသို့ ဝင်လာသော အရိုးတင်... ဦးဆောင်ကြို

သည်နှင့်ချီသာသောမျက်နှာလေးနှင့်ရယ်ပြကာ

“သူကြီးတို့ပါလား။ ဘာကိစ္စများလဲမသိဘူး”

“ကိစ္စက အိမ်ပေါ်ရောက်မှပြောမယ်”

အိမ်ပေါ်သို့ အားလုံးတက်ရောက်ရာတွင် သီတာ့နှင့်မာလာပါအိမ်

ထဲသို့ လိုက်ပြီးတက်ခဲ့ကြတော့သည်။

အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့်

“လာရမ်းကိစ္စကတော့ ဟောဒီသမီးလေး မြတ်မာလာကိစ္စ

“ရှင်... ဘာများလဲ”

“မတင်... ကျွန်က စကားတွေအများကြီး မပြောရင်ဘူး၊ တို

နဲ့လိုရင်းပဲပြောမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ”

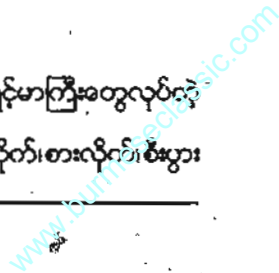
“မင်းတို့ မြတ်မာလာကို ကျောင်းမထားနိုင်တော့ဘူးဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးက အရမ်းကိုကျပြီး

ကျောင်းစရိတ်မတတ်နိုင်တော့လို့ပါ သူကြီး”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ ယောက်ျားရင့်မာကြီးတွေလုပ်တဲ့

အောင်တွေက ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ သောက်လိုက်၊ စားလိုက်၊ စီးပွား

ပျက်ရုံတင် မကဘူး။ စွက်ဆွဲပြီးတောင်းရဦးမယ်”

ဦးဆောင်စကားကို ဘယ်သူမှ ပြန်ပြီးမပြောခဲ့ကြပေ။

ဦးဆောင်၏ ငွေကြေးအောက်တွင် အရိုးတင်လည်း မလွတ်မတင်းပါသလို ဦးဆောင်က ပြောစရာရှိလျှင် ဘယ်တော့မှ အာမနာတတ်သည့်သူ၊ အပြစ်ပေးလျှင်လည်း မညာတာတတ်စေကောင်းရင်ကောင်းသလိုပေးမကူညီပြီး မကောင်းလျှင်မကောင်းသလို အပြစ်ပေးတတ်သူဖြစ်၍ အားလုံးက ကြောက်ရွံ့သူတစ်ဦးဖြစ်၏။

“မင်းတို့ လက်ထဲမှာ မြတ်မာလာလေးကို ဆက်ပြီးထားရင် သူ့ဘဝဟာ သူများရိုင်းဖတ်စေဖတ်ဖြစ်တဲ့အပြင် ဒီသားအဖအနိုင်ကျင့်တာကို ခံနေရမှာပဲ။ ဒီတော့ မြတ်မာလာကို ငါခေါ်သွားပြီး မွေးစားမယ်”

“ရှင်..”

“ဟင်..”

မြတ်မာလာ မယုံကြည်နိုင်သောကားကို ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

သိတာက မာလာပျက်နာလေးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေ၏။ ထို

အိအမံသည် သိတာ စိမံသောကို စွပ်ငြိမ်းမည်။

“ဘယ်လိုသဘောရလဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြော”

“ဟို..ဟို..သမီးလေးက အစ်မရဲ့ရင်သွေးလေးဆိုတော့ ကျွန်မအိစောင့်ရှောက်ပါရစေရင်”

“မတင်..နင်လူကြားကောင်းအောင်မပြောနဲ့၊ နင်လဲ ဘာထူး

အဲဒါကလေးမလေးကို ခိုင်းစားဖို့ပဲ သိတာ၊ နင့်အကြောင်းတွေကို မသိသူမှတ်နေလား။ နင် သွေးသားဆိုတဲ့စကားကို ငါ့ကိုလာပြီးမပြောနဲ့။ ငါ့မှာ အဒေါ်မိတ်အပြည့်အဝရှိရင် ကလေးမလေးဘဝ ခုလောက်ထိ သွေးရောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ နင်ကမပေးချင်ဘူးလားပြော..”

အရိုးတင်...မာလာကို ခိုင်းစေပြီးစားဖို့ အကြံအစည် ပျက်

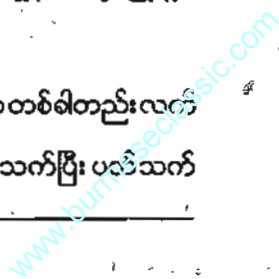
အိအမံကို စွပ်ငြိမ်းသောကြောင့် ပျက်နာမကောင်းပေမယ့် ဦးဆောင်ဆန့်ကျင်ရင် ခံစားရမည့် အကျိုးရလဒ်ကို သိထားသောကြောင့်

“အင်းလေ...သမီးလေး ကောင်းစားဖို့ ကျွန်မက စွင့်ပြုရမှာ

ပဲ”

“အဖြင့်ဟောဒီက ရပ်မိ ရပ်ဖတွေရှေ့မှာ တစ်ခါတည်းလက်

ထိထိုးနေတဲ့၊ ဘယ်တော့မှ မြတ်မာလာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပလင်သက်

ဆက်နွယ်တာကို မလုပ်ရဘူး၊ ကြားလားမတင်..”

“ဟုတ်...ဟုတ်တဲ့ ကြားပါတယ်”

မြတ်မာလာ၏ ခုက္ခအကျဉ်းထောင်ထဲမှ သီတာဆွဲထုတ်ခဲ့

မဟုတ်လား။

မြတ်သီတာတစ်ယောက်မြတ်မာလာ မိမိအိမ်ပေါ်သို့ရောက်
သည်ကို အရမ်းကျေနပ်နေခဲ့သူ။ ထိုနေ့ ထိုရက်မှ စပြီး ဘယ်သွား
ဘူး၊ ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာစားစား မခွဲမခွာ ချစ်ခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်၏ ဘဝကံကြမ္မာ အပြောင်းအလဲလေးတစ်ခု ဝင်ရောက်
လာခဲ့သည်။

ထိုကံကြမ္မာလေးကတော့ မြတ်မာလာတို့ နေထိုင်သော ရွာ
အောက်ကြမ္မာဆိုးတစ်ရဟုဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပေ။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ပေါ်ပေမှုကြောင့် ရွာလုံးကျွတ် ပီး
အောင်ခံရပြီး ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းတွေကို ပီးလျှံကြီးက သိမ်းယူ

www.burmeseclassic.com

သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

မြတ်သီတာ၏ ဦးလေးဆောင်လည်း မီးထဲပါသွားခဲ့သလို
မြတ်မာလာ၏ အခေါ်နှင့် ဦးလေးဖြစ်သူလည်း မီးလောင်ကျွမ်းမှုကြောင့်
သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုက မြတ်မာလာတို့အတွက်
ဘယ်သောအခါမှမေ့၍ မရနိုင်သော အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခု
ပင်ဖြစ်သည်။

“မီး...မီး...ငါ့”

“ဟင်...”

အိပ်ရာထဲတွင် မီးဆိုသော အသံကြောင့် အရင်ဆုံးနိုးထလာ
သူက မြတ်မာလာ... မြတ်သီတာတစ်ယောက်က တော့နှစ်မြို့က်စွာ အိပ်
ပျော်နေဆဲပေ။

မြတ်မာလာ အပြင်သို့ ထွက်ပြီး ကြည့်တော့

“ဘုရား...ဘုရား...”

မီးလျှံကြီးက မြတ်မာလာတို့နေထိုင်သော အိမ်နှင့် အနီး
သို့ ရောက်ရှိနေလေပြီဖြစ်သည်။

“သီတာ...သီတာ...ထ...ထ... မြန်မြန်ထ”

“မာလာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မီးတွေ လောင်နေပြီ”

“ဘာ...”

မြတ်မာလာတို့ ဘာပစ္စည်းမှ ယူရန်ပင် မရလိုက်ခင် အိမ်ပေါ်
သစ်မှ အောက်သို့ ဆင်းပြေးခဲ့ရသည်။

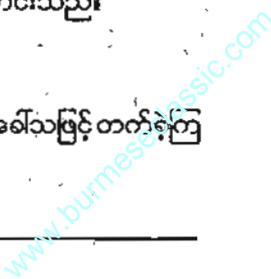
တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ပြီး အနီးဆုံးကို
ဆောက်လာသော မီးလျှံကြီးနှင့် လွတ်ရာကို ပြေးကြသည်။ ရွာထဲတွင်
အန္တကြီးပျက်နေသလားပင် ထင်မှတ်ရလေ၏။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြေးလွှားရင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ
သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ရွာနှင့် အတော်ကလေး အလှမ်းဝေး
သောကြောင့် မီးကူးစက်မှုစားကတော့ လွတ်ကင်းသည်။

“သမီးလေးတို့ အပေါ်ကိုလာကြ”

ကပ္ပိယကြီးက ကျောင်းအပေါ်ထပ်သို့ ရေါ်သဖြင့် တက်ရုံကြ
တော့သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်တွင်ရွာမှလူတွေ တော်တော်များများ
ရောက်ရှိနေကြပြီး ဘယ်သူမှ အိမ်ကပစ္စည်းတွေကို သယ်ခွင့်မ
လောက်အောင် ဝိနတ်ဆိုး၏ရက်စက်မှုကိုခံခဲ့ကြရပြီမဟုတ်လား။

မြတ်မာလာတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ဘဝသစ်တစ်ခုကို
ဆင်ရန်အတွက် ခြေလှမ်းတွေကိုပြင်ဆင်ရတော့သည်။

ကံဆိုးသည့်ကြားမှ နှစ်ယောက်လုံး ကံကောင်းခဲ့တာက
ဆာ့ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီးကို အောင်မြင်ခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ကျောင်းဆက်ပြီးတက်ရန် ဘယ်လိုမှ အခြေအနေမပေး
ဆာ့ခြင်းကြောင့် ရရာအလုပ်ကလေးတွေကိုလုပ်ပြီး မိမိတို့ဘဝ
ပိုမိုတည်ငြိမ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ဒါပေမယ့်ရွာ၏ဆရာတော်ဘုရားကတော့ ပညာတော်သော

မြတ်မာလာနှင့်မြတ်သီတာတို့နှစ်ဦးကိုမွေးစားပြီး ဘာတ္တသိုလ်ဆက်ပြီး တက်စေခဲ့သည်။

ကျောင်းဝန်းအပြင်ဘက်ရှိ ခြံဘေးမြေတွင် အိမ်ကလေး တစ်လုံးဆောက်ပေးခဲ့ပြီး ကပ္ပိယဦးစံကိုဆရာတော်မှ တာဝန်ပေးလေသည်။

ဆရာတော်၏ကျေးဇူးကြောင့် ဘာတ္တသိုလ်ဆက်ပြီးတက်ရင်း မြတ်မာလာတစ်ယောက် မန္တလေးမှ ကိုကောင်းထက်သော်နှင့် ရုတ်သုဖြစ်ခဲ့သည်။

ကိုကောင်းထက်သော်မှာ ဆရာတော်၏ ဒကာရင်း သာမန်ဆရာတော် သဘောတူခဲ့ပေမယ့် ကျောင်းပြီးမှ လက်ထပ်ပေးခဲ့လေ၏။ မြတ်မာလာနှင့်မြတ်သီတာ... ဘွဲ့ပြုချိန်တွင် သူဝယ်ချင်းနှစ်ယောက် ခွဲခွာဖို့ ကြံစားကာ ဖန်လာခဲ့ရတော့၏။

မြတ်သီတာတစ်ယောက် ရန်ကုန်မှ သူ့ဒဌသားဆိုသူနှင့် ရသ့ဖြစ်ကာ မြတ်မာလာတို့နောက်သို့ မလိုက်နိုင်ခဲ့ပေ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စာအလက်အသွယ်ဖြင့်ပဲ ထိုင်ခဲ့ပြီးနောက် မြတ်သီတာ ဆုံးပါးသွားသည်ကို နေ့လင်ဆုံးသို့

ဦးဝင်ဖြစ်၏။

“ဟို...အန်တီသီတာက ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးပါးသွားတာလဲ”

“အရင်ကပွဲယကြီး ဦးစံ၊ ရတော့ ဦးပဉ္စင်းစံ ပြောခဲ့တဲ့စကား အရဆိုရင်တော့ သမီးရယ်၊ ရိုးရိုးနေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရာက ဆုံးသွားသလို့ပဲ သိခဲ့ရတယ်”

“ဒါဆို အန်တီသီတာ အိမ်ထောင်မကျခဲ့ဘူးပေါ့”

“မေမေကြီး ခုထိ နားမလည်သေးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုဟာ ဒါပဲ”

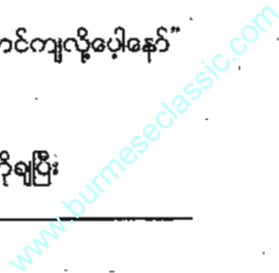
သမီး ဘဝင်... သိတာ့စီက မေသခင် စာတစ်စောင်ကိုဖတ်ရရှိနိုး... သီတာဟာ သူ့ရုပ်သူပေါ်မှာ လွန်စွာခါးသီးတဲ့စံစားမှုတွေကို ချေးထားသေးသေး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မေမေကြီးခုထိ မသိရသေးပါဘူး။

ဦးပဉ္စင်းစံ ပြောခဲ့တဲ့စကားကြောင့် မေမေကြီးအံ့ဩတဲ့ကိစ္စကတော့ သီတာမှာ ရင်သွေးလေးတစ်ဦးရှိခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ”

“ဟင်...ဒါဆို အန်တီသီတာက အိမ်ထောင်ကျလို့ပေါ့နော်”

“ဟူး...”

ဒေါ်မြတ်မာလာ သက်ပြင်းရှည်တစ်ခုကိုချပြီး

“ဦးပဉ္စင်းစံနဲ့ ဒီတစ်ခါတွေ့ရင်တော့ သိတာရဲ့နောက်ထပ်
အခြေအနေကို သိရမှာပဲ သမီးဘဝင်ရေ အန်တီစိတ်ထဲမှာ ထင်နေတဲ့
ကိစ္စလေးတစ်ခုကတော့ ရှိသလိုပဲ ပြီးဖြစ်ပေါ်နေတယ်”

“ဘာများလဲ မေမေကြီး”

“သမီးလေးဟာ သိတာရဲ့ ရင်သွေးလေးများ ဖြစ်နေမလာ
ကွယ်”

“ရှင်..”

ဒေါ်မြတ်မာလာ၏ စကားသည် သိပ်ပြီးတော့ မဖြစ်နိုင်ပေ
သင်မိဘနှစ်ပါးကို ဘဝင်က သိနေသလို ဘဝင်ရေတွင် တိမ်းပါသွား
ကြသူတွေဖြစ်သဖြင့် မြတ်သိတာနှင့် အရမ်းကို ဝမ်းကွာနေပါသည်။

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်နေပါစေ၊ ဒေါ်မြတ်မာလာ ရင်ထဲမှာ ဘဝင်
သမီးလေးတစ်ယောက်လို စင်တွယ်နေသည်ကို ကျေနပ်နေစေ
သည်။

“တီ...တီ...တီ..”

အိမ်ရှေ့ဖုန်းလားနေသောကြောင့် ဘဝင်သွားပြီး ကိုင်လိုက်
သည်။

“ဟဲလို..”

“သမီး ဘဝင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီသွယ်၊ ဘာများကိစ္စပေါ်လို့လဲ”

“သမီး...ဒေါ်မိမိသူနဲ့ မဟာနွယ်ကေရီတို့ မဏ္ဍိုင်ကို အပိုင်

သိမ်းယူနိုင်ဖို့ စီစဉ်နေပြီ”

“ဟင်..”

“မြို့အပြင်ဘက်က အိမ်ကို မဟာနွယ်က မဏ္ဍိုင်ကို ရော်သွား

ပြီးတော့ သူ့ကိုလက်ထပ်နိုင်အောင် ကြံစည်လိမ့်မယ်”

“ဘယ်တော့လဲ အန်တီသွယ်”

“ဒီညနေ”

“သမီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“သမီး...မဏ္ဍိုင်နောက်ကို လိုက်သွားပြီး တားနိုင်အောင်ကြိုး

ထယ်..”

“ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့”

ဘဝင် ဖုန်းကိုပြန်ပြီးချကာ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုသည်ကို စဉ်း

ဆန်းစစ်လေတော့သည်။

“သမီး...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို...သမီးဆရာမက ဆေးခန်းကို ဂေဟလာဖို့ခေါ်လို့ပါ”

“ဪ...ဒါဆို သွားလေကွယ်”

“မေမေကြီး...သမီးကားယူသွားမယ်နော်”

“ယူသွား သမီး”

ဘဝင် အဝတ်အစားပင်မလဲတော့ဘဲ မကျိုငြိမြင့်မြတ်နိုး
သည့်ကုမ္ပဏီဆီသို့ လာခဲ့လေသည်။

ဘဝင်ကားကိုသာ မောင်းလာခဲ့ပေမယ့် ဘယ်လိုကားမြစ်
ရမယ်ဆိုသည်ကို စဉ်းစား၍ပင် မရသေးချေ။

ကုမ္ပဏီထဲသို့ ကားလေးမောင်းဝင်လာကာ... ကားအောင်
သို့ဆင်းသည်နှင့်

“ဟင်...ဘဝင်”

“အစ်ကို...”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“မရှိပါဘူး။ အပြင်သွားရင်းနဲ့ ဝင်လာခဲ့တာပါ”

“ဒါဆိုရင် အတော်ပဲ ဘဝင်ချေ၊ ကား ဘရိတ်ပေါက်နေလို့”

အားကားနဲ့ ပြန်မလို့ စဉ်းစားနေတာ၊ ဘဝင်ရောက်လာတာ အဆင်
ပြေသွားတာပေါ့ကွယ်၊ ပြန်မှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟူး...”

ဘဝင် သက်ပြင်းလေးကို ရှုမှပင် ရှုနိုင်တော့သည်။

ဘဝင်တို့ကားလေး ကုမ္ပဏီထဲမှအထွက် မဟာနွယ် ကား
လေးကမောင်းဝင်လာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံလေသည်။

“မောင်”

“ဘာလဲ ဧကရီ”

မဟာနွယ်ကားပေါ်မှဆင်းပြီး မကျိုငြိဘေးတွင်ရပ်ကာ

“မောင်ကို ဧကရီပြောထားတာမှ သွားပြီလား”

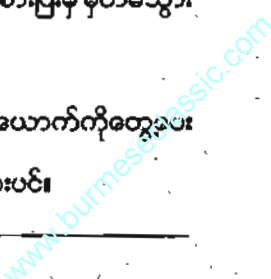
“ဘာများလဲ ဧကရီ...ဪ...”

မကျိုငြိမြင့်မြတ်တကယ်ပင် သတိမရပေ။ မဟာနွယ်... မကျိုငြိ

နန်းဖြင့်လှမ်းပြီး ပြောသောတားကို ပြန်စဉ်းစားပြီးမှ မှတ်မိသွား
သည်။

မဟာနွယ်၊ မကျိုငြိနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုတွေ့ပေး

နိုင်၍ ညနေအတူတူသွားဖို့ပြောထားသော စကားပင်။

“ဆော့ရိုးကွာ၊ မောင် အလုပ်ကိစ္စတွေ စိတ်ထဲမှာများနေလို့
သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတယ်”

“ရ...လိုက်ခဲ့မှာလား”

“ကေရီ...မောင်.. မေမေနဲ့မိပြာစရာကိစ္စလေးရှိလို့ မလိုက်
တော့ဘူးကွာ၊ နောက်မှပဲ တွေ့ကြတာပေါ့”

“မောင်...အိ...အိ...”

မကြိုက်မြင့်မြတ်... ကေရီနှင့်အတူ သွားရမည့် ခရီးကို စိတ်
ထဲမှာ မသက်သာသောကြောင့် ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကေရီက သေသေချာချာ ချိန်းထားပြီးမှ မောင်ရယ်၊ အရမ်း
ကိုအားနာဖို့ကောင်းတယ်”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မိတ်ဆက်တာပဲ၊ သိပ်ပြီး
အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာပဲကွာ၊ ခုမတွေ့ရလည်း နောက်တော့
တွေ့ရမှာပေါ့”

“မောင်...ကေရီပေါ်မှာ ခုလို အလေးမထားတာကို အရမ်းဝမ်း
နည်းတယ်”

“မောင် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ မောင်ရဲ့ပြောင်းလဲမှုတွေကို ကေရီကျေနပ်
စွာနဲ့ နေပေးရမှာပေါ့”

ကေရီမျက်နှာပေါ်တွင် ဟန်လုပ်အပြုံးကလေးပြုံးခဲ့ပေမယ့်
ကေရီ မျက်လုံးထဲတွင် ဘဝင်ကို မုန်းတီးနေသော အကြည့်တွေက
ထင်ဟင်နေလေသည်။

ကေရီ ဘယ်လိုပင် ဖြစ်ဖြစ်...ဘဝင်ကတော့ ကျေနပ်စွာပင်
သူမတို့၏အကြံအစည်ကို တားမြစ်နိုင်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

မကြိုက်အတွက် ဘဝင် တစ်ခုခုကို လုပ်ဆောင်ဖို့တော့ အရေး
ကြီးနေလေပြီ။ ဒေါ်မိမိသူနှင့် မဟာနွယ်ကေရီက ရတစ်ကြိမ်လွတ်သွား
ခွင့်မရှိမကြိုက်ကို အလွတ်ပေးမှာမဟုတ်ပေ။

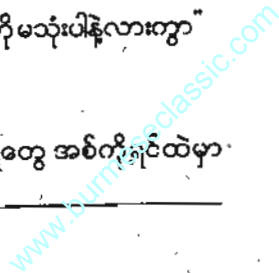
“ဘဝင်...ဘာတွေ ခေါင်းညိတ်နေတာလဲ”

“ဪ...ဟို...ဟို...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ကိုယ့်
ချစ်သူခေါ်တဲ့ကိစ္စကို ဘာလို့ ငြင်းရတာလဲ”

“ဘဝင်ရေ-ချစ်သူဆိုတဲ့စကားလုံးကို မသုံးပါနဲ့လားကွာ”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲအစ်ကို”

“ချစ်သူဘဝရဲ့ ခံစားမှု အနစ်သာရတွေ အစ်ကို့ရှင်ထဲမှာ

ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ဆိုတာကို တကယ် မသိခဲ့ပါဘူးကွာ”

“ရှင်...”

ဘဝင်...မလ္လာိုင် နလုံးသားကို ဘယ်လို နားလည်ရမယ်လဲ
သည်ကို မသိတော့ပေ။

“သမီးဘဝင်ကို ကြည့်ရတာ စိတ်တွေ အရမ်းကို လှုပ်ရှားနေ
သလိုပဲ”

အန်တီသွယ်...ဘဝင်ကို ခပ်ထုထုလေး ကြည့်ပြီး ပြော
ဆိုက်သည့်စကား နောက်ကွယ်တွင် အဓိပ္ပာယ်များစွာကို တွေ့နေရ
လေ၏။

မလ္လာိုင် အန္တရာယ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘဝင်...အန်တီသွယ်
ဆီတို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဘဝင်က မလ္လာိုင်ထံသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းက
ငွေကြေးတစ်ခုတည်းကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ခု ဘဝင် ရင်ထဲတွင်
မလ္လာိုင်မြင့်မြတ်ဆီက ရရှိမည့်ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်၍ မက်မောဟပ်
မက်ခြင်း မရှိတော့ပေ။

www.burmeseclassic.com

ဘဝင်စိတ်အစဉ်သည် မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် တစ်ယောက်
မဟာနွယ်၏မာယာထောင်ချောက်ထဲသို့မရောက်ရှိစေဖို့ပင်ဖြစ်၏။

ထိုအန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ပြီး ကာကွယ်နိုင်ဖို့အတွက်တော့
အန်တီသွယ်၏ကူညီမှုက များစွာလိုအပ်နေပြီမဟုတ်လား။

“အန်တီသွယ်”

“သမီးဘဝင် ဘာ ပြောချင်လဲပြောလေ၊ အန်တီသွယ် နား
ထောင်ပေးမှာပေါ့”

“သမီး...အန်တီသွယ်ရိုင်းစေတဲ့ကိစ္စပေါ်မှာ တာဝန်ကျေ
ရပါမယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

ဘဝင်နှုတ်ဖျားထက်တွင်စကားသံလေးတွေ ဆက်ပြီးတွင်
ပေါ်လာခြင်းမရှိတော့ဘဲ ရပ်တန့်နေသဖြင့်

“ဆက်ပြောလေ ဘဝင်”

“သမီးအန်တီသွယ်ကို မညာဝံ့ပါဘူး။ ဘဝင်ရင်ထဲက ဖြစ်ပေ
နေတဲ့အတိုင်း ပြောပါ့မယ်”

“အန်တီသွယ် ခွင့်ပြုထားပါတယ်”

“ဘဝင် မေမေကြီးနဲ့ မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ်ပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ဖြ်

နေခဲ့ပါတယ်။ သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မှာကို မလိုဘူး”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

အန်တီသွယ်.....ဘဝင်စကားကို အားပါးတရ ရယ်မောကာ
နေလေ၏။ အန်တီသွယ် ရယ်မောသံလေးသည် လှောင်ပြောင်ခြင်းမရှိ
မဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲမှလိုက်လိုက်လှဲလှဲ ရယ်မောခြင်းသာဖြစ်သည်။

“သမီးလေး... ဘဝင်...အင်း...ရမှ တကယ့်ကို ဇာတ်လမ်း

တောင်းလေးတစ်ခုကို ကနေရပါလားကွယ်၊ ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ လူသား
ထစ်ဦးရယ်လို့ဖြစ်လာ ညှိဆိုရင် သမုဒယနွယ်တို့စံစားချက်ကတော့
ဆိက်ဖွားရမှာပဲ။ သမီးဘဝင်ဆိုတဲ့သူက စက်ရုပ်လူသားမှမဟုတ်တာ
ပဲ။ ရှစ်ခြင်းတရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှိလာခဲ့တာ ဘာဆန်းလို့လဲကွယ်”

အန်တီသွယ်စကားကို ဂေဏမျှရပ်ပြီး ဘဝင်မျက်နှာလေးကို

ရိုစေ့ကြည့်ပြီး

“သမီး...ဘဝင်... သိထားရမယ့်စကားတော့ အန်တီသွယ်

ပြောမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် ဘဝနဲ့ သမီးဘဝဟာ အရမ်းကိုဝေးကွာ

တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီသွယ်”

“ဝေးကွာတယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ ဆင်းရဲခြင်း၊ ရှမ်းသာခြင်း မဆိုင်ဘူး ဘဝင်၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ ရှမ်းသာခြင်းတွေဟာ သံယောဇဉ်အ နဲ့တွန်းရင် ပြုလဲတတ်တယ်၊ ပြုမလဲနိုင်တာက သမီး ဘဝင်ရဲ့မာယာ ရာဇဝင်ကိုမလှိုင်တစ်ယောက်သာ သိခဲ့ရင် နားလည်ပေးနိုင်မယ် ထင်လား၊ သမီးဘဝင်.. ဒီကွာခြားမှုဟာ သမီးဘဝင် နှလုံးသာ ဆို ထိရိုက်နိုင်ဆုံးစကားတစ်စွန်းပါပဲ..”

အန်တီသွယ် မပြောပြခဲ့သော အကြောင်းတရားလေးသည် လုံးဝ မလွဲမချော်နိုင်သော အကြောင်းတရားလေးပင်ဖြစ်သဖြင့် အထူး ခေါင်းလေးကို ငုံ့ပစ်လိုက်သည်။

“သမီးဘဝင်ရင်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင် နိုင် ပြုပြီးပြီဆိုရင်တော့ သံယောဇဉ်နယ်နိမိတ်ထဲကို ဝင်နိုင်တယ်”

“ဘဝင်ဘာကို ဆုံးဖြတ်ချက် ချရမှာလဲဟင်”

“မလှိုင်မြင့်မြတ်ကို ရှစ်ရုံသက်သက်နဲ့ဘဝတစ်ခုကို မထင် ခောက်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါပဲ”

“သမီး ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချထားပြီးပါပြီ”

“ဒါဆို ဆက်ပြီးသာ လှမ်းတော့ သူမိရေး မလှိုင်ကို အန္တရာယ် ပြုစေမယ့် ဒေါ်မိမိသူတို့ သားအစ်ရဲ့ မြလှမ်းတွေကို အန်တီသွယ် ချက်ပြည်မပြတ်စေရပါဘူး”

“အန်တီသွယ်”

“ဘာလဲပြော”

“အရမ်း အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“သမီးလေးရယ်.. အန်တီသွယ်ဘဝထဲမှာ သမီးလေးဟာ သွေးသားမတော်စပ်ခဲ့ပေမယ့် သမီးရင်းလေးတစ်ယောက်လို ရှစ်ခုရ သူပါ”

အန်တီသွယ်၏ ထိုစကားလေးသည် နားကြားကောင်း ကောင်း ပြောနေသော စကားလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ဘဝင် ယုံ ခြည်သည်။

ဘဝင်ပေါ်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက သမီးလေးတစ်ယောက် နှစ်စောင့်ရှောက်ခဲ့သော မွေးစားမိခင်တစ်ဦးမဟုတ်လား။

“ကဲ... ပြန်တော့ မိုးချုပ်မယ်၊ အန်တီသွယ် အလုပ်ကလေး

သွားပြီးလုပ်ရဦးမယ်ကွဲ့”

“အန်တီသွယ်...ဟို...ဟို...အန်တီသွယ်ကိုပိတ်ပင်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဝမ်းမရှိက်ပါနဲ့တော့လားဟင်”

“သမီးဘဝင်ရှေ့...မင်းအန်တီသွယ်လောင်းကစားလေတာကိုရှောင်နေတာကြာပြီကွဲ့”

“ဟင်..”

“ဘာလဲ သမီးဘဝင် ကအံ့သြနေလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အန်တီသွယ်ရဲ့ဘဝ တစ်ကွေ့ကိုကောင်းသော အကျိုးပြုစေမယ့်အတွက် ခြေလှမ်းလဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ ခု သမီးလေး ဒီကိစ္စလည်း နောက်ဆုံးပွဲလေးပါပဲ။ ဒီပွဲလေး အဆုံးသတ်သွားပြီဆိုရင် တို့သား အိမ်နစ်ယော့မှာ ဘဝလှလှလေးကို တည်ဆောက်တော့မယ် ကလေးရှေ့”

အန်တီသွယ် အိမ်ရှေ့ထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး အိမ်ကြီးထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားတော့သည်။

ဘဝင်ကတော့ အငှားကားလေးငှားပြီး ပြန်ဖို့အတွက် လမ်းမကြီးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဘဝင်တို့နေထိုင်သော နေရာလေးသည် ပိုက်ဆံရှိသူ

အားလုံးစားတွေ နေထိုင်လို့ တိတ်ဆိတ်ပြီး အေးချမ်းနေသည်တော့မဟုတ်။

လမ်းတစ်ခုလုံးတွင် အိမ်ခြေ (၅) အိမ်တောင်မရှိပေ။ ခြံဝန်း

ကျယ်ကျယ်ကြီးတွေနှင့် နေကြပြီး လေပဲ။ မုန်ညင်း၊ မုန်လာဥ၊ ဂေါ်ဖီ၊

အိတ်ခင်းတွေကို စိုက်ပျိုးပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနေကြသော နေရာ

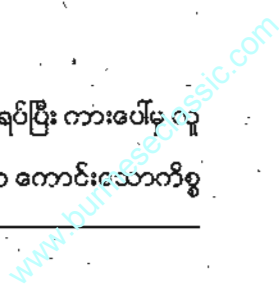
အေးပင်ဖြစ်သည်။

ဘဝင်တို့နေထိုင်သော အိမ်နှင့် ကားလမ်းထက်စီကို ကိုယ်

အိမ်သာနှင့် မသွားဘဲ လမ်းလျှောက်လျှင် အတော်လေး ကြာအောင်

လျှောက်ရသည်။

ဘဝင်ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ် စဉ်းစားရင်း လျှောက်လာချိန်

မဟုတ်ဘူးဆိုသည်ကို သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

“ဘဝင်နဲ့သာဆိုတာ မင်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဘာကိစ္စလဲ”

“ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ ငါတို့တော့ မပြောတတ်ဘူး။ မင်း အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ရုံရင် လှပကျော့ရှင်းတဲ့မင်းအလှလေးကို မထိခိုက်နိုင်ဘူးဆိုတာလောက်ပဲပြောနိုင်တယ်။ ကျွန်တာ ငါတို့မသိဘူး”

“ရှင်တို့က ဖမ်းတဲ့သဘောပေါ့”

“ပိတ်ခေါ်နေတာပါ”

ဘဝင် ထွက်ပေါက်ကို ရှာပေမယ့် ပြေးမလွတ်နိုင်သည်ကို သဘောပေါက်သဖြင့်

“ကောင်းပြီ၊ လိုက်ခဲ့မယ်”

“မင်းလိမ္မာရေးခြားရှိတော့ အားလုံးအဆင်ပြေသာပေါ့ဟု ကောင်ပဲလောက်နဲ့ပေါက်စီ၊ သူ့ကိုခေါ်ပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်”

ဘဝင် ဂျစ်ကားပေါ်သို့ ခပ်အေးအေးပဲ တက်လှက်သည်။

“ရှင်တို့ကို အဖမ်းမိသူ ဝိုင်းတာလား”

“မင်း... ဒီလောက်သိနေရင် မဆိုးပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်။”

ဘဝင်က မင်းကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးခေါ်လို့မရရင် ဇာတ်ကြမ်းကား နှစ်ပြီးခေါ်ရမှာပါ”

“ရှင်တို့ ကျွန်မဒီကိုရောက်နေတယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်

သိနေတာလဲ”

“မင်း ရောက်နေတဲ့ မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် အိမ်ရှေ့ကို မိုးလင်းတာ

ရောက်နေခဲ့တာလေ”

“အစောကြီးကတည်းက သိထားတယ်ပေါ့”

“မသိပါဘူး။ ဓာတ်ပုံကိုတော့ တွေ့ထားပြီးသွားပါ။ မင်းသိရင်

အကုန်ပဲလား။ ဘာတွေဆက်ပြီးမေးချင်သေးလဲ”

“ပေါက်စီ... ကားကိုထိန်းမောင်းကွာ၊ ဒီလမ်းတွေက အရှိန်နဲ့

လှည့်ပေးရအောင်၊ ချိုင့်တွေပေါ်တယ်”

ကုန်းမြင့်လမ်းတွေဖြစ်သည့်အပြင် လမ်းတွေက မြေချိုင့်

တွေပါရှိသဖြင့် ကားကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းမောင်းမှသာရနိုင်

“ဒုန်း...”

“အိ...”

လမ်းကို မကျွမ်းကျင်ဘဲ မောင်းရသောကြောင့် ကားမှာ ဂရု
တွေကြားတွင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မောင်း၍မရနိုင်။ ဒါဟာ ဘဝင်
အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဂျစ်ကားရှေ့ခန်းတွင် ဘဝင်ကို ခေါင်းစောင်းလုပ်သူက ညွှန်
ပြီး လိုက်ပါလာသည်။ ဘဝင်ရှေ့ကွေတွင် လှုပ်ရှားစွဲစဉ်းစားပြီး ပြင်ဆင်
ထားသည်။

“ဂျီ..”

“ဟာ..ပေါက်စီ”

ကားမှာ လမ်းကွေ့သို့ ကွေ့လိုက်သည်နှင့် သဲနှုန်းသဖွယ် ဖြစ်
သော ရှိန်ကြီးက ကားဘီးတွေကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ကဲ..”

“ဟာ..”

“ဘုတ်..”

ဘဝင်...ဘေးမှ လူကို ကိုယ်နှင့်ဆောင့်တွန်းပြီး ဘဝင်ကိုယ်
တိုင် မြေပြင်ပေါ်သို့ အိပ်ချလိုက်သည်။

“ဦး...ကျီ..”

“ဟေ့ကောင်တွေ မလွတ်စေနဲ့ လိုက်ကြ”

ဘဝင် ခြေဦးတည့်ရာကို စွတ်ပြေးလေတော့သည်။

ဘဝင် ပြေးသောနေရာမှာ ကားလမ်းမကြီးဆီသို့ မဟုတ်၊

မြောက်ဘက်ကုန်းမြင့်ဆီသို့ ဖြစ်သည်။

“ကောင်မ...မိရင် မလွယ်ဘူးမှတ်၊ မြန်မြန်လိုက်ကြဟေ့”

ဘဝင်နှင့် နောက်မှ လိုက်လာသော အုပ်စုနှင့် သိပ်ပြီး မကွာ

ကုပေ

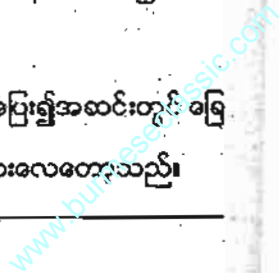
“ဟော...ဟောဟံ”

ဘဝင်အား စိုက်ပြီး ပြေးလာရသောကြောင့် ပါးစပ်တွေ
သည်း ခြောက်ကပ်ပြီး မျက်လုံးတွေ တောင် ပြာဝေချင်သလို ဖြစ်နေ
သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ပြေးအားနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်
၏ ပြေးအားမှာ ကွာခြားသောကြောင့် နီးသထက် နီးလာလေပြီ။

“အမေ့..”

ကုန်းမြင့်လေးပေါ်မှ အနိမ့်ပိုင်းသို့ ပြေး၍ အဆင်းတွင် ခြေ
ထောက်ခေါက်ပြီး ပစ်လဲကျကာ လိမ်ဆင်းသွားလေတော့သည်။

“အား...”

ဘဝင်ပြန်ပြီထပြေးပေးမယ့်ခြေလှမ်းတွေက မပြီရွှေ့၍ မရတော့

ပေး၊

“ကောင်မ...ပြေးစမ်းလွတ်အောင်”

ဘဝင်နားဆီသို့ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ဆွဲမရန်ပြင်ချိန်တွင်

“ဟေ့ကောင်တွေ”

“ဟင်...အစ်ကိုမလှိုင်...”

“မင်း...ဘာကောင်လဲ”

“ငါက ဘာကောင်လဲဆိုတာ မင်းတို့တိုပြောစရာမလိုဘူး

မင်းတို့ရဲ့တရားမဲ့လုပ်နေတာကိုတော့ မသိကျိုးကျွန်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုလဲ မင်းပါရှင်းရတာပေါ့၊ ဟိုကောင် (၂)ကောင်”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက အသံပြုလိုက်သည်နှင့် မလှိုင်မြင့်မြတ်

ဆီသို့နှစ်ယောက်ပြေးဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်တော့သည်။

“အစ်ကို သတိထားပါ”

ဘဝင် လှမ်းပြီး အော်ပြောရုံမှလွဲ၍ ဝင်ပြီးမတူနိုင်ပေ။

“ကျား...ပြောင်း...ခွပ်...အင့်”

“အိ...အား...”

မလှိုင်မြင့်မြတ်ဆိုသည့်သူသည် ခပ်ပျော့ပျော့ယောက်ျား

ထုတ်ဘူးဆိုသည်ကို ဘဝင်လက်တွေ့သိလိုက်ရသည်။

ပြေးဝင်သွားသော နှစ်ကောင် စက္ကန့်ပိုင်းလောက်နှင့် မြေပြင်

တွင် မှောက်နေလေပြီ။

“ရောက်...”

“ဟယ်...”

တစ်ယောက်တည်း ကျန်သော ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက

လှုပ်ခါးတစ်ချောင်းထုတ်ယူပြီး မလှိုင်မြင့်မြတ်ကို ပြေးပြီးဝင်ထိုး

လေသည်။

“ဝို...ခွပ်...”

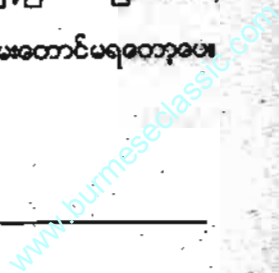
“အိ...”

ဓားသမား မျက်နှာပေါ်တွင် မလှိုင်မြင့်မြတ်၏ခြေထောက်

အတန်းတန်းပတ်ပတ်ရောက်ရှိသွားပြီး စကားမေးတောင်မရတော့ပေ။

“အစ်ကို...”

“ဘဝင်...ထလိုရလား”

“အား...မရဘူး၊ အစ်ကို”

“ဘယ်လိုမှ...မင်းစိတ်ထဲမှာမဖြစ်နဲ့၊ ငါပွေ့ချိုပြီး တင်ပေးမယ်”

“နေ...နေပါစေအစ်ကိုရယ်...ဘဝင်...အားစိုက်ပြီးလျှောက်ခဲ့မယ်”

ဘဝင် ငြင်းပေမယ့်မရ...မကျိုင်မြင့်မြတ်က ဘဝင်ကို ပွေ့မပြီး ကားပေါ်သို့တင်လေသည်။

ကားလေးမောင်းထွက်သွားချိန်တွင်

“အစ်ကို...ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘဝင်ဆီကိုရောက်လာတာလဲဟင်”

“တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ။ ကိုယ့်ရဲ့မိဘမဲ့ကျောင်းလေးက ဟိုနားမှာလေ”

“ဪ...”

ထိုကျောင်းကို ဘဝင် ရင်းနှီးနေသည်မှာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ပေ။ မိဘမဲ့ကလေးတွေကို အရမ်းရမ်းသာသည့် သူဌေးတစ်ဦးက ထောက်ပံ့လှူဒါန်းပြီးဖွင့်ထားသော မိဘမဲ့ကျောင်းလေးပင်ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ထိုသူဌေးဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုသည်ကို ဘဝင် သိလိုက်

ရပြီဖြစ်သည်။

“ဘဝင်ကရော...”

“ဘဝင်က...ဘဝင်အဖေခေါ်တစ်ယောက်ဆီကို အလည်လာတာပါ။ အပြန်မှာ ခုလိုအဖြစ်နဲ့ကြုံရတာပါ။ အစ်ကို သူတို့တစ်တွေသာ ကြောင့်ရန်ရှာသလဲဆိုတာတော့ မပြောတတ်ပါဘူး”

“အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ရှိနေတာ သေချာတယ်။ နောက်ဆို ခုလိုမျိုး တစ်ယောက်တည်း မင်းမသွားပါနဲ့ ဘဝင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘဝင် မြတ်နိုးရသည့် သူဆီမှ ဝမ်းရိုက်မှုစကားလေးကြောင့် ရင်ထဲတွင် ပီတိလေးတွေဖြစ်ခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်။

ပိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိနိုင်သော ရှစ်ခြင်းတရားကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းမှုလေးတစ်ခု အပြေးကလေး ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အတွက် ကားကိုပေါင်နှုတ်ပေးလိုက်သည်ကို မကြိုက်မြင့်မြတ် သိသွား
ပြီ။

“မောင်...ဒါက...မာမိအတွက် သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်ပေါ်လာ

လို့”

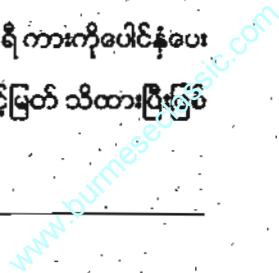
မဟာနွယ်ကေရီ... မကြိုက်ကို လိမ်ညာရမည့် လုပ်ထက်တစ်
ခုကို ခင်းရတော့မည်ဖြစ်သည်။

“မာမိ...ရတနာ အရောင်းအဝယ်တစ်ခုမှာ လူလိမ်ခံရပြီ၊
အစမ်းခံရမယ့် အခြေအနေကို ရောက်လာလို့ ကေရီ လုပ်ပေးလိုက်
တာပါ။ မောင့် ဆီက အကူအညီ တောင်းရမှာ မာမိရော၊ ကေရီပါ
အတောင်းခံတာမို့ ခုလို လုပ်ရတာပါမောင်ရယ်”

ကေရီ မျက်ရည်စလေးနှင့် သရုပ်ဆောင်ပြလိုက်သည်ကို
မကြိုက် လုံးဝ မသနားနိုင်သလို ကေရီပြောနေသောစကားတွေက လိမ်
ညာနေတယ်ဆိုသည်ကိုတော့ သိနေပြီးသားဖြစ်သည်။

ကိုကိုလတ်ဆိုသည့်လူအတွက် ကေရီ ကားကိုပေါင်နှုတ်ပေး
လိုက်သည့်သတင်းကို ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မကြိုက်မြင့်မြတ် သိထားပြီဖြစ်
သည်။

“မင်းလုပ်ပုံတွေ မဟုတ်တော့ဘူး ကေရီ”
“မောင်စကားက ဘာကို ရည်ညွှန်းတာလဲ၊ ပြောပါဦး၊ ကေ
ကဘာတွေကိုလုပ်နေလို့လဲ”
“မင်းဘာလုပ်တယ်ဆိုတာကို တကယ်မသိဘူးပေါ့”
“ဘာမှမလုပ်ခဲ့လို့ ဘာမှ မသိဘူး”
“မင်းကားကိုပေါင်လိုက်တာက ဘာသဘောလဲ”
“ဟင်...”
“ကေရီ... ကိုကိုလတ်အတွက် အရေးပေါ်ငွေ သိန်း(၅၀

“ကေရီ...ငါဟာ ချစ်သူရက်မကောင်းခဲ့ဘူး”

“မောင်...ဒီစကားတော့ မပြောပါနဲ့”

“ပြောရမယ် ကေရီ၊ ချစ်သူတို့ရဲ့ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးအချက်က ဘာလဲသိလား၊ တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ပွင့်လင်းရိုးသားစွာ ဆက်ဆံရေးပဲကေရီ”

“မောင်...ကေရီကို ကြိုက်သလိုပြောပါ၊ မကျေနပ်ရင်ရိုက်ကန် ကေရီကျေကျေနပ်နပ်ကြီးခေါင်းငုံ့ပဲပါမယ်”

ကေရီတစ်ယောက် အပျော့ဆွဲမာယာတွေကို အစွမ်းတန်ဖိုးသုံးနေလေပြီ။

“ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ဒီကားကို ဝယ်ပေးကတည်းက မင်းအတွက်အပြီးဝယ်ပေးထားတာပဲ၊ မင်းကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်တာပဲ၊ ငါ့အတွက်တော့ တန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့သူကို အမှတ်တရပေးပါတာပဲ လို့ပဲသဘောထားပါတယ်”

“မောင်...နေပါဦး”

မလှိုင်မြင့်မြတ် လှည့်ပြီးထွက်သွားမည်အပြု ကေရီလည်း မောင်းလေးဆွဲထားကာ ညှိုးငယ်ဆုံးအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

“ငါ့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး၊ မင်းအပေါ်မှာ ငါ့ရဲ့ဝမ်းနည်းမှုလေးတွေ ချီခြေသိမ့်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါမယ် ကေရီ”

“မောင်...ကေရီကို နောက်မ အနေနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

“ငါ့ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

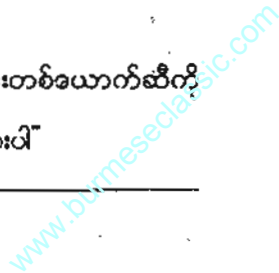
“တကယ်လားမောင်”

“အပြစ်တစ်ခုလို သဘောထားရင် ငါ့အတွက် ဘာမှအကျိုး မရှိဘူး၊ တစ်ခုတော့ ငါပြောလိုက်မယ်ကေရီ ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် အတွေးအခေါ် ဖိစေတော့ စတင်ပြီးလောင်ကျွမ်းနေပြီ၊ မင်းဘက်က ငြိမ်းသတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါလို့ပဲ ပြောပါရစေ”

အင်းယားကန်ဘောင်မပျံမှ နှစ်ယောက်သား ပြန်ဆင်းချိန် သူ့ ကေရီတစ်ယောက် မလှိုင်မြင့်မြတ် လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းလိုက်ခဲ့သည့် ခံစားချက်ပေါ်မှာတော့ မလှိုင်မြင့်မြတ်၏ ရင်ရန်အတွက် တိတ်ဆိတ်စွာရှိနေလေတော့သည်။

“ငါ အိမ်ကိုပြန်ပြီး ပို့ပေးရမလား”

“မပို့နဲ့တော့မောင်၊ ကေရီ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီကို အကပ်ဦးမယ်၊ သံလွင်လမ်းဝဲရောက်ရင် ရပ်ပေးပါ”

“ကောင်းပြီ”

ကေရီ ပို့ခိုင်းသည့်နေရာကိုလိုက်ပို့ပေးပြီး မလှိုင်မြင့်မြတ် ပြန်ပြီးထွက်လာချိန်တွင်

“ဟေ့..မြင့်မြတ်”

“ဟာ...အောင်ကျော်”

ဘေးကားပေါ်မှ လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်ပြီး ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်လေး တွင် ကားနှစ်စီးပြိုင်တူရပ်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

“မင်းနဲ့မတွေ့တာကြာပြီပဲ အောင်ကျော်”

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ အလုပ်တွေများနေတာနဲ့မဆုံဖြစ်ဘူးမင်း အောင်ထွန်းပေါ်နဲ့ဟိုတလောက ဆုံခဲ့တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်... မင်းရှုပ်ရှင်ပီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးက ဘယ်လို လဲ၊ အခြေအနေတွေကောင်းရဲ့လား”

“မကောင်းဘူးဟေ့၊ ဈေးကွက်တွေပျက်နေတယ်၊ ရိုးကူးတွေ တွေရှိနေသရွေ့တော့ အခြေအနေမကောင်းဘူးကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်းတော် တစ်ယောက် သရုပ်ဆောင်လောကထဲကို ဝင်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“ကြည့်လည်းလုပ်ဦး မြင့်မြတ်ရေး.. တော်ကြာ လည်းကျိုး မမ်းနေရဦးမယ်၊ မင်းကို အောင်ထွန်းပေါ် မပြောပြဘူးလား”

“ပြောပါတယ်၊ ကေရီ.. ကိုကိုလတ်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့တွေ့ပြီး သရုပ်ဆောင်လုပ်နေတာတွေတော့ သိတယ်”

“ဒီကိုကိုလတ်ဆိုတဲ့ကောင်က ဒါရိုက်တာလောကမှာ ဘာမှ မသိဘူးလို့မရတော့ဘူး၊ ကိုယ်ကျင့်တရားက ကောင်းတဲ့ကောင်မှ ဘာတတ်တာ၊ သူ့ကြောင့် မိန်းကလေးတော်တော်များများ မျက်ရည်စ ချွေးနဲ့လေ၊ ဒီထဲမှာ ကေရီတောင် ပါနေတော့မယ်၊ မြင့်မြတ်... မင်းကို ပြောရတာ အားတော့နာတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့သူငယ်ချင်းကို ခွားဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့လက်မခံနိုင်ဘူးကွာ”

“အောင်ကျော်.. မင်းငါ့ကို ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူး၊ မင်း အားကိုးပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြော၊ ငါကေရီနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ကုန် မပြောဘူး”

“စိတ်ကုန်လိုက်တာ မင်းအတွက်မမှားဘူးမြင့်မြတ်၊ ရိုင်းရိုင်း ပြောရင် ကေရီနဲ့ကိုကိုလတ်အခြေအနေက ဆိုးဆိုးဝါးဝါးမှာရှိတယ်၊ အားဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးမှန်းတီးလို့ ငါပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ခိုင်လုံတဲ့

သက်သေတွေ ငါ့မှာရှိတယ်”

“အောင်ကျော်... ဒီသက်သေတွေ ငါလိုချင်တယ်ကွာ”

“စိတ်ချ... မင်းလက်ထဲကို ရောက်စေရမယ်၊ စကားမစပ်စေရဦးမယ် အောင်ထွန်းပေါ်စီက မင်းရဲ့သတင်းတစ်ခုထပ်ပြီးကြားရတယ်”

“ဘာသတင်းလဲ ဟိုကောင်ပေါက်ကရတွေပြောပြနေတာတယ်”

“ပေါက်ကရတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တံကယ်ဖြစ်ဖို့များတယ်”

“ဘာလဲ လုပ်စမ်းပါဦး”

“မင်းဘေးမှာ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ လှတဲ့ မိန်းကလေးထဲ”

ယောက်ရှိနေတယ်ဆို”

“ငါ့ဘေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်သူ့ဘေးမှာလဲ”

“မေမေ့ဘေးမှာပါ၊ သူက မေမေ့ကို ပြုစုပေးနေတဲ့ သူနာ”

ဆရာမလေးဘဝင်နဲ့သာ”

“သိပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကောင်က မိန်းမရောတွေနဲ့ ပတ်သက်”

ကံကောင်းတတ်တဲ့ ကောင်ဆိုတော့၊ နောက်တစ်ယောက် ရောက်လာ

ပြီလားလို့ပါ၊ ဟားဟားဟား...”

မက္ကိုင်ပါရောပြီး ရယ်လိုက်ရင်းရင်ထဲသို့ ဘဝင်နဲ့သာ ပုံရိပ်တလေး ရောက်ရှိလာလေသည်မှာ အမှန်ပင်။

ဘာက စိတ်ဓာတ်ပိုင်းပဲ၊ ဒီစိတ်ဓာတ်ပိုင်း အားကောင်းမှ စေးငါးဘက်
ခွဲအာနိသင်က ပိုပြီး ထိရောက်တာ”

“နှစ်ဖက်လုံးကြောင့်လို့ပဲ ပြောလိုက်ပါတော့ မမရယ်”

“ဘဝင်ကိုမေးရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ မမ”

“မဏ္ဍိုင်နဲ့စကရီဆက်ဆံရေးမကောင်းဘူးဆို”

“ဟယ်တယ်မမ၊ ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့ ဘဝင် မသိဘူး။

အရင်လို စကရီအဝင်အတွက် သိပ်ပြီးမလုပ်တော့ဘူး”

“မဏ္ဍိုင်အတွက် ကံကောင်းတယ်လို့ လူတွေက ထင်လား

ဆယ်ယ့်တကယ်တော့ မဏ္ဍိုင်ဟာ ကံဆိုးတဲ့လူတစ်လောက်ဖြစ်နေခဲ့
ဘူးပါ”

“မမ..”

“ဘာလဲ ဘဝင်”

“ကိုမဏ္ဍိုင်နဲ့စကရီဟာ ရှစ်သူတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“အများအပြင်မှာတော့ ရှစ်သူတွေ ထင်ရပေမယ့် တကယ်

တော့မဟုတ်ဘူး၊ စကရီဟာ မဏ္ဍိုင်ရှမ်းသာကြွယ်ဝမှုပေါ်မှာ ခုံမက်ပြီး

“ညီမလေး စားလေ”

ဒေါက်တာ မတင်နွယ်က လက်ဖက်ပန်းကန်လေးကို ဘဝင်

ရှေ့ညှို့ပေးလိုက်သည်။

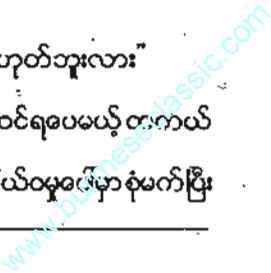
“ညီမလေး သတင်းကောင်းတွေကို ကြားရပါတယ်ကွယ်

နာတာရှည် နှလုံးရောဂါသည်ကြီး ခုလို လူကောင်းသတ္တဝါဖြစ်လာခဲ့
ရတာ ညီမလေးကြောင့်ပါ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး မမရာ၊ မမကို ကုသမှုတွေကြောင့်

သက်သာခဲ့တာ”

“စေးကုတာက စေးကုတာပဲလေ၊ အဓိက အရေးကြီး

ချစ်သူဘဝကို ရောက်အောင်ကြိုးစားခဲ့သလို၊ စေ့စပ်နိုင်တဲ့အထိလုပ်နိုင်ခဲ့တယ်”

“ဟင်...ဘယ်လိုတွေလဲမမ”

“ဘဝင်သိပ်ပြီးသိချင်ရင်တော့ မမပြောပြမယ်၊ မကျော်တော့ ပြန်ပြီးမသိစေနဲ့ကွာ၊ သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာ”

“စိတ်ချပါ”

“ဒီလိုကွဲ့၊ မမတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုမှာ မမခင်ပွန်းရယ် အောင်ကျော်၊ အောင်ထွန်းပေါ့၊ မမနဲ့အတူ အိမ်သူဆိုတဲ့ သူငယ်ရင် (၁) ယောက်ရှိခဲ့ကြတယ်၊ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝထဲက တွဲခဲ့ကြပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့အထိ အတွဲမပျက်ခဲ့ဘူး၊ တက္ကသိုလ်တစ်လို့ ဒုတိယနှစ်မှာ အိမ်သူနဲ့မကျော်ဟာ ချစ်သူဖြစ်သွားခဲ့ကြတယ်”

“ဧည့်..”

“အိမ်သူလေးက မုဆိုးဖို ဖခင်ကြီးရယ်၊ မောင်သေး (၂) ယောက်နဲ့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြတယ်၊ မမတို့ကမတော့ အိမ်သူနဲ့မကျော် ချစ်သူတွေဖြစ်တာကို အရမ်းကျေနပ်ခဲ့ကြတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ... တော့အိမ်သူလေးသာ မကျော်နဲ့ဘဝတစ်ခုတည်းထောင်နိုင်ရင်...”

နွမ်းပါးတဲ့ဘဝလေးထဲက ရုန်းထွက်နိုင်မှာမဟုတ်လား၊ မကျော်ကလည်း အိမ်သူလေးပေါ့မှာ အတော်လေးကို သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တယ်လေ၊ ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အိမ်သူနဲ့မကျော်တို့ဘဝထဲကို ကံကြမ္မာဆိုး ဝင်လာသူကတော့ မဟာနွယ်ဇကရီပဲ”

“မဟာနွယ်ဇကရီအိမ်မှာ အိမ်သူဖခင်ကြီးက ကားမောင်းခဲ့တယ်၊ ဇကရီနဲ့မကျော်တို့ဆုံခဲ့ရတာ အိမ်သူ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် ဆိုရမှာပေါ့၊ မကျော်မှာ ချစ်သူ ငုတ်တုတ်ကြီးရှိရင်နဲ့ ဇကရီဟာ မကျော်အနားကိုရောက်အောင် သွားခဲ့တယ်”

“မမတို့လည်း ဇကရီ ခြေလှမ်းကို မရိပ်မိဘူးလေ၊ မမတို့အားလုံး ကျောင်းနောက်ဆုံးနှစ်မှာ အိမ်သူတစ်ယောက် ကျောင်းဆုံးဝမတက်တော့ဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်”

“ဟင်...”

“မကျော် ခုံစမ်းပေမယ့် ဘာသတင်းမှမရခဲ့ဘူး၊ ဘာကြောင့်ဆိုတာလဲ မသိရဘူးလေ”

“သူမိသားစုတွေရော”

“တစ်ယောက်မှ မရှိကြတော့ဘူး၊ မဏ္ဍိုင်ဟာ ရှေးမတတ်ဘဲ လိုက်ရှာပါတယ်။ နောက်ဆုံး ဧကရိက သူ ကူညီပေးမယ်ဆိုပြီး ပဲခူးဘက်ကိုခေါ်သွားခဲ့တယ်။ ပဲခူးမှာ အိမ်ခံယူရုံတယ်ဆိုတဲ့သတင်းနဲ့ ခေါ်တော့ မဏ္ဍိုင်ဟာ ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ လိုက်သွားတဲ့နေ့က အပြန်မှာ ချုပ်ပြီး ပဲခူးမှာရှိတဲ့ ဧကရိ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ ညအိပ်ခဲ့ကြတယ်”

“ပဲခူးနဲ့ရန်ကုန်က ကားနဲ့သွားတာပဲ၊ ချက်ချင်းပြန်လာလို့ သားနဲ့ဘာလို့ညအိပ်ရတာလဲမမ”

“ညအိပ်ရတာက အိမ်ခံယူ သတင်းတစ်ခုကြောင့်တော့ အိမ်ခံယူ အဖေနဲ့တွေ့ခဲ့ပြီး သမီးလေး ခရီးတစ်ခုသွားနေတယ် မနုတ်ဖြန်ဆို ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတာနဲ့ မဏ္ဍိုင်က ဆက်ပြီးစောင့်နေတာ ဒီတော့ မဏ္ဍိုင်၊ ဧကရိကို အတော်လေး ကျေးဇူးတင်ခဲ့သလို ယုံတုံကြည်ကြည်ပဲ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ညအိပ်ခဲ့တယ်”

“ည (၁၀:၀၀)နာရီလောက်ရောက်တော့ ဧကရိမိဘတွေနဲ့ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေရောက်လာပြီး ဧကရိကို မဏ္ဍိုင် ရုံးပြေးတယ်ဆို စွပ်စွဲခဲ့ကြတယ်”

“ဧကရိက မငြင်းဘူးလား”

“သူလည်း ငြင်းတာပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် ဧကရိ အမေနဲ့အဖေတို့ သူတို့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် မဏ္ဍိုင်ကို အကျွန်ုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မဏ္ဍိုင်ဘက်က စပ်ပြတ်ပြတ်ပဲပြောပြီး အမှုစွင့်မယ်ဆိုရင် ဖြေရှင်းမယ် လို့ ပြောလိုက်ပြီး လူကြီးတွေ သက်သေနဲ့ မဏ္ဍိုင်မိခင်ကြီးကို အကြောင်းကြားဖို့လုပ်ခဲ့ကြတယ်”

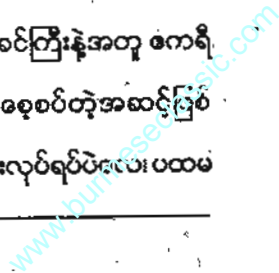
“ဟိုအိမ်ခံယူနဲ့ ကိုမဏ္ဍိုင် မဆုံတော့ဘူးပေါ့”

“မဏ္ဍိုင်ပဲခူးက အိမ်ခံယူ ခေင်ကြီးနဲ့တွေ့ခဲ့ပေမယ့် အိမ်ခံယူဘာ မဏ္ဍိုင်ဘဝကို အပြီးအပိုင် ဥပေက္ခာပြုသွားခဲ့ပြီ”

“ဟင်...တယ်ဖြစ်လို့လဲမမ”

“အိမ်ခံယူတစ်ယောက်တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်ပြီး သွားတဲ့အချိန်မှာ မဏ္ဍိုင် ဆုံတွေ့ခွင့်ရတာမို့ ဘာမှ မတတ်သာဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်ပြီးလှည့်ခဲ့ရတယ်”

“ပဲခူးက အပြန် အိမ်ရောက်တော့ မိခင်ကြီးနဲ့အတူ ဧကရိမိဘတွေ ရောက်ရှိနေပြီ၊ မဏ္ဍိုင်နဲ့ ဧကရိကို ဓမ္မစပ်တဲ့အဆင့်ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးခဲ့ကြတယ်၊ ဒါဟာ အလျှော့ဆုံးလုပ်ရပ်ပဲလေ၊ ပထမ

ဆုံး ရွက်ချင်းလက်ထပ်ဖို့အထိ တောင်းဆိုခဲ့တာ၊ ဒါကို မဏ္ဍိုင် မိခင် ကြီးက ငြင်းဆိုလို့ စေ့စပ်ပွဲလေးလောက် နဲ့ပြီး ဆုံးခဲ့တာလေ”

“မဏ္ဍိုင်လည်း ဧကရီရဲ့ပေါ်မှာ သည်းခံပြီး အားလုံးသတ်မှတ် သလို ချစ်သူအဖြစ်နဲ့နေပေးခဲ့ပါတယ်”

“ဪ... မမ... အိမ်သူက ဘာကြောင့် ကိုမဏ္ဍိုင်ကို ဥပေက္ခာ ပြုသွားရတာလဲဟင်”

“အိမ်သူ ဥပေက္ခာပြုရတဲ့ အကြောင်းကို မမ သိခဲ့တာတော့ မပဲစူးစေးရုံမှာ အလုပ်ဝင်ချိန်မှာ တစ်နေ့ အိမ်သူ နှလုံးရောဂါ စေးရုံတက်ချိန်မှာ ဆုံခဲ့ကြတယ်။ မမနဲ့ အိမ်သူတွေ ချိန်ဟာ နောက် ဆုံးချိန်တစ်ခု ရောက်နေခဲ့ပါပြီ”

“ဟင်...”

“အိမ်သူရဲ့ နှလုံးရောဂါက အရမ်းကို ကျွမ်းနေပြီတော့ အိမ်သူ မသေခင် အချိန်လေးမှာပဲ သူမဏ္ဍိုင်ပေါ်မှာ သစ္စာပဲ့ခဲ့တာ ဖွင့်ဟခဲ့သလို ဧကရီရဲ့ ခိုင်းစေမှုကို ခံခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းကို မမ သိခဲ့ တယ်”

“ဧကရီဟာ မဏ္ဍိုင်ပေါ်မှာ စွဲလမ်းနှစ်သက်ပြီး မဏ္ဍိုင်အောက်

“နေတဲ့ အိမ်သူကို ရအောင် ဆွဲထုတ်ခဲ့တယ်”

“ဘယ်လို ဆွဲထုတ်ခဲ့တာလဲမမ”

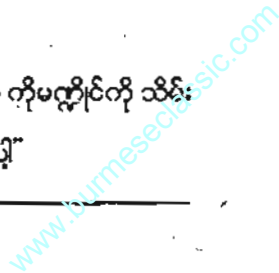
“အိမ်သူ ဖခင်ဟာ ကားတိုက်မှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဧကရီက အိမ်သူကို အကျပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ မဏ္ဍိုင် နဲ့လုံးဝ မပတ်သက်ဘူးဆိုရင် အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး လွတ်အောင်လုပ် ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တာကြောင့် အိမ်သူဟာ ခေါင်းညိတ်ပြီး မဏ္ဍိုင် သားကနေ ထွက်ပြေးခဲ့တယ်”

“မမရယ်... အစ်ကိုမဏ္ဍိုင်ကို အိမ်သူ ဖခင်ကိစ္စပွင့်ပွင့် လင်း လင်း ပြောခဲ့ရင် တောင် ရသားနဲ့ဟာ”

“အိမ်သူဟာ ချစ်သူပေါ်မှာ အကျိုးပျော်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို အလုပ်ချင်တာကြောင့် ဧကရီကြီး ဆွဲရာကို ခံခဲ့ရတယ်။ ပဲစူးမှာ ရှိနေတာ ဆို ဧကရီက သူ့ကိုယ်သူ သူတော်ကောင်းကြီး လုပ်ပြီး အိမ်သူကို ထပ်ပြီး စည်းဝါး ရိုက်ခဲ့တယ်။ မဏ္ဍိုင်ရောက်လာတဲ့အခါ အိမ်ထောင် နှိပ်ဆူအဖြစ် ပြောပေးဖို့ပဲ”

“မမပြောသလို ဆိုရင်တော့ ဧကရီဟာ ကိုမဏ္ဍိုင်ကို သိမ်း

ဆွဲဖို့အတွက် အကွက်ကျကျ ဖိစဉ်ထားခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့ ဘဝင်ရယ်၊ မမလည်း အိမ်သူ ဆုံးသွားပြီး မလှိုင်တို့ အကြောင်းကြားဖို့ပြင်တော့ မလှိုင်က နိုင်ငံခြား ကိုရောက်နေပြီး အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့ကြတယ်၊ နောက်ပြန်ဆို တော့လည်း ဒီအကြောင်းတွေကို မပြောဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဧကရီနဲ့ မလှိုင် သာယာနေပြီလို့ သဘောထားပြီး ခုထိ မပြောခဲ့တာပါကွယ်”

ဘဝင်... မာယာနွယ်ဧကရီ၏ ကြောက်စရာကောင်းသော ခြေလှမ်းတွေကိုတွေ့ပြီး ခုဒ္ဒတိယအကြိမ်လှမ်းသော ခြေလှမ်းတွေကို ထပ်ပြီး တွေ့နေရလေပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အိမ်သူလို ကြေကွဲစရာ အပြစ်မျိုးကို ဘဝင် အရောက်မခံနိုင်ပေ။

မလှိုင်မြင့်မြတ်ကို မပိုင်ဆိုင်ရရင်တောင် မာယာကဝေမ ဖြစ်သော ဧကရီလက်ထဲသို့ အရောက်မခံနိုင်ပေ။

“ဘဝင်..”

“ရှင်..”

“ဘာတွေ အတွေးလွန်နေတာလဲ”

“ဘာ...ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးမမ၊ ဘဝင်ကို ပြန်ခွင့်ပြုဦးနော်”

“အေးအေး... ညီမလေး မနက်ဖြန်တောင် မမ အန်တီဆီတို့

လာပြီး ဆေးထိုးပေးချဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ... ညီမလေး ဧကရီနဲ့ပတ်သက်ပြီး မလှိုင်ကို နောက် ဆုံးအဆုံးအဖြတ်တစ်ခုကို ရောက်ချိန်ကျမှ ထုတ်ပြောပါ”

ဒေါက်တာတင်နွယ်ပြောဆိုလိုက်သော စကားလုံးအဓိပ္ပာယ် တို့ ဘဝင် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး သွက်လာခဲ့တော့သည်။

“မဟာနွယ်ဧကရီ... ဒီတစ်ခါရှင်အလှည့်ပဲဆိုတာ သိထားပါ”

www.burmeseclassic.com

“သမီးလေးဟာ မေမေကြီးအတွက် သိတာကိုယ်စား
ရောက်လာတဲ့ကိုယ်ပွားလေးပါ”

ဒေါ်မြတ်မာလာ၏စကားကို ဘဝင် နားမရှင်းပေ။

“သမီးလေး နားမရှင်းဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေကြီး”

“ဦးပဋ္ဌင်းစံဆီက သိရတဲ့ သိတာရဲ့ရှင်သွေးလေးဟာ ဟောဒီ
သမီးလေးပဲ”

“ရှင်..မေမေကြီး”

“ဟုတ်တယ် ဒကာမလေး။ ဦးပဋ္ဌင်း ကပ္ပိယဘဝတုန်းက
သမီးလေး ပထမမွေးစားဖေဖေနဲ့မေမေက ဘုန်းဘုန်းတို့ကျောင်းကို
ရောက်လာပြီး သမီးလေးကို မြင်မြင်ရှင်း သံယောဇဉ်ဖြစ်တာနဲ့ မွေး
စာဖို့တောင်းခဲ့တယ်။ ဆရာတော်ကြီးကလည်း သမီးလေးကိုကောင်း
နဲ့စွာကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်မယ့်သူလက်ထဲကိုရောက်လာ ပဲဆိုပြီး
အေးစားခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးလေး ဖေဖေနဲ့ မေမေကို
တော့ ဆရာတော်ဘုရားက အဆက်အသွယ်မပြတ်ခဲ့ပါဘူး။ အပြု

ဘဝင် အိမ်ထဲသို့လှမ်းအဝင်

“ဟင်..”

မေမေကြီး ဒေါ်မြတ်မာလာနှင့် ဘဝင်တွေ့ခဲ့ဘူးသော ဦးပဋ္ဌင်း
ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“သမီးလေး..လာကွယ်”

ဘဝင်..ဦးပဋ္ဌင်းစံကို ရှိခိုးဦးချပြီး မေမေကြီးဘေးတွင် ဝင်ပြီး
ထိုင်လေသည်။

“သမီးလေး ဘဝင်..”

“ရှင်..မေမေကြီး”

တမ်း သတင်းစုံစမ်းခိုင်းခဲ့ပါတယ်”

“သမီးလေး ဖေဖေနဲ့မေမေ ဆုံးပါးသွားပြီး နောက်ထပ်
ယောက်လက်ထဲကို ရောက်သွားချိန်မှာ ဆရာတော်ဘုရား တျန်း
ရေးကြောင့် ဦးပဋ္ဌင်းလည်း အောက်ပိုင်း အကြောသေရောဂါကြောင့်
အဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့ရတယ်။ ဒကာမကြီး မြတ်မာလာက သမီးလေး
နဲ့ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းပေးဖို့ အကူအညီတောင်းတာနဲ့ ဦးပဋ္ဌင်း စုံစမ်း
တော့ ဒေါ်သွယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက နောက်ဆုံးမွေးစားဖို့
သွားတယ်ဆိုတာကို သိခဲ့ရတယ်”

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မေမေကြီးတို့ဘဝထဲကိုရောက်လာ
တာဟာ မေမေကြီးနဲ့ သိတာတို့ရဲ့ သစ္စာတရားကြောင့်ပဲ ဆိုရမှာ
ကွယ်။ ဒီနေ့ ဒီရက်ကစပြီး သမီးလေးဟာ မေမေကြီးတို့ဘဝထဲတစ်
ဘယ်မှထွက်ခွာမသွားရတော့ဘူး”

“ရှင်...”

“မေမေကြီး သမီးမွေးစားမိခင်နဲ့တွေ့ပြီးပါပြီ”

“ဟင်...”

“သူကလည်း သမီးလေးဘဝရှေ့ရဲ့အတွက် ခွင့်ပြုလို့...”

ပြီကွယ်”

ဘဝင် ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်စရာဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

“သမီးလေး မေမေကြီးတို့နဲ့ နေမှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ဘဝင် ဒီအိမ်ကြီးကိုရောက်ခဲ့သော ရည်ရွယ်ချက်ကတစ်

ချိန်၊ ဖြစ်ပျက်နေမှုတွေက တစ်မျိုးဖြစ်နေလေပြီ။

အိပ်မက်ဆန်စွာ ပြောင်းလဲသွားသော သူမဘဝကို အံ့သြ

ခြင်းဖြင့် မျက်ရည်လေးတွေ ဝဲခဲ့ရပြီ။

“တီ...တီ...ကလင်...”

တယ်လီဖုန်းလားနော့သဖြင့် ဘဝင်သွားပြီးကိုင်လိုက်တော့

“မဘဝင်နဲ့သာများလား”

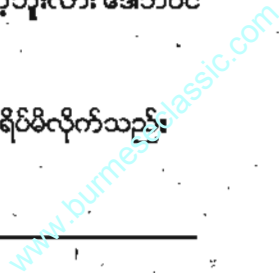
“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မအသံကိုကောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား ဒေါ်ဘဝင်

“ဟင်...”

ဘဝင်နားထဲတွင် ထိုကားပြောသံကိုရိပ်မိလိုက်သည်။

“မဟာနွယ်ကေရီ”

“သိပ်တော်သွားပြီ”

“ဘာကိစ္စလဲ၊ အစ်ကိုမလှိုင် ပြန်ပြီးမရောက်သေးဘူး”

“ခု ငါစကားပြောချင်တာ မလှိုင်နဲ့မဟုတ်ဘူး နင်နဲ့”

“နင်နဲ့ ငါ့ကြားမှာ ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိဘူး ဝေဒီ”

“နင်မရှိပေမယ့် ငါကတော့ ရှိနေတယ် ဘဝင်နဲ့သာ၊ နင်မလှိုင်အိမ်ကြီးကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာသလဲဆိုတာ နင့်ကိုယ်နင် သိမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်သိနေတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာတော့ နင်သိထား ဝေဒီ”

“ဟားဟားဟား... ရယ်စရာစကားတွေ သိပ်ပြီးပြောတာတော့ ကိုး၊ ထားလိုက်ပါလေ၊ နင့်ကို နာမည်လေးတစ်ခုပါ ပြောပြမယ်နားထောင်ကြည့်၊ ဦးကောင်းလှဆိုတဲ့သူတော့ နင်သိနေမှာပေါ့”

“ဟင်...”

ဘဝင်၏မာယာထောင်ရောက်ဖြင့်လှည့်စားခဲ့သော မန္တလေးမှ ရတနာကုန်သည်

“ဒါလောက်ဆို နင်သဘောပေါက်လောက်ပါပြီ”

“နင်ဘာသဘောနဲ့ ငြိမ်းခြောက်နေတာလဲ”

“နင်နဲ့ ဒီကိစ္စကို စကားတွေ ပြောချင်တယ်၊ နင်လာခဲ့ရင် နင့်အတွက် အကျိုးရှိစေရမယ်၊ မလာခဲ့ရင်တော့ ငါ့ဘက်က ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို ပြောမပြေတော့ဘူး ဒေါ်ဘဝင်”

“ကောင်းပြီ... ငါလာခဲ့မယ်”

“ဒါဆို (* * * * *) ကို ညနေ (၃:၀၀) နာရီ အရောက်လာခဲ့ပါ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားပြီး ဘဝင်နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ (၂:၀၀) နာရီထိုးနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဝေဒီနှင့်ဘဝင်တို့၏ ဇာတ်သိမ်းစဉ်ကို ကရုတော့မည်ဖြစ်သည်။

“သမီး ဘယ်ကလဲကွယ်”

“ဆရာမ ဆီကပါ”

“ဪ... ဒေါက်တာဆီကလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေကြီး”

“ဘာကိစ္စများလဲကွယ်”

“အရေးပေါ်လူနာတစ်ဦးဆီကို သွားဖို့ခေါ်တာပါ”

“ဒါဆို သွားလေကုယ်”

“ဟုတ်ကဲ့..မေမေကြီး”

ဘဝင် အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ သူမ၏ အိတ်ဆောင်စားပြောင်ကို သေချာစွာ အိတ်ထဲသို့ထည့်ပြီး ဘဝင် စီးရန်ပေးထားသောကားနှင့် ဧကရီရိုန်းဆိုထားသောနေရာဆီသို့ မောင်းလာခဲ့တော့သည်။

ရှစ်မိုင်ဘက်က မြို့ကြီးတစ်မြို့ကိုပင်ဖြစ်သည်။

ဘဝင်ချစ်သောသူအတွက် ယုတ်မာကောက်ကျစ်သော မဟာနွယ်ဧကရီလက်ထဲမှ အပြီးသတ် ဆွဲထုတ်ရမည့်ပွဲပင်ဖြစ်သည်။

ရိုန်းဆိုထားသော ခြံဝန်းကြီးထဲသို့ ကားလေးဝင်လာခဲ့စဉ် အိမ်ရှေ့တွင် ဘဝင်ကို ရပ်ပြီးစောင့်နေသူက ဧကရီ။

“မင်းကတိတည်းကား”

“မင်းစကားအပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ စကားလိုရင်းပဲပြော”

“ဆန္ဒတွေ မစောပါနဲ့ ဘဝင်ရယ်၊ အိမ်ထဲဝင်ပါဦး”

ဘဝင် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာထည့်ထားသောမားကို အလင်ပုံမံမျိုးပြင်ထားပြီး ဧကရီခေါ်ဆောင်သည့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့လေတော့သည်။

“ထိုင်..”

ဘဝင် မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ထဲတွင် ဧကရီ ဘစ်ယောက်တည်းမဟုတ် တခြားသူတွေပါ ရှိနေသူကို သတိပြုမိခဲ့ရသည်။

“မင်းနဲ့ငါ အပေးအယူ လုပ်ချင်တယ် ဘဝင်”

အပေးအယူဆိုသော စကားကိုကြားရင်း အိမ်သူကို ဧကရီ အပေးအယူဖြင့် ရက်စက်ခဲ့သည်ကို သတိရမိသည်။

“ဘာကို ငါက အပေးအယူလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်း မဏ္ဍိုင်ဘေးက ထွက်ခွာပေးရင် သိန်း (၁၀၀) ပေးမယ်”

“သိန်းထောင်ပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ မိလျံနာ တစ်ထောင်ဘေးက သိန်း (၁၀၀) လောက် ငွေလေးနဲ့ စွန့်ခွာရတာ မတန်တိတ်တာ”

“မင်းက ဘယ်လောက်လိုချင်လဲ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် အကုန်လုံးကို ယူချင်တယ်”

“ဘာ..”

“ကေရီနှင့်လက်ထဲကိုအစ်ကို့ကိုရောင်ရောက်လိမ့်မယ်လို့နှင့်
မျှော်လင့်နေလား၊ မရတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ခုဆိုရင် ငါ့ကို မလှိုင်းဆိုတဲ့ကောင်က လက်မခံ
တော့ဘူး၊ အဲဒါ နှင့်ကြောင့် ကေရီဘဝမှာ လိုချင်တာကို မရ၊ ရအောင်
ယူတတ်တယ်ဆိုတာ နှင်သိထား”

“နှင့်ဘဝမှာ ဘာတွေပဲယူခဲ့ယူခဲ့ ကိုမလှိုင်းကို မရစေဘူး”

“ကိုကိုလတ်”

“နွယ်..”

“ဒီဟာမကို ဘာလုပ်မလဲ”

“ရှင်းပစ်လိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ဟို
အခန်းလေးထဲမှာ ခဏတော့ သိပ်ထားရမှာပဲ”

“အလုပ်ရှုပ်ခဲလို့ ကိုကိုလတ်ရယ်၊ တစ်ခါကညှိုးရှင်းလိုက်ပါ”

“နွယ်.. မင်းတော်တော် ကိုညွှန်လွန်းနေပြီ၊ ဒီကောင်မတို့
စားစာခံလုပ်ပြီး ဟိုကောင်ဆီက ငွေညှစ်ရမယ်”

“ကိုကိုလတ်တို့က ဒါရိုက်တာကြီးပီပီ အကွက်ကတော့ နေ
နေတာပဲ”

“ဒီကောင်ဆီက ငွေယူပြီး တာနဲ့ နယ်စပ်ကို ထွက်ဖို့ အားလုံး
ပြင်ထားပြီး ပြန်နွယ်ရေ... ဟိုတစ်ဖက်ကို ရောက်မှ နှစ်ယောက်ဘဝကို
ကောင်းကောင်းကြီး ပျော်ပွဲနဲ့ ကြတာပေါ့ ဟားဟားဟား..”

“ကိုကိုလတ် သိပ်ပြီး ဘာဘာတွေ မနေနဲ့ဦး၊ ဟိုကောင်ဆီကို
ဖုန်းဆက်ပြီး လာရွေးခိုင်းတော့”

“အိုကေ..”

ကိုကိုလတ် ဖုန်းကိုကိုင်မည်အပြု-

“ဆက်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ရောက်နေပါပြီ”

“ဟင်... အစ်ကို မလှိုင်း..”

“ဟာ..”

“မောင်..”

ကေရီ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မလှိုင်းမြင့်မြတ်ကို ကြည့်နေလေ
သည်။

“မင်းပါးစပ်က မောင်လို့ခေါ်မနေနဲ့ မဟာနွယ်ကေရီ၊ မင်း
ရုတ်စက်ယုတ်မာနဲ့တာတွေ မင်းသိပြီးပါပြီ”

“မောင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အိမ်သူကို ငါနဲ့ကွဲအောင် မင်းအကျပ်ကိုင်လုပ်ခဲ့တာတွေ ကိုပါ”

“ဟင်..”

“မင်းနဲ့ကိုကိုလတ်ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ဒီမှာတွေ့လား”
မဏ္ဍိုင်ဓာတ်ပုံတွေကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချပေးလိုက်သည်။
ကေရီနှင့်ကိုကိုလတ်တို့ရဲ့ ရုပ်ရည်လူးနေသော ဓာတ်ပုံတွေ

ပင်ဖြစ်၏

“မင်း မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းဦးမလား”

“ငြင်းစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ရှင်အကုန်လုံး သိပြီဆိုတော့ လည်း”

ကိုကိုလတ်ပွဲကို အပြီးသတ်လိုက်တော့”

“ဒီမှာတွေ့လား မဏ္ဍိုင်”

“ဟင်..”

“မင်း.. မင်း..”

ဘဝင်၏လည်ပင်းကို ကိုကိုလတ် ဓားမြှောင်နှင့် ထောက်ကာ

လက်ပြန်ချုပ်ထားလိုက်ပြီး နောက်

“မင်း.. သံယောဇဉ်ဘူးလေး အသက်ကို နှမြောရင် ငွေသိန်း

ဆုဂင်္ဂန်းလောက်ပဲ စွန့်ကြဲပျောက်ကွာ”

“တောက်... မင်းဘယ်လောက် လိုရှင်လဲပြော”

“ဟဲဟဲ... သိပ်မများပါဘူး သိန်း (၃၀၀) လောက်ပါ”

“အစ်ကို... မပေးနဲ့... မပေးနဲ့”

“ကောင်းပြီ ရေစေ့မယ်၊ ကောလေးစောင့်”

မဏ္ဍိုင်မြင့်မြတ် ဟန်းစုန်းလေး ဖွင့်ပြီး စုန်းဆက်ရန် ပြင်ချိန်

အွင်

“ကဲ..”

“အွတ်..”

“အစ်ကို..”

“ဘဝင်..”

ကိုကိုလတ်ကို ဘဝင် အမှတ်တမဲ့ ကိုယ်လေးနှင့် စောင့်ပြီး

အွန်းကာ မဏ္ဍိုင်ဆီသို့ မြှောက်ခဲ့လေသည်။

“ကောင်မ... သေပေတော့”

“ဒိုင်း..”

“အား..”

“ဟာ...”

“တစ်ယောက်မှ မလုပ်နဲ့နော်”

သက်ဆိုင်ရာ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ရောက်ရှိလာပြီး ကိုကိုလတ်နှင့်စကရီကိုကိုလက်ထပ်ပစ်လိုက်သည်။

“သူတို့က ငွေလိမ်လည်မှုနဲ့ ရှောင်ပုန်းနေကြတာ၊ ခုတော့ မပြေးနိုင်တော့ပါဘူး။ သူ့မိခင် ဒေါ်မိမိသူကိုလည်း ဖမ်းထားပြီးပါပြီ သွားကြမယ်ဟေ့”

မဟာနွယ်စကရီ သူ့မိတ်ပြစ်ကိုနောက်ဆုံးပေးဆပ်လိုက်ချိန် ဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော မဏ္ဍိုင်နှင့်ဘဝင်မှာ အိမ်ကြီးအပြင်သို့ထွက်လာရင်း

“အစ်ကို့...”

“ဘဝင်ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“အစ်ကို့ကို ဘဝင်တောင်းပန်စရာတွေရှိခဲ့သလို ဘဝင်ရဲ့

သမိုင်းကြောင်းမကောင်းခဲ့တာတွေကို ဝန်ခံချင်ပါတယ်”

“ဘာမှ မပြောနဲ့တော့”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲအစ်ကို”

“မေမေမကို အန်တီသွယ်က အကြောင်းစုံပြောပြလိုက်ပြီ လေ။ အန်တီသွယ်ဆီကို သွားတုန်းက ကိုယ်ပါသွားခဲ့တာ”

“ရှင်...”

“ဘဝင်ဘဝမှာ ပြေးဖွားခဲ့ရတဲ့ မာယာလမ်းပေါ်ကနေ ရုန်းထွက်ခဲ့ပြီးရင် ဘဝင်ဘဝဟာ ကောင်းသောနေ့ရက်တွေကိုရောက် ပြီလို့သဘောထားတော့”

“ဘဝင်...အစ်ကို့နားမှာ ထာဝရနေခွင့်ရှိပြီပေါ့နော်”

“ထာဝရများစွာ နေခွင့်ပြုပါတယ် ဗျာ”

“ဘဝင်နောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးလိုက်လာတာလဲ”

“အန်တီသွယ်ဆီက ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး သတင်းဖို့တာနဲ့ ကိုယ်လည်း သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားပြီးလိုက်ခဲ့တာ။ ဧည့်... ဘဝင်ကိုပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ အစ်ကို”

“မေမေက ကိုယ့်ကို ပြောလိုက်တယ်။ ဘဝင်နဲ့ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပေးပြီး သူငယ်ချင်းအတွက် ထာဝရကမ္ဘာလေး လက်စောင်ပေးချင်တယ်တဲ့”

www.burmeseclassic.com

“ရှင်..”

“ဘဝင်..”

“အစ်ကို..”

“ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ”

“ဘဝင်..ကေရီလက်ထဲ မရောက်အောင်ကြိုးစားတာ”

“ကိုယ့်ကိုချစ်လို့ပေါ့”

“သွား..မဟုတ်ဘူး၊ မုန်းလို့ မုန်းလို့”

မကြိုက်မြင့်မြတ် ရင်ခွင်လေးကိုဖြည်းညင်းစွာထုပြီး ရင်ခွင်ထဲ

သို့တိုးဝင်လိုက်မိတော့သည်။

ပရိသတ်များတို့အစဉ်လေးစားလျက်

ခန္ဓာဝဂ်